

Netikėta.
Neatlyginta.
Uždrausta.
Amžina.
Kiekvienas turi
savo meilės
istoriją.

ĮSIMYLĖJUSIEJI

PUOLUSIEJI
Bestselerių KENČIANTIEJI įkvėptos istorijos
AISTRINGIEJI

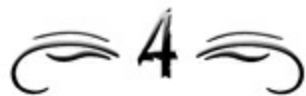
4

LAUREN KATE

LAUREN KATE

ISIMYLĖJUSIEJI

Romanas

Iš anglų kalbos vertė
ŽILVINAS LUKOŠEVIČIUS

Versta iš: *Lauren Kate*
Fallen in Love: A Fallen Novel in Stories
Delacorte Press, 2012

Iš anglų kalbos vertė *Rimvydas Kuzas* ir *Rasa Krulikauskienė*
Redagavo *Viktorija Šenbergs*
Tekstą tvarkė *Raimonda Kavaliauskienė*
Viršelį pritaikė *Andrius Morkeliūnas*
Maketavo *Alma Liuberskienė*

Išleido Obuolys® (OBUOLYS yra registruotas leidybinis ženklas, kurį pagal sutartį naudoja UAB MEDIA INCOGNITO)
Butrimonių g. 9, LT-50220 Kaunas
knygos@obuolys.lt
www.obuolys.lt

ISBN 978-609-403-409-1

Text copyright © 2012 by Tinderbox Books, LLC and Lauren Kate
© Vertimas į lietuvių kalbą, Žilvinas Lukoševičius, 2012
© Viršelio adaptacija, Andrius Morkeliūnas, 2012
© UAB MEDIA INCOGNITO, 2012

Gyvenimas toks trumpas, gyvenimo pažinimas toks ilgas, pastangos tokios atkaklios, pergalės tokios didelės, baimė, jog viskas greitai dings, tokia džiaugsminga – visa tai yra meilė, taip skaudžiai stulbinanti mano jausmus savo stebuklingu poveikiu, jog pagalvojęs apie tai, nesuprantu – miegu ar būdrauju.

DŽEFRIS ČOSERIS

Paukščių parlamentas (1381–1382)

MEILĖ YRA TEN, KUR MAŽIAUSIAI TIKIESI

ŠELBĖS IR MAILSO VALENTINO DIENA

Pirmas skyrius

DVIESE KELYJE

Lipdami iš Pranešėjo Šelbė ir Mailsas juokėsi. Ant mėlynos Mailso *Dodgers* beisbolo kepuraitės krašto ir susivėlusios Šelbės plaukų uodegėlės liko tamsių plaušelių. Mergina jautėsi tokia pavargusi, tarsi būtų nepertraukiamai sudalyvavusi keturiuose *vinyasa* jogos užsiėmimuose. Tačiau pagaliau jie vėl atsidūrė dabartyje. Namai. Galų gale.

Oras buvo šaltas, dangus pilkas, tačiau šviesus. Mailso pečiai stūksėjo priešais, dengdami jos kūną nuo smarkaus vėjo. Balti vaikino marškinėliai vilnijo. Juos Mailsas vilkėjo nuo tos Padėkos dienos, kai jiedu išvyko iš vidinio Liusės tėvų kiemo.

Prieš amžinybę.

– Aš kalbu rimtai, – prabilo Šelbė. – Kodėl taip sunku patikėti, jog svarbiausias dalykas man – lūpų balzamas? – perbraukė pirštu lūpą ir perdėtai pasibaisėjo. – Jos tarsi švitrinis popierius!

– Tu pamišusi, – sušnarpštė Mailsas, tačiau nusekė akimis apatinę lūpą atsargiai liečiantį merginos pirštą. – Labiausiai Pranešėjo viduje pasigedai lūpų balzamo?

– Ir radijo laidų, – po Šelbės kojomis sutraškėjo sudžiūvusių pilkų lapų krūvelė. – Pasisveikinimo su saule paplūdimyje...

Jiedu taip ilgai šokinėjo per Pranešėjus: iš kalėjimo kameros Bastilijoje, kur sutiko šmėklišką, savo vardo neatskleidusį kalinį, pateko į kruviną kinų mūšį, kur nieko nepažino, ir galiausiai visai neseniai pabuvojo Jeruzalėje, kur rado Liusės ieškantį Danielį. Tik šis nebuvo savimi. Su Danieliu susiliejo – tiesiogine prasme – jo paties praeities vaiduoklis. Vaikinas nepajėgė išsivaduoti.

Šelbė nesiliovė galvojusi apie strėlėmis besikaunančius Mailsą ir Danielį, apie tai, kaip Mailsas, angelo krūtinėje nubrėžęs tiesią liniją, vieną nuo kito atplėšė Danielio praeities ir dabarties kūnus.

Pranešėjuose vyko bjaurūs dalykai. Šelbė džiaugėsi, kad visa tai baigėsi. Kad tik dabar, grįždami į bendrabutį, nepasiklystų šiuose miškuose. Mergina pažvelgė į priekį, tikėdamasi, kad ten – vakarai, ir ėmė vesti Mailsą per niūrią, nepažįstamą miško dalį.

– „Pakrantė“ turėtų būti ten.

Sugrįžimas namo buvo ir liūdnas, ir malonus.

Jiedu su Mailsu žengė į Pranešėją su misija. Dingus Liusei šoko iš vidinio jos tėvų kiemo. Keliavo parsivesti Liusės namo. Pasak Mailso, lengvabūdiškai per Pranešėjus šokinėti nederėtų. Be to, jie norėjo įsitikinti, ar jai viskas gerai. Šelbei ir Mailsui nerūpėjo, kuo ta mergina buvo dėl jos

kovojujantiems angelams ir demonams. Jiems ji buvo draugė.

Tačiau ieškodami vis prarasdavo pėdsakus. Tai Šelbę varė iš proto. Jie keliavo nuo vienos keistos stotelės prie kitos ir vis tiek neaptikdavo jokių Liusės ženklų.

Ne kartą jaunuoliai susibarė dėl kelionės tikslo ir kaip ten patekti. Šelbė nekentė kovoti su Mailsu. Tai priminė ginčą su šunyčiu. Tiesą pasakius, nė vienas išties nežinojo, ką veikia.

Tačiau Jeruzalėje nutiko vienas geras dalykas. Jie trise – Šelbė, Mailsas ir Danielis – išties, bent kartą puikiai sutarė. Dabar, gavę Danielio palaiminimą (kiti galbūt pavadintų jį įsakymu), Šelbė ir Mailsas pagaliau grįžo namo.

Viena Šelbės dalis įtikinėjo palikti Liusę ramybėje, kita dalis – kuri pasitikėjo Danieliu – troško grįžti ten, kur ji turėjo būti. Tinkamoje epochoje ir vietoje.

Atrodė, jog keliauja labai ilgai, tačiau, kas žino, kaip laikas bėga Pranešėjų viduje? Šelbė nervingai susimąstė: ar grįžę jie suvoks, jog buvo išvykę vos kelias sekundes? O gal prabėgo ištiesi metai?

– Kai tik grįšime į „Pakrantę“, – pasakė Mailsas, – pulsiu tiesiai į karštą dušą ir ilgai ten stovėsiu.

– Taip, gera mintis, – Šelbė sučiupo storą šviesių, į arklio uodegą surištų plaukų sruogą. – Nusiplausiu tą Pranešėjo siaubą nuo plaukų. Jeigu įmanoma...

– Žinai ką? – Mailsas palinko, prislopino balsą. Nesvarbu, kad aplink nebuvo nė gyvos dvasios. Keista, kad Pranešėjas išleido jus taip toli nuo mokyklos teritorijos. – Gal šiandakt įsmukime į valgyklą ir nukniaukime keletą tų sluoksniuotų pyragaičių...

– Sviestinių? Iš skardinės? – Šelbė išplėtė akis. Dar viena geniali Mailso mintis. Kaip gerai, kad tas vaikinys šalia. – Dievuli, kaip aš pasiilgau „Pakrantės“. Gera būti...

Jiedu kirto medžių liniją. Priešais akis atsivėrė pieva. Staiga Šelbei dingtelėjo: ji nemato nė vieno pažįstamo pastato, nes jie ne „Pakrantės“ teritorijoje.

Ji su Mailsu atsidūrė... kažkur kitur.

Šelbė sustojo ir pažvelgė į juos supantį kalno šlaitą. Ant medžių šakų laikėsi sniegas. Mergina staiga suvokė, jog medžiai – tikrai ne Kalifornijos sekvojos. Ir priešais besidriekiantis pažliugęs kelias ne Ramiojo vandenyno pakrantės greitkelis. Jis keletą mylių vingiavo šlaitu žemyn, prie stulbinančiai seno, masyvia juodų akmenų siena apjuosto miesto. Reginys priminė Gečio muziejų, kur kartą ją nusitempė kažkuris jos motinos buvęs draugas, matytą išblukusį seną gobeleną, vaizduojantį priešais viduramžių miestus laigančius vienaragius.

– Maniau, grįžome namo! – suriko Šelbė balsu, primenančiu lojimo ir inkštimo mišinį.

Kur jie atsidūrė?

Mergina stabtelėjo prie primityvaus kelio ir apsidairė po purviną dykynę. Visur tuščia. Baugu.

– Ir aš taip maniau, – niūriai pakrapštė kepurę Mailsas. – Spėju, jog grįžome ne visai į „Pakrantę“.

– *Ne visai?* Pažvelk į šią kelio parodiją. Į tą tvirtovę apačioje, – Šelbė aiktelėjo. – O tie maži taškėliai – *riteriai*? Arba atsidūrėme kažkokiam teminiame parke, arba įstrigome pamišusiuose

viduramžiuose! – Ji užsidengė burną. – Verčiau jau nepasigautume maro. Beje, kieno Pranešėja atidarei Jeruzalėje?

– Nežinau, aš tik...

– Mes niekada nebegrišime namo!

– Grišime, Šel. Manau... skaičiau apie tai. Nukeliavome į praeitį šokinėdami per kitų angelų Pranešėjus, todėl galbūt tokiu būdu ir namo grišime.

– Tai ko lauki? Atidaryk dar vieną!

– Viskas ne taip, kaip įsivaizduoji, – Mailsas truktelėjo kepuraitę ant akių. Šelbė vos matė jo veidą. – Manau, jog reikia rasti vieną tų angelų ir pasiskolinti kitą šešėlį...

– Kalbi tarsi skolintumeisi miegmaišį žygiui su palapinėmis.

– Paklausyk. Jeigu aptiktume šešėlį, besidriekiantį per amžių, kuriame iš tiesų egzistuojame, galėtume vykti namo.

– Kaip *tai* padarysime?

Mailsas papurtė galvą.

– Manau, man jau pavyko tąkart, kai buvome su Danieliumi Jeruzalėje.

– Man baisu, – Šelbė susidėjo rankas ant krūtinės ir sudrebėjo nuo vėjo. – Tiesiog daryk ką nors!

– Negaliu... ypač, kai tu šauki...

– Mailsai!

Šelbės kūnas įsitempė. Ką reiškia tas už jų nugarų sklindantis murmesys? kažkas eina keliu.

– *Ką?*

Prie jų girgždėdamas artėjo arklių traukiamas vežimas. Kanopų bildesys vis garsėjo. Po sekundės tas, kas vadeliojo vežimą, pakils į kalvą ir juos pamatys.

– Slėpkis! – suriko Šelbė.

Nuožulniame kelyje pasirodė stambaus, dviejų – rudo ir obuolmušio – arklių vadeles laikančio vyro siluetas. Šelbė sugriebė Mailsą už apykaklės. Vaikinas nervingai čiupinėjo kepurę. Šelbei truktelėjus jį už didelio ąžuolo kamieno, šviesiai mėlyna beisbolo kepuraitė nulėkė nuo galvos. Mergina stebėjo, kaip ištikus metus neatskiriama Mailso aprangos dalimi buvęs galvos apdangalas tarsi mėlynasis kėkštas skrieja oru ir staiga krinta žemyn, į didžiulę blyškiai rudo molio pliuozę ant kelio.

– Mano kepurė, – sušnibždėjo Mailsas.

Jiedu prisispaudė vienas prie kito, nugaromis lietė šiurkščią ąžuolo žievę. Šelbė dirstelėjo į vaikiną veidą ir nustebo pamačiusi jį visą. Mailso akys padidėjo. Plaukai susivėlė. Jis atrodė... gražus tarsi anksčiau nematytas vaikiną. Susidrovėjęs patraukė už kepurės – plaukų.

Šelbė atsikrenkštė, nuvijo mintis šalin.

– Pasiimsime ją, kai tik vežimas nuvažiuos. Tik pastovėk atokiau, kol tas tipas pasitrauks iš kelio.

Kaklu jautė šiltą Mailso alsavimą, o jo klubikaulis spaudė šoną. Kodėl Mailsas toks liesas? Valgo

kaip arklys, tačiau buvo liesas it sliekas. Bent jau Šelbės mama taip pasakytų, jeigu kada nors jį pamatytų. To niekada nebus, jeigu Mailsas nepajėgs rasti Pranešėjo, nunešiančio juos atgal į dabartį.

Vaikinas stypčiojo, besistengdamas pamatyti savo kepuraitę.

– Stovėk ramiai, – liepė Šelbė. – Tas vyrukas gali būti koks nors barbaras.

Mailsas iškėlė pirštą ir pakreipė galvą.

– Paklausk. Jis *dainuoja*.

Po Šelbės kojomis sugurgždėjo sniegas. Ji ištiesė kaklą, mėgindama iš už medžio pamatyti artėjantį vežimą. Vadeliotojas buvo rausvaskruostis vyras. Vilkėjo marškinius purvina apykakle, mūvėjo prastas, akivaizdžiai rankomis siūtas kelnes ir dėvėjo didžiulę kailinę liemenę, per liemenį suveržtą odiniu diržu. Maža, mėlyna fetrinė kepurė atrodė it juokingas taškutis plačios nuplikusios kaktos viduryje.

Daina priminė linksmą, triukšmingą aludės melodiją. O tas vyrukas plėšė ją visa gerkle. Arklių kanopos it būgnai pritarė žemam, skambiam balsui.

– *Keliauju miestan surast tarnaitės, krūtingos tarnaitės, sveikatingos tarnaitės. Keliauju miestan surast žmonos pavakary, savos Valentino!*

– Šauni, – Šelbė pavartė akis. Tačiau ji bent jau atpažino vyro tarmę. Rado už ko užsikabinti. – Manau, mudu esame linksmojoje senojoje Anglijoje.

– Spėju, jog šiandien Valentino diena, – ištarė Mailsas.

– Įdomu. Dvidešimt keturios valandos ypatingos vienatvės ir graudulio... *viduramžių stiliumi*.

Paskutinius žodžius palydėjo džiazo šokio elementu – ištiesė ranką su išskėstais pirštais, tačiau Mailsas pernelyg susidomėjęs stebėjo primityvų, iš lentų sukaltą vežimą.

Arkliai išsišovusiais šonkauliais buvo pakamanoti nederančiomis baltos bei mėlynos spalvos kamanomis ir pakinktais. Vyras važiavo vienas. Sėdėjo vežimo priekyje ant apipuvusios, baltu brezentu uždengtos medinės pasostės, dydžiu sulig sunkvežimio kėbulu. Šelbė nepajėgė įžiūrėti, ką žmogus vilko į miestą, tačiau tas daiktas buvo sunkus. Nors ir pūtė ledinis vėjas, arkliai prakaitavo. Krovinys slėgė storas dugno lentas. Siena apsupto miesto link riedantis vežimas trūkčiojo.

– Turėtume jį pasekti, – nusprendė Mailsas.

– Kodėl? – Šelbės lūpa suvirpėjo. – Nori rasti krūtingą, sveikatingą tarnaitę?

– Norėčiau *rasti* ką nors pažįstamo, tą, kuriuo Pranešėjas galėtų gražinti mus namo. Atsimeni? Tavo lūpų balzamas? – Nykščiu praskyrė jos lūpas. Prisilietimas akimirksniu atėmė merginai žadą. – Mieste turime daugiau galimybių rasti angelą.

Vežimo ratai girgždėdami ir į šonus kratydami vadeliotoją, išokdavo ir iššokdavo iš pažliugusio kelio vėžių. Netrukus jis atsidūrė taip arti, jog Šelbė pamatė, kokia šiurkšti to vyruko barzda. Tanki bei juoda, kaip meškenos liemenė. Ištempęs paskutinį *Valentino* skiemenį, aukštas balsas nuslopo. Prieš pratęsdamas vyras godžiai gurktelėjo oro. Staiga daina nutrūko.

– Kas čia? – kriuktelėjo vežikas.

Šelbė pamatė, jog arklių vadeles grubiai truktelėjusios rankos suskerdėjusios ir raudonos nuo šalčio. Ploni it kartys gyvuliai sustojo tiesiai prieš ryškiai mėlyną Mailso beisbolo kepuraitę.

– Ne, ne, ne, – sumurmėjo Šelbė.

Mailso veidas išblyško.

Vyras sunkiai nusibraškino nuo pasostės. Batai susmigo į tirštą purvą. Nužingsniavęs prie kepurės, vėl kriuktelėjęs pasilenkė ir akimirksniu ją pagriebė.

Šelbė išgirdo, kaip Mailsas sunkiai ryja seiles.

Greitas smūgis į jau purvinas vyro kelnes – ir kepurė tapo beveik švari. Vyras be žodžių nisisuko ir vėl užsilipęs ant vežimo pasostės įkišo kepurę po brezentu.

Šelbė pažvelgė į savo žaliąjį megztuką su gobtuvu. Pamėgino įsivaizduoti vežiko reakciją, jeigu ji, vilkėdama keistais ateities drabužiais, staiga iššoktų iš už medžio ir pamėgintų atsiimti jo prizą. Ne itin raminanti idėja.

Kol mergina gąsdinosi, vyras truktelėjo vadeles. Vežimas ėmė riedėti miesto link. Vėl suskambo į toną nepataikančiu balsu traukiama daina.

Šelbė ir vėl apsigavo.

– Ak, Mailsai, atleisk.

– Dabar tikrai privalome jį sekti, – vaikinio balse suskambo nevilties gaidelė.

– Išties? Tai juk tik kepurė.

Paskui pažvelgė į Mailsą. Nebuvo pratusi matyti jo veido. Skruostai, kuriuos Šelbė laikė vaikiškais, tapo labiau išraiškingi, kampuotesni, akių rainelių spalva paryškėjo. Nusiminęs žvilgsnis aiškiai rodė, jog vaikinui tai ne *tik kepurė*. Gal ji susijusi su ypatingais prisiminimais, o gal tas galvos apdangalas tebuvo sėkmės talismanas. Mergina to nežinojo, tačiau ketino padaryti viską, kad tik panaikintų liūdesį.

– Gerai, – išpyškino. – Eikime.

Kol Šelbė susivokė, kas vyksta, Mailsas pagriebė ją už rankos. Stipriai, užtikrintai, šiek tiek impulsyviai. Paskui truktelėjo kelio link.

– Eime!

Mergina akimirką priešinosi. Akys netyčia susidūrė su nuostabiai mėlynomis Mailso akimis. Šelbė pajuto, kaip ją užplūsta pakilios nuotaikos banga.

Abu nubėgo sniego lopinėliais nubarstytu viduramžių keliu, pro žiemą apmirusius, glotnia balta paklode užklotus javų laukus. Tas pats baltas audeklas dengė medžius ir lopinėliais gulė ant purvino kelio. Jaunuoliai artėjo prie miesto tvoros. Iš už jos kilo juodų bokštų smailės. Įėjimas buvo siauras ir apjuostas grioviu. Susikibę rankomis, nuraudusiais skruostais, suskirdusiomis lūpomis, jie kvatojosi iš dalykų, kurių Šelbė niekada nebūtų pajėgusi nusakyti žodžiais. Juokėsi taip stipriai, kad ji beveik pamiršo, ką abu ketino daryti.

– Šok! – šūktelėjo Mailsas.

Kažkas spragtelėjęs gražino viską į vietas ir Šelbė šoko.

Akimirką tai priminė skrydį.

Vežimo gale kyšojo gumbuotas rąstas, jo pločio vos užteko išlaikyti pusiausvyrą. Jie negrabiai nusileido slydinėdami...

Tik akimirksnį. Paskui vežimas užkliuvo už provėžos, pašėlusiai subarškėjo. Mailso koja paslydo, Šelbės ranka paleido brezentą, kūnas loštelėjo ir abudu jaunuoliai nučiuožė žemyn į purvą.

Tekšt.

Šelbė niurnėjo. Krūtinės ląstoje tvinkčiojo. Nusivaliusi šaltą purvą nuo akių, išspjovė šiek tiek tamsios spalvos turinio. Pažvelgė į tolumoje vis mažėjantį vežimą. Mailso kepurės nebėra.

– Ar viskas gerai? – paklausė vaikino.

Marškinėlių kraštu Mailsas nusivalė veidą.

– Taip. O tu? – jai linktelėjus išsišiepė. – Dabar nutaisyk Frančeskos veidą, koks būtų jai sužinojus, kur mes.

Mailso prašymas skambėjo linksmi, tačiau Šelbė žinojo, kad viduje jis nusivylęs.

Vis dėlto apsimes. Jai patiko pamėgdžioti didingąją „Pakrantės“ mokytoją. Išsiridenusi iš balos, pasirėmė alkūnėmis, atstatė krūtinę ir sužnybė nosį.

– Manau, jog ketinate neigti tai, kad tikslingai mėginote užtraukti nešlovę „Pakrantės“ tradicijoms? Visiškai nepageidauju įsivaizduoti, ką pasakys direktorių taryba. Privalau paminėti, jog bandydama rasti judu, į Pranešėjo kraštą nusilaužiau nagą...

– Nagi, nagi, Frenke, – pastorinės balsą ir iš visų jėgų stengdamasis suvaidinti šiek tiek labiau atsipalaidavusį Frančeskos vyrą, demoną Stiveną, Mailsas padėjo Šelbei išlipti iš purvo. – Nebūk nefilimams tokia griežta. Juk jų klaidos kilo iš kilnių ketinimų.

Kilnūs ketinimai. Rasti Liusę.

Šelbė nurijo seiles. Juto, kaip apima liūdesys. Jie buvo komanda. Trejetas. Komandos visada kartu.

– Mes nenusigrėžėme nuo jos, – švelniai ištarė Mailsas. – Juk girdėjai, ką sakė Danielis. Jis vienintelis gali rasti Liusę.

– Manai, jis rado ją?

– Tikiuosi. Žadėjo rasti. Bet...

– Bet kas? – sunerimo Šelbė.

Mailsas nutilo.

– Iš vidinio kiemo visus palikusi Liusė išlėkė it pašėlusi. Tikiuosi, jog kai Danielis ją ras, mergina sugebės jam atleisti.

Šelbė įsmeigė akis į purvu aplipusį Mailsą. Žinojo, kaip jam tam tikru metu rūpėjo Liusė. Reikia pripažinti, Šelbė niekada niekam tokių jausmų nejautė. Tiesą pasakius, apie jos pasirenkamus tobulai blogus vyrukus jau sklido legendos. Filas? Ak, ne! Jeigu nebūtų jo įsimylėjusi, Atstumtieji nebūtų

susekė Liusės, ši nebūtų šokusi per Pranešėją, o jiedu nebūtų įstrigę šiame purve.

Tačiau esmė ne ta. Šelbė pribloškė mintis, jog Mailso nebeskaudina tai, kad Liusė be proto įsimylėjusi kažką kitą. Kartėlio jis tikrai nebejuto. Toks jau tas Mailsas.

– Ji atleis, – galiausiai ištarė mergina. – Jeigu kas nors mylėtų mane taip, jog nertų per tūkstantmečius tik tam, kad mane rastų, tikrai įveikčiau savo išdidumą.

– O, tik tiek tereikia? – niuktelėjo alkūne Mailsas.

Šelbė impulsyviai atgalia ranka tekstelėjo jam per pilvą. Taip jos su mama erzindavo viena kitą. Kaip draugės ar panašiai. Tačiau už tradicinės šeimynėlės ribų mergina įprastai elgdavosi kur kas santūriau. Keista.

– Ei, – apmąstynus pertraukė Mailsas. – Dabar visas mintis mudviem reikia sutelkti į tai, kaip patekti į miestą, rasti padėsiantį angelą ir grįžti namo.

Ir pasiimti kepurę, – mintyse pridėjo Šelbė. Jie pasileido risčia paskui miesto link riedantį vežimą.

Taverna stovėjo maždaug už mylios nuo miesto sienų. Vienišas namas didžiuliam lauke. Nedidelis medinis statinys su besisupančiu vėjų nugairintu mediniu ženklu ir palei sienas išrikiuotomis didelėmis alaus statinėmis.

Šelbė ir Mailsas pratarseno pro šimtus šalčio apnuogintų medžių, per tirpstančio purvino sniego lopinėlius duobėtame, į miestą besirangančiame kelyje. Išties nelabai buvo į ką žiūrėti. Tiesą pasakius, Šelbei ėmė diegti šoną ir teko sulėtinti tempą. Vežimas dingo. Tačiau dabar dėl laimingo atsitiktinumo jį pastebėjo prie tavernos.

– Mūsų vyrukas, – tyliai pasakė mergina. – Greičiausiai stabtelėjo išgerti. Mulkis. Pačiupsime kepurę ir keliausime savo keliu.

Mailsas linktelėjo. Tačiau jiems prislinkus prie vežimo, Šelbė tavernos tarpduryje išvydo vyrą kailine liemene ir širdis nupuolė į kulnus. Negirdėjo, ką tas vežikas šneka, tačiau rankose laikė Mailso kepurę ir rodė ją tavernos savininkui taip išdidžiai tarsi retą brangakmenį.

– O, – nusiminė Mailsas. Paskui ištiesė pečius. – Žinai ką, gausiu kitą. Kalifornijoje bet kur gali tokių nusipirkti.

– Mmm, tiesa.

Šelbė nusivylusi trenkė delnu per vyro vežimo brezentą. Nuo smūgio subangavo audinio kampas. Vos per sekundę ji pastebėjo viduje sukrautas dėžes.

– Hmm, – palenkė galvą po brezentu.

Visokiausio šlamšto prigrūstame vežimo dugne buvo šalta ir šiek tiek dvokė. Stovėjo mediniai narveliai, prikimšti miegančių kanapėtų vištų, sunkūs pašaro maišai, maišinio audeklo krepšys su vienas prie kito nederančiais geležiniais įrankiais, daugybė medinių dėžių. Šelbė pamėgino vieną

dėžę pajudinti, tačiau nepajėgė.

– Ką darai?– paklausė Mailsas.

Mergina kreivai šyptelėjo.

– Kuriu idėją, – įrankių krepšyje pasiraususi ko nors panašaus į nedidelį laužtuvą, ji atplėšė artimiausios dėžės dangtį. – Puikumėlis.

– Šelbe?

– Jeigu ketiname eiti į miestą, ši apranga gali būti neteisingai suprasta, – pliaukštelėjo per žalio megztuko kišenę. – Nemanai?

Vėl palindusi po brezentu, ji rado keletą paprastų, išblukusių ir nudėvėtų drabužių, ko gero, išaugtų vežiko šeimos narių. Šiuos lobius ji išmėtė Mailsui, o šis repečkodamas viską surinko.

Netrukus vaikiną laikė ilgą, blyškiai žalios spalvos drobinę suknelę varpo formos rankovėmis. Nuo suknelės vidurio žemyn driekėsi auksaspalvė siuvinėta juosta. Mailsas dar gavo porą citrinos geltonumo kojinių ir kepuraitę, atrodančią it vienuolės galvos apdangalas, pasiūtas iš rusvos drobės.

– O ką vilkėsi *tu*? – juokavo vaikiną.

Šelbei teko perkapstyti pusę tuzino skarmalų, sulenktų vinių ir glotnių akmenėlių prikimštų dėžių, kol rado kažką tinkamą Mailsui. Galiausiai ji ištraukė paprastą, mėlyną, iš standžios, šiurkščios vilnos pasiūtą mantiją. Drabužis apsaugos vaikiną nuo vėjo gūsių, uždengs jo *Nike* sportbačius. Kažkodėl Šelbei šovė mintis, jog mantijos spalva puikiai dera prie Mailso akių.

Mergina atsisegė žaliajį megztuką ir nusviedė į vežimo galą. Kol ant džinsų ir berankovių marškinėlių užsitraukė pūstą suknelę, nuogos rankos pašiurpo.

Mailsas vis dar nenorėjo su tuo sutikti.

– Jaučiuosi keistai vogdamas daiktus, kuriuos tas vyrukas, ko gero, veža į miestą parduoti, – sušnibždėjo.

– Karma, Mailsai. Jis pavogė tavo kepurę.

– Ne, jis kepurę rado. O gal jam reikia išlaikyti šeimą?

Šelbė tyliai švilptelėjo.

– Vaikeli, landynių rajone neišgyventum nė dienos, – truktelėjo pečiais. – Nebent ten tavimi rūpinčiausi aš. Klausyk, susitarkime: atlyginsime kaip nors kitaip. Mano megztukas... – įmetė žaliajį megztinį į dėžę. – Kas žino, galbūt megztiniai su gobtuvais kitą sezoną taps „paskutiniu mados klyksmu“ anatomijos teatruose[1], ar kur jie ten linksmintųsi.

Mailsas pakėlė rusvą kyką virš Šelbės galvos. Tačiau galvos apdangalui trukdė arklio uodegėle surišti plaukai, todėl mergina nusitraukė guminę juostelę. Ant pečių nuvilnijo šviesūs plaukai. Šelbė susidrovėjo. Tie plaukai atrodė baisiai, todėl visada juos susirišdavo. Tačiau Mailsas uždėjo jai ant galvos kyką ir jo akys nušvito.

– Miledi, – galantiškai ištiesė ranką. – Ar suteiktumėte man garbės lydėti jus į šį gražų miestą?

Jeigu Liusė būtų buvusi čia tuo metu, kai visa trijulė šauniai draugavo ir viskas klostėsi ne taip

sudėtingai, Šelbė būtų žinojusi, kaip atsakyti į tą juokelį. Liusė nutaisytų mielą, kuklios ir susisielojusios panelytės balsą, pavadintų Mailsą jos riteriu švytinčiais šarvais ar sugalvotų kokią kitą nesąmonę. Šelbė pridurtų ką nors sarkastiško, visi pratrūktų juokais, o bjauri merginos pečius ir krūtinę slegianti įtampa dingtų. Viskas būtų *normalu*. Tikra.

Tačiau čia testovėjo Šelbė ir Mailsas.

Kartu. Vieniši.

Atsisukę pažvelgė į juodas akmenines miesto sienas, supančias aukštą centrinį bokštą. Nuo geležinių karčių plaikstėsi serenčių spalvos vėliavos. Ore tvyrojo anglių ir supuvusio šieno kvapas. Iš už sienų sklido muzika. Ko gero, lyra, keletas minkšta oda aptrauktų būgnų. Šelbė vylėsi, jog ten kažkur yra angelas, kurio Pranešėjas gražins juodu į dabartį. Ten, kur jų vieta.

Mailsas tebelaikė ištiesęs ranką ir žvelgė į Šelbę taip, tarsi nė nenutuoktų, kokios mėlynos jo akys. Mergina giliai įkvėpė ir priglaudė delną prie Mailsos rankos. Šis jį suspaudė ir abu kartu nužingsniavo į miestą.

[1] Anatomijos teatras – vėlyvaisiais viduramžiais universitetuose įrengta amfiteatro formos patalpa su stalu viduryje. Stovėdami ant apskritimu išdėstytų pakopų studentai stebėdavo skrodimus (*vert. past.*).

Antras skyrius

MUGĖ

Ramus kaimo peizažas dingo. Vos tik įžengę pro miesto vartus jie pateko į didžiulį šurmulį. Abiejose kelio, besidriekiančio prie aukštų juodų miesto sienų, pusėse, ant žalios – žiemą spalva labiau priminė rusvai pilką – pievos stūksojo laikinos palapinės. Jos akivaizdžiai buvo kažkokio renginio – savaitgalinio festivalio ar panašios šventės – dalis. Laiminga aplink besitrinančių žmonių maišalynė Šelbei šiek tiek priminė internete matytas nuotraukas iš *Bonaroo*[\[2\]](#). Ji nužvelgė kitų žmonių apdarus. Akivaizdu, jog kykai madingi. Ko gero, jiedu iš minios neišsiskiria.

Prisijungę prie minios, traukiančios pro vartus, jie nusekė paskui žmonių srautą. Atrodė, kad visi eina viena kryptimi – į centrinėje aikštėje vykstantį turgų. Prieš juos iškilo bokšteliai – didingos pilies, stūksančios šalia miesto sienų dalis. It kertinis akmuo aikštės kampe stovėjo kukli, tačiau daili ankstyvosios gotikos (Šelbė pažino išstypusius bokštus) bažnyčia. Perpildytą, kupiną chaoso, dvokiančią ir kunkuliuojančią turgaus aikštę – vietą, kur gali rasti bet ką ir susitikti su kuo tik nori – raižė siaurų pilkų gatvių ir akligatvių labirintas.

– Drobė! Du rietimai už dešimt pensų!

– Žvakidės! Unikalias!

– Miežių alus! Šviežias miežių alus!

Šelbei ir Mailsui teko šokti iš kelio, kad išvengtų susidūrimo su kresnu vienuoliu, stumiančiu miežinio alaus ąsočių prikrautą vežimaitį. Abu žvelgė į plačią, pilku abitu apsivilkusio, per minią kelią besiskinančio pranciškono nugarą. Norėdama pasinaudoti mažyte erdve, Šelbė žengė iš paskos, tačiau plyšį akimirksniu užpildė dvokianti tarškančių piliečių masė.

Buvo neįmanoma žengti nė žingsnio į ką nors neatsitrenkiant.

Aikštėje susirinko gausybė žmonių. Jie derėjosi, plepėjo, trankė pardavinėjamus obuolius vagiančių vaikų rankas. Į Mailsą ir Šelbę niekas nekreipė dėmesio.

– Kaip šioje atliekų duobėje ką nors rasime? – Šelbė tvirtai suspaudė vaikiną ranką. Jai ant kojos užmynė jau dešimtąjį kartą. Blogiau nei *Green Day*[\[3\]](#) koncerte Ouklande, kur šokių aikštelėje Šelbė susimušė du šonkaulius.

Mailsas ištiesė kaklą.

– Nežinau. Gal visi viską žino?

Vaikinas buvo aukštesnis už daugelį miesto gyventojų, todėl jautėsi geriau. Uodė gairių orą ir

aiškiai matė. Tačiau Šelbė juto, kad artėja klaustrofobijos priepuolis: skruostus užliejo perspėjantis raudonis. Ji smarkiai trūktelėjo aukštą suknelės apykaklę. Kelios siūlės sutrūkinėjo.

– Kaip vilkėdami tokius apdarus žmonės kvėpuoja?

– Įkvėpk per nosį, iškvėpk per burną, – savo patarimą Mailsas pademonstravo pats. Po sekundės suraukė nosį nuo dvoko. – Ė, žiūrėk, ten šulinys. Gal atsigerkime?

– Greičiausiai užsikrėsime cholera, – sumurmėjo Šelbė, tačiau Mailsas jau žingsniavo šalin ir tempė ją iš paskos.

Jiedu pranėrė po virve, palinkusia nuo namuose austų drabužių, sutrukdė nedideliame susitaršiusių, kudakuojančių juodų gaidžių paradui, praėjo pro du, kriaušes pardavinėjančius rudaplaukius brolius ir pagaliau atsidūrė prie šulinio. Senovinis statinys: akmenų žiedu apjuosta skylė, virš angos – medinis trikojis, nuo primityvaus skridinio kybo apsamanojęs kibiras.

Po kelių sekundžių Šelbė vėl galėjo įkvėpti.

– Žmonės geria iš šio daikto?

Dabar ji pastebėjo, nors mugė užėmė didesnę atviros aikštės dalį, tai nebuvo vienintelis miesto traukos centras. Vienoje šulinio pusėje stovėjo būrelis maišais apvilktų viduramžių manekenių. Jauni vaikinai, smaigstydami automobilių avarijų bandymuose naudojamų lėlių protėvius, mokėsi valdyti medinius kardus. Tarsi riteriai pratybose. Keliaujantys menestreliai vaikščiojo aikštės pakraščiais ir dainavo keistas gražias dainas. Netgi pats šulinys virto nedidele susitikimų vieta.

Šelbė pamatė kibirui pakelti skirtą rankeną. Vaikinas aptemptomis elnenos kelnėmis pasėmė iš kibiro kaušą vandens ir tiesė jį savo merginai neįtikėtinais didėlėmis, plačiais išdėstytomis akimis. Už ausies ji buvo užsikišusi šakelę.

Kaušą ištuštino keliais godžiais gurkšniais ir nekreipdama dėmesio į nuo smakro ant dailios kreminės spalvos suknelės lašantį vandenį be paliovos meiliai žvilgčiojo į vaikiną. Kai mergina atsigerė, vaikinas mirktelėjęs padavė indą Mailsui. Šelbė nebuvo tikra, ar jai patiko mirktelėjimu išreikšta užuomina, tačiau buvo pernelyg ištroškusi, kad sukeltų sceną.

– Atvykote į šv. Valentino mugę, tiesa? – ramiu it ežero vanduo balsu paklausė mergina.

– Aš, eee, mes ...

– Taip, – įsikišo Mailsas, pasirinkęs klaikiai iškraipytą britišką tarmę. – Kada prasidės šventė?

Nuskambėjo juokingai. Tačiau nenorėdama Mailso išduoti Šelbė juoką nurijo. Nežinojo, kas nutiktų, jeigu juos pastebėtų, bet buvo skaičiusi apie movimus ant baslio, tokius kankinimo įrenginius kaip ratas arba suolas. *Lūpų balzamas, Šelbe. Lik rami. Karšta kakava, pasisveikinimai su saule ir realybės šou. Galvok apie tai.* Jie ištrūks. Privalo ištrūkti.

Vaikinas dievindamas apkabino merginos liemenį.

– Greitai. Šventė rytoj.

Mergina mostelėjo ranka į turgaus aikštę.

– Tačiau, kaip matote, daugybė įsimylėjėlių jau atvyko, – žaismingai palietė Šelbės petį. –

Nepamiršk prieš saulei nusileidžiant įmesti savo vardo į Kupidono urną!

– Ak, taip. Tu taip pat, – nerišliai sumurmėjo Šelbė.

Taip ji elgėsi visada, kai žmonės oro uosto registratūroje palinkėdavo geros kelionės. Įsikando skruostą. Vaikinas ir mergina atsisveikindami pamojavo ir nepaleisdami vienas kito rankų lėtai nuėjo gatve.

Mailsas sugriebė jos ranką.

– Argi ne *puiku*? Valentino mugė!

Ir tai sako beisbolą žaidžiantis, gretimame kambaryje gyvenantis vaikinas, kuris kartą vienu prisėdimu suvalgė devynis dešrainius. Nuo kada Mailsas ėmė džiūgauti dėl sentimentaliosios Valentino dienos šventės?

Jau norėjo išrėžti ką nors sarkastiško, kai pamatė, kad Mailsas žvelgia... su viltimi. Tarsi išties norėtų eiti į šventę. *Su ja?* Kažkodėl nenorėjo jo nuvilti.

– Žinoma. Puiku, – nerūpestingai atsakė Šelbė. – Skamba smagiai.

– Ne, – Mailsas papurtė galvą. – Norėjau pasakyti... jeigu puolę angelai kur nors eis, tai tik ten. Ten rasime ką nors, padėsiantį grįžti namo.

– O, – Šelbė atsikrenkštė. Žinoma, štai ką jis turėjo galvoje. – Taip, gera mintis.

– Kas nutiko?

Vaikinas panardino kaušą į šulinį ir ištiesė vėsaus vandens indą prie Šelbės lūpų. Stabtelėjo, rankove nušluostė kraštą ir vėl ištiesė.

Šelbė pajuto, jog rausta be jokios priežasties, todėl užsimerkė ir ėmė godžiai gerti, vildamasi, kad neužsikrės kokia nors mirtina liga.

– Nieko, – atsakė atsigėrusi.

Mailsas vėl panardino kaušą ir akimis stebėdamas minią pats nugėrė didelį gurkšnį.

– Žiūrėk, – ištarė mesdamas kaušą į kibirą.

Bedė pirštu už Šelbės nugaros. Turgaus pakraštyje stovėjo pakyla. Trejetas susispietusių mergaičių susiriesdamos kikenė. Tarp jų stovėjo aukštas alavinis puodelis banguotais kraštais. Senas, purvinas ir gana bjaurus, primenantis tuos brangius „meno kūrinis“, stovinčius Frančeskos kabinete „Pakrantėje“.

– Tai, ko gero, Kupidono urna, – nusprendė Mailsas.

– Ak, taip, be abejo. Kupidono urna, – sarkastiškai linktelėjo Šelbė. – Ką, po galais, tai reiškia? Ar Kupidonas nepasižymėjo geresniu skoniu?

– Tai tradicija, atsiradusi antikinėje Romoje, – Mailsas, kaip įprastai, prašneko mokslininko tonu. Keliaudamas su juo jauteisi tarsi nešiotumeisi enciklopediją. – Prieš tai, kai Valentino diena tapo Valentino diena, – balse virpėjo susijaudinimo gaidelės, – ji buvo vadinama Luperkalija.

– Lūperiu?.. – bjauriai iškraipiusi žodį, Šelbė pamojavo ranka.

Paskui pamatė Mailso veidą. Tokį nuoširdų ir rimtą.

Pajutęs jos žvilgsnį, vaikinai instinktyviai siekė beisbolo kepuraitės, norėdamas truktelėti ją ant akių. Nervingas įprotis. Tačiau rankos rado tik orą.

Sumišęs krūptelėjo ir pamėgino susikišti rankas į džinsų kišenę, bet šiurkšti mėlyna mantija dengė kelnes. Teliko susikryžiuoti rankas ant krūtinės.

– Tau jos trūksta, tiesa, – paklausė Šelbė.

– Ko?

– Kepurės.

– Tos senienos? – pernelyg greitai patraukė pečiais. – Ne. Net nepagalvojau apie ją. – Nusiminięs apžvelgė aikštę.

Šelbė uždėjo delną ant jo rankos.

– Ką ten pasakojai apie Lūperį... eee... na, pats žinai?

Į ją skubiai įsmigo nepatiklios akys.

– Tikrai nori žinoti?

– Ar popiežius vilki „Prada“?

Vaikinas nusišypsojo.

– Luperkalija iš tiesų buvo pagoniška derlingumo ir pavasario atėjimo šventė. Visos tekėti pasirengusios miesto merginos ant pergamento skiaučių surašydavo savo vardus ir sumesdavo į urną – tokią, kaip ir čia. Kad ir kokią skiautę viengungis išsitraukdavo, privalėdavo visus metus draugauti su tuo vardu pavadinta mergina.

– Tai žiauru! – suriko Šelbė.

Dar to trūko, kad kažkokia urna pasakytų jai su kuo susitikinėti. Dėkui, geriau jau pati keletą kartų suklys.

– Manau, tai miela, – žvelgdamas šalin gūžtelėjo Mailsas.

– Manai? – Šelbė pakreipė galvą. – Noriu pasakyti, jog spėju, kad tai turėjo būti nuostabu. Tačiau ši urnos tradicija atsirado kur kas anksčiau, nei šventę susiejo su šventuoju Valentinu, tiesa?

– Tiesa, – atsakė vaikinai. – Pamažu į šią tradiciją įsitraukė bažnyčia, norėjusi kontroliuoti pagonybės papročius. Todėl paskyrė šventąjį globėją. Dvasininkai daug prisidėjo prie senųjų švenčių ir tradicijų. Atrodė, kad pakliuvusios į bažnyčios globą, jos grėsmės nebekėlė.

– Tipiški vyrai.

– Tuo metu, tikrasis Valentinus garsėjo kaip įsimylėjėlių gynėjas. Legaliai susituokti negalėję žmonės – pavyzdžiui, kareiviai – iš visų kraštų traukė pas jį. Valentinai atlikdavo slaptą ceremoniją.

Šelbė papurtė galvą.

– Iš kur tu visa tai žinai? Tiksliau, kodėl žinai?

– Liusė, – Mailsas vengė Šelbės akių.

– O, – tarsi kas kietu kumščiu būtų smogęs į Šelbės vidurius. – Pasidomėjai Valentino dienos istorija, norėdamas padaryti išpūdį *Liusei*? – spyrė į purvą. – Kai kurios merginos tokios nuobodžios

mokslinukės.

– Ne, Šelbe. Norėjau pasakyti... – Mailsas sugriebė ją už pečių ir pasuko į pakylą su urna. – Tai Liusė. Štai ten.

Liusė vilkėjo šviesiai rudą suknelę plačiais skvernais. Ilgi juodi plaukai buvo supinti į tris storas kasas surištas siaurais baltais kaspinais. Oda atrodė blyškesnė nei įprastai, skruostikaulius pabrėžė silpnutis raudonis. Lėtai, susimąsčiusi, pasitraukusi toliau nuo kitų merginų, ji vaikštinėjo aplink urną. Atrodė, kad visoje aikštės maišalynėje Liusė – vienintelis vienišas žmogus. Akyse spindėjo tas pats švelnus, į nieką nenukreiptas žvilgsnis, atsirandantis jai panirus į minčių transą.

– Šelbe... palauk!

Mergina jau buvo nulėkusi per pusę aikštės ir bėgo tiesiai į Liusę, kai Mailsas tvirtai apkabino liemenį. Truktelėjo stabdydamas. Šelbė atsisuko ir ketino trenkti.

Tik tas žvilgsnis... jame *švytėjo* kažkas nesuprantamo.

– Juk žinai, kad tai Liusinda iš praeities. Ta mergina nėra tavo draugė. Ji tavęs nepažins...

Šelbė apie tai nepagalvojo, tačiau apsimetė, jog viską žinojo. Atsisuko ir dar kartą įdėmiai nužvelgė Liusindą. Jos plaukai buvo purvini – ne riebaluoti, bet dar baisesni, išties purvini – to Liusė Prais niekada nepakęstų. Šiuolaikišku Šelbės požiūriu, mergina vilkėjo keistokus drabužius, tačiau, atrodė, jog jaučiasi patogiai. Tiesą pasakius, atrodė, jog ji patenkinta viskuo, o tai ne itin priminė tikrąją Liusę Prais. Šelbei šovė mintis, jog Liusė niekada – nors tai kažkuo žavėjo – nemokėjo prisitaikyti. Šelbei patiko ta savybė. Tačiau ši mergina? Ji atrodė patenkinta netgi kiekvieną žengiamą žingsnį persmelkusi beviltišku liūdesiu. Tarsi prie nevilties būtų pripratusi taip, kaip ir prie kiekvieną rytą pakylančios saulės. Argi ji neturėjo draugų, kurie pralinksmintų? Argi ne tam ir skirti draugai?

– Mailsai, – Šelbė sugriebė laisvą vaikino riešą ir pasislinko arčiau. – Žinau, susitarėme, jog leisime Danieliui rasti mūsų Liusindą Prais, tačiau ši mergina irgi yra mums rūpinti Liusinda... arba ankstesnioji versija. Mažiausiai ką galime padaryti – ją pralinksminti. Pažvelk, kokia ji prislėgta. Pažvelk.

Mailsas prikando lūpą.

– Bet... bet... juk visuose Pranešėjų aprašymuose teigiama, jog neturėtume kištis į...

– Laabas! – išdainavo Šelbė tempdamasi Mailsą prie Liusindos.

Nesuprato, iš kur ištraukė pietų gražuolės akcentą, nebent tuomet Džordžijoje per Padėkos dieną išgirdo lėtai žodžius tariančią Liusės mamą. Liusės iš *dabarties*. Nesusimąstė, ką žmonės iš šio viduramžiškai britiško pasaulio pamanytų apie jos tarseną, tačiau jau buvo per vėlu.

Kelias pėdas už jos nugaros atsilikęs, siaubo apimtas Mailsas papurtė galvą. *Netyčia*, – pasakė Šelbė akimis.

Liusinda net nepastebėjo – toks didžiulis buvo jos liūdesys. Šelbei teko atsistoti priešais ir pamojuoti ranka priešais veidą.

– O, – sumirksėjo Liusinda, neparodydama nė mažiausio ženkle, jog pažino.

Toks elgesys neturėjo užgauti Šelbės jausmų, tačiau vis dėlto įskaudino.

– Ar nebuvo anksčiau susitikusios? – sumikčiojo ši. – Manau, mano pusbrolis iš... eee...

Vindzoro pažįsta dėdę iš jūsų tėvo pusės... o gal priešingai.

– Atleiskite. Nemanau, jog taip yra, tačiau galbūt...

– Jūs Liusinda, tiesa?

Mergina krūptelėjo. Akimirką akyse atsirado pažįstama kibirkštelė.

– Taip.

Šelbė pridėjo ranką prie širdies.

– Aš Šelbė. Tai Mailsas.

– Kokie negirdėti vardai. Turbūt atkeliavote iš šiaurės?

– Žinoma, – Šelbė truktelėjo pečiais. – Iš labai labai tolimos šiaurės. Todėl dar niekada nesame buvę senojoje Valentino mugėje. Ar ketinate įmesti savo vardą į urną?

– Aš? – Liusinda nurijo seiles, palietė kaklo įdubą. – Mintis, jog atsitiktinis brūkštelėjimas skiautėje galėtų nulemti mano širdies likimą, visai nedžiugina.

– Atrodo, kad kalba mergina, turinti įspūdingą draugą! – Šelbė niuktelėjo Liusindai, pamiršusi, kad jos svetimos, kad žodžiai gali nuskambėti šiurkščiai, o sarkazmas viduramžiuose nesuvokiamas. – Noriu pasakyti... ar yra riteris, kuriuo žavėtės, panele?

– Buvau įsimylėjusi, – niūriai atsakė Liusinda.

– Buvote? – pakartėjo Šelbė. – Norite pasakyti, esate įsimylėjusi.

– Buvau. Tačiau jis išvyko.

– Danielis jus *paliko*? – Mailso veidą nutvieskė raudonis. – Noriu pasakyti... kuo jis vardu?

Tačiau, atrodo, jog Liusinda neišgirdo.

– Mudu susitikome jo lordo pilies sode. Turiu pripažinti, kad ten įsibroviau nekviesta, tačiau mačiau, kaip viena po kitos ten įeina ir išeina ponios, vartai buvo atviri, o gėlės tokios gražios... – Ji sugniaužė rankas prie širdies ir apgailėstaudama giliai atsiduso.

– Pirmą dieną jis pamanė, jog esu aukštesnės padėties mergina. Iš aukštuomenės. Vilkėjau geriausią suknelę, į plaukus įsipyniau gudobelės žiedų, kaip daro kai kurios panelės. Atrodžiau puikiai, tačiau bijau, jog elgiausi nesąžiningai.

– Ak, Liusinda, – prabilo Šelbė. – Neabejoju, kad jo akyse esate ledi!

– Danielis – riteris. Privalo vesti sau tinkančią merginą. Mano šeima... mes nesame kilmingi. Mano tėvas laisvas žmogus, tačiau augina javus, taip kaip ir jo tėvas, – Liusė sumirksėjo, skruostu nuslydo ašara. – Savo mylimajam net vardo nepasakiau.

– Jeigu jus mylėtų – o esu tikras, jog myli – žinotų jūsų vardą, – pasakė Mailsas.

Įkvėpdama Liusinda sudrebėjo.

– Paskutinę savaitę jis, vykdydamas riteriškos tarnystės prievoles atėjo... prie mano tėvo durų.

Rinko kiaušinius Valentino šventės puotai. Šventėme mano krikštyną sukaktuves. Būtumėte matę mano mylimojo veidą, kai šis išvydo mane skurdžiame name... Mėginau jį sulaikyti, tačiau riteris netaręs nė žodžio išvyko. Ieškojau slaptose mūsų vietose – prie drevėto ąžuolo miške, šiauriniame rožių sodo pakraštyje temstant... Tačiau nuo to laiko jo nemačiau.

Šelbė ir Mailsas susižvalgė. Be abejo, Danieliui nerūpėjo, iš kokios šeimos kilusi Liusinda. Jį išgąsdino sukaktuvės – faktas, kad Liusė artėjo prie prakeiksmo ribų. Šelbė jau žinojo, kad kartais, suvokęs, jog merginos mirtis arti, Danielis mėgindavo pasitraukti. Gelbėdamas gyvybę daužydavo širdį. Ko gero, niūrinėja kur nors netoliese ir pats kenčia.

Greičiausiai taip ir yra. Ši, priešais Šelbę stovinti mergina, turės mirti, galbūt šimtus kartų iki to gyvenimo, kai jiedvi susipažins. Iki to gyvenimo, kai Liusė pirmą kartą pamėgins sulaužyti savo prakeiksmą.

Taip neteisinga. Neteisinga, kad ji vis turi mirti, tiek kartų patirti skausmą. Liusinda nusipelnė laimės. Labiau nei bet kas kitas.

Šelbė norėjo ką nors, nors truputėlį padaryti dėl draugės. Vėl dirstelėjo į Mailsą. Jis pakėlė antakį. Mergina vylėsi, jog tai reiškė: *ar tu manai tą patį, ką ir aš?* Linktelėjo.

– Tai didžiulis nesusipratimas, – ištarė Šelbė. – Mes pažįstame Danielį.

– Pažįstate? – apstulbo Liusinda.

– Štai ką pasakysiu. Eikite rytoj į mugę, esu tikra, jog ir Danielis ten bus. Judu galėsite...

Liusindos lūpa sudrebėjo, mergina sukūkčiojo ir įsikniaubė veidu į Šelbės petį.

– Neištvėrčiau pamačiusi, kaip jis traukia iš urnos kitą vardą.

– Liusinda, – Mailsas ištarė taip šiltai, kad merginos akys prašviesėjo, atsirado tą intymų žvilgsnį, kuriuo kartais pažvelgdavo Liusė, primenanti išraiška.

Šelbė pajuto keistą pavydą. Nususuko.

– Ar tikite, jog Danielis išties jus myli? – paklausė Mailsas.

Liusinda linktelėjo.

– Ir savo širdyje, – tęsė Mailsas. – Ar savo širdyje išties tikite, kad ryšys su Danieliu buvo toks silpnas, jog jį galėjo nutraukti jūsų šeimos padėtis?

– Jis... jis neturėjo pasirinkimo. Taip parašyta Tamplierių kodekse. Privalo vesti...

– Liuse! Nejaugi nežinai, kad tavo meilė stipresnė už kažkokį kvailą kodeksą? – išpyškino Šelbė.

Liusinda kilstelėjo antakį.

– Pakartokite?

Mailsas nudelbė Šelbę įspėjančiu žvilgsniu.

– Noriu pasakyti... eee... tikra meilė yra kur kas gilesnė ir stipresnė nei socialinės subtilybės. Jeigu mylite Danielį, turite jam pasakyti, ką jaučiate.

– Jaučiuosi keistai, – nuraudo Liusinda.

Ji pridėjo ranką prie krūtinės, užmerkė akis ir akimirką Šelbė pamanė, kad mergina sudegs tiesiog

čia ir dabar. Liusinda žengtelėjo atgal.

Tačiau juk viskas vykdavo ne taip, tiesa? Liusės prakeikimas kažkaip susijęs su jos ir Danielio sąlyčiu, tuo, ką mylimojo buvimas jai pažadindavo.

– Noriu tikėti, kad tai, ką kalbate, yra tiesa. Staiga pajutau, jog mūsų meilė išties labai stipri.

– Tokia stipri, kad jeigu ryt į mugę atvestume Danielį, eitumėte pas jį?

Liusinda atsimerkė. Plačiose, nuostabiose, rudose akyse spindėjo beatodairiškumas.

– Aš eisiu. Eisiu nors ir į pasaulio kraštą, kad tik vėl būčiau su juo.

[2] Bonaroo – kasmetinis muzikos ir meno festivalis, vykstantis Mančesterio mieste, Tenesio valstijoje, JAV (*vert.past.*).

[3] *Green Day* – JAV roko grupė, susikūrusi 1987 m., pankroką iš pagrindžio perkėlusį į didžiąją pasaulio muzikos sceną ir tapusį populiariausia to stiliaus atstove (*vert. past.*).

Trečias skyrius

ŽODIS KAIP KARDAS

– Tai buvo nuostabu! – sušuko Šelbė, kai Liusinda nuėjo ir jiedu su Mailsu prie šulinio liko vieni.

Vakariniame danguje saulės spinduliai išbluko. Daugelis miestelėnų traukė namo. Vežimai ir krepšiai apsunko nuo vakarienei skirtų produktų. Šelbė jau senokai nieko nevalgė, tačiau beveik nejuto ore tvyrančio kepamos vištos ir verdamų bulvių kvapo. Ją priekin stūmė jaudulys.

– Mudu buvome kaip vienas! Atrodė, kad man užtenka pagalvoti, o tu ištardavai balsu. Veikėme pašėlusiu ritmu!

– Žinau, – Mailsas panardino kaušą į kibirą ir lėtai atsigėrė vandens. Saulės šviesoje išryškėjo strazdanos. Šelbė jau ėmė priprasti prie to, kad be beisbolo kepuraitės jis atrodė visiškai kitaip. – Buvai teisi. Gera justi, kad Liusė pralinksėjo. Netgi jeigu ji ir nėra *mūsų* Liusė.

Staiga jo galva trūktelėjo kairėn. Tarsi būtų ką išgirdęs. Kūnas įsitempė.

– Kas nutiko?

Mailso pečiai nusileido šiek tiek žemiau nei įprastai.

– Nieko. Pamaniau, jog matau Pranešėją, tačiau apsirikau.

Šelbė nenorėjo galvoti apie Pranešėjus. Buvo pernelyg susijaudinusi.

– Žinai, kas būtų nuostabu? – ištarė, sėsdamasi ant šulinio krašto. – Galėtume eiti apsipirkti. Rastume kokį nors nėriniuotą pakabutį Liusei ir pasakytume, jog tai nuo Danielio. Galėčiau sukurti mielas eiles – *rožės raudonos* – ar ką nors panašaus. Ei, tiems viduramžių stuobriams tai būtų naujiena. Mes dar galėtume...

– Šelbe? – pertraukė ją Mailsas. – O ką manai apie grįžimą namo? Čia ne mūsų vieta, pameni? Jau padėjome Liusindai suteikdami jai vilties ir nukreipdami į Valentino muge, tačiau prakeikimo įvykių eigos pakeisti negalime. Turime rasti Pranešėją.

– Na, tu juk žinai, kad ir kur Liusė nuklystų, jiedu priversti būti netoli vienas kito, – greitai išbėrė mergina. – Jeigu tik rastume Danielį. Kaip tame posakyje: du žvirbliai vienu šūviu. Jis eitų į muge, o mes rastume kelią į „Pakrantę“.

– Nežinau, ar lengvai įkalbėtume Danielį eiti į tą muge.

– Kitaip negalėsime grįžti namo! Negrįšime tol, kol neišpildysime Liusei duoto pažado! Nenoriu tapti dar vienu ją nuvyliu žmogumi, – Šelbė staiga prarado pasitikėjimą savimi. – Ji verta geresnių dalykų.

Mailsas lėtai iškvėpė. Suraukęs antakius – taip atrodydavo visada, kai mąstė – ėmė žingsniuoti aplink šulinį.

– Tu teisi, – pagaliau ištarė. – Dar viena diena nieko nereikš.

– Tikrai? – sucypė Šelbė.

– Tačiau kur ieškosime Danielio? Ar Liusinda nieko neminėjo apie pilį? Galėtume rasti ją ir...

– Kiek pažįstu Danielį, manau, jis niūrinėja kažkur netoliese. *Bet kur.*

Šelbė išgirdo arklių kanopų taukšėjimą ir pasuko galvą į nuo turgavietės besidriekiantį platų centrinį taką. Palei nakčiai uždarytas pirklių palapines šmėkstelėjo didingas sniego baltumo žirgas.

Žirgui pražingsniavus pro paskutinę stoginę, atviroje vietoje jį išvydusi Šelbė aiktelėjo.

Juodame odiniame, šermuonėlių kailiais išklotame balne sėdintis siluetas, kurį Šelbė, Mailsas ir dauguma miestelėnų drąsiai ir pagarbiai stebėjo, buvo tikras riteris švytinčiais šarvais.

Plačiapetis, veidą slepiantis po šalmo antveidžiu, kilmingumu dvelkiantis riteris jojo per aikštę. Šarvuotos kojos tvirtai laikėsi balnakilpėse. Kojas dengė poliruoti antblauzdžiai, raumeningą kūną aptempė grandinių marškiniai. Nuo metalinio šalmo plokščiu viršumi leidosi dvi lenktos plokštelės, virš nosies susijungiančios į kampuotą apsaugą. Antveidyje žiojėjo dvi mažytės kvėpuoti skirtos angos, o prie akių – siauras plyšys. Tai jaudino. Riteris matė visus, o žiūrovai tegalėjo žvelgti į stulbinantį išorinį jo atvaizdą. Prie kairiojo šono prisegtoje makštyje glūdėjo kalavijas. Ant šarvų riteris vilkėjo ilgą baltą tuniką su raudonu kryžiumi ant krūtinės. Šelbė prisiminė tokį apdarą mačiusi *Monty Python*[\[4\]](#) filme.

– Kodėl nepaklausus jo? – susimąstė mergina.

– Rimtai?

Šelbė sudvejojo. Žinoma, mintis apie pasirodymą tikram gyvam riteriui kėlė jaudulį. Tačiau kaip kitaip jie ras Danielį?

– Turi geresnę idėją? – mostelėjo į grėsmingai artėjantį siluetą. – Jis riteris. Danielis riteris. Juk egzistuoja tikimybė, kad jiedu bendrauja tame pačiame riterių būryje, tiesa?

– Gerai, gerai. Šel? – Mailsas negiliai įkvėpė. Taip elgėsi visada, kai nervinosi. Arba tada, kai manė, jog gali įžeisti Šelbę. – Pasistenk nekalbėti tuo Džordžijos gražuolės akcentu, gerai? Meilės ištikta Liusinda to gal ir nepastebėjo, tačiau turime pasistengti prisitaikyti. Prisimink, ką apie kišimąsi praeitin sakė Rolandas.

– Aš mėginu prisitaikyti, aš mėginu prisitaikyti.

Šelbė stryktelėjo nuo šulinio, ištiesė pečius taip, kaip, jos manymu, turėtų atrodyti padori ledi, nevykusiai mirktelėjo Mailsui ir nužingsniavo tiesiai prie riterio.

Tačiau vos žengė keletą trumpų žingsnelių, riteris atsisuko į ją, pakėlė antveidį ir primerkė tamsias akis – tokiu žvilgsniu Šelbė buvo nuverta ne vieną kartą.

Vilką minim, vilkas čia. Argi Mailsas *ką tik* nekalbėjo apie Rolandą Sparksą?

Rolandas dirsčiojo tai į Šelbę, tai į Mailsą. Akivaizdžiai juos pažino, vadinasi, jis – jų dabarties

Rolandas – matytas mūšio nusiaubtame Liusindos Prais namų sode. Taigi jie papuolė į bėdą.

– Ką *judu* čia darote?

Mailsas akimirksniu atsidūrė prie Šelbės, rankos globėjiškai apglėbė pečius. Labai gražu iš vaikino pusės, kad neketino leisti sučiupti tik jos vienos.

– Mes ieškome Danielio, – pasakė jis. – Gal galite mums padėti? Žinote, kur jis?

– Padėti *jums*? Rasti *Danielį*? – suglumęs suraukė antakius. – O gal norite pasakyti, kad ieškote Liusės, savo pačios Pranešėjuose pasiklydusios mirtingos merginos? Vaikai, jūs šokate aukščiau bambos.

– Žinome, žinome, čia mums ne vieta, – ėmė atgailauti Šelbė. – Netyčia čia patekome, – pridūrė, žvelgdama į Rolandą, sėdintį ant neįtikėtina balto žirgo. Nė neįsivaizdavo, kad žirgai gali būti tokie didžiuliai. – Mėginame grįžti namo, tačiau negalime rasti Pranešėjo...

– Žinoma, – susierzino Rolandas. – Tarsi man ir taip neužtektų pareigų, tai dar turiu ir aukle dirbti, – nerūpestingai kilstelėjo pirštinėtą ranką. – Pakviesiu vieną Pranešėją.

– Palauk, – Mailsas pertraukė Rolandą ir žengė į priekį. – Pamanėme, kad jei čia atsidūrėme, tai gal galėtume... mmm... padaryti dėl Liusindos kai ką gero. Suprantate, šio laikotarpio Liusindai. Nieko ypatinga, tik šiek tiek praskaidrinti jos gyvenimą. Danielis ją paliko...

– Juk žinote, kaip jis kartais elgiasi, – įsiterpė Šelbė.

– Palaukite. Matėte Liusindą?

– Ji priblokšta, – atsakė Mailsas.

– O rytoj Valentino diena, – pridūrė Šelbė.

Ristūnas sužvingo. Rolandas timptelėjo vadeles ir žirgą nuramino.

– Ar ji susidvejinusi?

Šelbė suraukė nosį.

– Kas *tai*?

– Ar ji praeities ir dabarties „aš“ junginys?

– Norite pasakyti, panaši... – Šelbė prisiminė, kaip Jeruzalėje atrodė Danielis, pasimetęs, išsiblaškęs. Tarsi stebėtum 3D filmą be akinių.

Tačiau dar nespėjusi atsakyti pajuto, kaip po Mailso batu trakšteli jos kojos pirštai. Jeigu Rolandui nepatiko tai, jog jie čia, demonas tikrai nenužiuogtų sužinojęs apie kitas jų keliones Pranešėjais.

– Ššš, – sušnypštė vaikas pro lūpų kraštą.

– Klausykite, juk tai labai paprasta. Ar ji pažino jus? – kamantinėjo Rolandas.

Šelbė atsiduso.

– Ne.

– Ne, – atsakė Mailsas.

– Vadinasi, ji yra šio laikotarpio Liusė ir mes neturėtume kištis, – Rolandas žvelgė į juos su atviru nepasitikėjimu, tačiau neištarė daugiau nė žodžio.

Iš suveltus plaukus laikančios guminės juostelės išsprūdo viena pasišiaušusi tamsiai geltonų plaukų sruoga ir iškrito per šalmo plyšį. Rolandas susikišo ją atgal ir nužvelgė miesto aikštę, karvės žarnas tąsančius šunis, purvinomis gatvėmis neproporcingą odinį kamuolį spardančius vaikus. Akivaizdžiai gailėjosi juos sutikęs.

– Prašau, Rolandai, – Šelbė drąsiai siekė grandinių pirštinės. *Šarvinė*, – pagalvojo. Tokios pirštinės vadinamos *šarvinėmis*. – Ar tikite meile? Nejaugi neturite širdies?

Mergina jautė, kaip žodžiai pakimba šaltame ore, ir iškart panoro juos susigražinti. Be abejonės, nuėjo per toli. Nežinojo, kokia Rolando istorija. Puolus angelams, jis stojo į Liuciferio pusę, tačiau niekada neatrodė toks blogas. Tiesiog paslaptingas ir neperprantamas.

Angelas žiojosi kažką sakyti. Šelbė laukė dar vienos pamokos apie kelionių Pranešėjais pavojus ar grasinimų įskusti Frančeskai ir Stivenui. Ji susigūžė ir nusuko akis.

Paskui išgirdo tylų nuleidžiamo antveidžio žvangtelėjimą. Akių plyšys tapo neįžvelgiamas.

Puikiai viską sugadinai, Šelbe.

– Surasiu Danielį, – iš už antveidžio sudundėjo Rolando balsas. Šelbė pašoko. – Pasirūpinsiu, kad jis atvyktų į rytojaus mugę. Turiu įvykdyti dar vieną, paskutinę užduotį, tada grįšiu ir atsiųsiu Pranešėją, išnešiantį jus į „Pakrantę“, kur šiuo metu ir turėtumėte būti. Nenoriu jokių diskusijų. Sutinkate arba ne.

Šelbė sukando dantis, kad neišsižiotų. Rolandas ketino padėti.

– Ne... jokių diskusijų, – sumikčiojo Mailsas. – Nuostabu, Rolandai. Ačiū.

Puolusio angelo šalmas šiek tiek pasviro. Šelbė tai suprato kaip linktelėjimą. Rolandas daugiau neištarė nė žodžio. Paraginęs pasuko savo baltąjį žirgą į taką, vedantį iš miesto. Pirkliai išsilakstė. Žirgas ėmė risnoti, paskui pasileido šuoliais. Balta uodega plaikstėsi it besisklaidantys dūmai.

Šelbė pastebėjo kai ką keisto. Užut išdidžiai išjojęs iš miesto, Rolandas sėdėjo nuleidęs galvą, šiek tiek sudribusiais pečiais, tarsi nuliūdęs dėl kažkokių nesuprantamų dalykų. Gal dėl jos žodžių?

– Tai rimta, – stovėdamas šalia, ištarė Mailsas.

Šelbė pasislinko arčiau. Rankos susilietė ir mergina pasijuto geriau.

Rolandas ras Danielį. Padės jiems.

Šelbė pajuto, kad šypsosi labai ne *šelbiška* šypsena. Galbūt kažkur, po visais tais šarvais, glūdėjo širdis, tikinti tikros meilės galia. Juk nepaisydama savo išorinio cinizmo mergina turėjo pripažinti, kad išties tiki meile. Pamačiusi, kaip šią popietę Mailsas paguodė Liusindą, suprato, jog meile tiki ir jis. Abu tyliai žvelgė į besileidžiančios saulės blyksnius ant Rolando šarvų ir klausėsi grindinio akmenimis kaukšinių kanopų garso.

[4] *Monty Python* (arba *The Pythons* – „pironai“) – anglų komikų trupė, išgarsėjusi savo trumpų komišku televizijos spektaklių serialu „Monti Paitono skraidantis cirkas“ (*Monty Python's Flying Circus*), rodytu per BBC, sukūrusi keturis pilnametražius filmus, išleidusi daug albumų ir knygų (*vert.past.*).

Ketvirtas skyrius

PIRŠTINĖTA RANKA

Viduramžiais žvaigždės švietė neįtikėtinai.

Netendomas miesto šviesų dangus virto švytinčių galaktikų peizažu. Šelbė troško tiesiog prigulti ir ilgai žiūrėti. Prieš pat nusileidžiant sutemoms, saulė paskutinį sykį žybtelėjo per pilkus žiemos debesis. Paskui viską uždengė žvaigždėmis nusėta tamsi drobė.

– Juk tai Didieji Grįžulo Ratai, tiesa? – Mailsas parodė į didelę ryškią arką danguje.

– Nežinau, – truktelėjo pečiais Šelbė, tačiau pasilenkė akimis sekdamą jo pirštą. Užuodė pažįstamą, citrinomis dvelkiantį jo odos kvapą. – Nežinojau, kad domėjaisi astronomija.

– Aš ir pats nežinojau. Niekada tuo nesidomėjau. Tačiau šiose nakties žvaigždėse, o gal pačioje naktyje kažkas slypi. Viskas atrodo labai svarbu. Ar supranti?

– Taip, – įkvėpė Šelbė. Akimis klaidžiodama po dangų niekada daug nemąstydavo. Pasijuto keistai artima žvaigždėms. Artima Mailsui. – Suprantu.

Kai jiedu nusprendė likti dar vienai nakčiai, peštukė Šelbė pasirūpino paklode bei virve ir pasinaudodama landynių rajone surankiotais įgūdžiais sukūrpė gana dailią palapinę. Kaip ir dauguma kitų atvykusių užautojų, jiedu su Mailsu stovyklą įsirengė už miesto sienų, ant aukšto šlaito. Mailsas netgi rado malkų, tačiau nė vienas nežinojo, kaip be degtuko įžiebtį ugnį.

Tiesą pasakius, čia buvo gana miela. Taip, iš miškų sklido klaidus vilkų kaukimas, tačiau Šelbė sau priminė, jog kartais naktimis „Pakrantėje“ taip pat girdėdavo šaižius riksmus. Jiedu su Mailsu laikysis drauge. Jeigu iš miško išlįs kokie nors laukiniai padarai, abu pasislėps už mėsingų viduramžių gyventojų.

Šalia kelio įsikūrė specialiai šventiniam vakarui skirta turgavietė, todėl pastatę palapinę jaunuoliai išsiskyrė. Mailsas ketino rasti maisto, o Šelbė – Valentino dienos dovanų, kurias kitą dieną įteiks Liusei ir Danieliui. Paskui abu susitiks stovykloje ir vakarieniaus po žvaigždėmis.

Likus valandai iki saulėlydžio, miesto pardavėjai prekiauti persikėlė už jo sienų. Vakarinis turgus skyrėsi nuo miesto dieną vykusios mugės, kurioje buvo prekiaujama kasdieniais daiktais – drabužiais, grūdais. Šelbė suvokė, kad vakarinė mugė – ypatingas, tik Valentino dienai skirtas renginys. Tuo metu miestą užplūsdavo toli keliaujantys pirkliai ir kiti svečiai. Pievas nuklojo naujai pastatytos, mainų centrais virtusios palapinės. Šelbė nedaug ką teturėjo pasiūlyti, tačiau sugebėjo išmainyti savo ryškiai rožinę guminę plaukų juostelę į nėrinuotą širdelės formos servetėlę, kurią ketino įteikti Liusei „nuo

Danielio“.

Jai taip pat sėkmingai pavyko iškeisti kadaise „Pakrantėje“ Filo padovanotą kanapinę kojos apyrankę į odinį durklo dėklą. Galbūt Danieliui patiks. Vaikinams taip sunku ką nors nupirkti.

Guminė plaukų juostelė ir apyrankė Šelbei visiškai nieko nereiškė, tačiau pirkliams tai buvo neregėta egzotika. *Koks alcheminis elementas ištempia šį daiktą ir grąžina jam formą?* Žmonės tyrinėjo gumytę it neįkainojamą brangenybę. Mergina prisiminė viduramžių kankinimo įrenginius ir juokas sustingo viduje.

Kaip ir visada apsipirkus, Šelbė ėmė kamuoti alkis. Mergina vylėsi, kad Mailsui pavyko iškapstyti kokio skanaus maisto. Nuskubėjo per žmonių pilną pievą. Šmėstelėjo miglota mintis: ką ji pamiršo?

– Ak, kokia miela kepuraitė! – priešais išdygo šviesiaplaukė moteris. Paglostė nėriniuotą kyką, kurį Šelbė ryte nudžiovė iš vežimo. – Ar siūta meistro Teilorso?

– E, kieno? – kaltės raudonis nuslinko iki pačių vogtos kepuraitės kraštų.

– Jis įsikūrė štai ten, – moteris parodė į tvirtos baltos drobės palapinę, stovinčią už dešimties pėdų. – Henris turi tris seseris, visos nuostabios siuvėjos. Daugiausia laiko jos dygsniuoja tik bažnytinėms misterijoms skirtus apdarus, tačiau merginos visada sukuria kokį mielą niekutį specialiai mugei. Jų darbai man gniaužia kvapą.

Palapinės šonai buvo atdari, o viduje stovėjo tas pats stambus vyras, kurio vežimą Šelbė ir Mailsas ryte vijosi it prekinį traukinį. Vyras, nukniaukęs Mailso kepurę. Aplink susirinkęs būrelis žmonių aikčiojo, žavėdamiesi kažkuo akivaizdžiai labai brangiu. Prasigrūdusi pro kitus žiūrovus Šelbė išvydo tiek alkanų akių pakerėjusį daiktą.

Ryškiai mėlyna *Dodgers* kepurė.

– Žavėkitės ypatinga šio kepurės snapelio spalva! – Henris Teiloras karštligiškai reklamavo prekę tarsi paties pasiūtą savo kolekcijos dalį. – Ar kada matėte tokius dygsnius? Nepriekaištingai lygūs tarsi... nematomi!

– O jeigu šį fetrą perkirs kardas? A, Henri, kas tada? – nusišaipė vienas vyras.

Minioje pasklido šnekos, jog kepurė su snapeliu – ne pati saugiausia Henrio kolekcijos prekė.

– Kvailiai, – ištarė Henris. – Snapelis ne šarvai. Jis skirtas grožiui. Argi negalima gaminti daikto tik tam, kad tiesiog džiugintų akis ir širdį?

Žiūrovai ėmė pašiepiamai rėkauti. Šelbės krūtinėje ėmė daužytis širdis. Mergina suprato, ką reikia daryti.

– Aš pirksiu kepurę! – staiga suriko.

– Ji neparduodama! – atsakė Henris.

– Žinoma, parduodama, – Šelbė nebegalvojo apie savo baisią anglišką tarmę, stumtelėjo keletą nustėrusių žmogelių, negalvojo apie nieką, išskyrus tai, kaip gauti Mailsui svarbią kepurę. O Mailsas svarbus jai, Šelbei. – Štai! – sušuko ji. – Paimkite mainais mano kepuraitę! Šįryt gavau ją iš tėvo... eee... ir ji... eee... netinka.

Henris pakėlė akis ir Šelbė apniko panika – be abejonės, jis pažins, jog kepuraitė vogta. Tačiau atrodė, kad vyras neprisimena kadaise turėjęs tokį daiktą.

– Taip, iš šios kepuraitės tavo ausys kyšote kyšo. Tačiau jos negana.

Ką? Jos ausys nėra didelės! Šelbė jau rengėsi atsikirsti Henriui, ką apie tai mano, tačiau prisiminė, kas šiuo metu išties svarbu.

– Nagi! Ta kepurė sena, audinys išblukęs! – priekaištaudama bedė pirštu. – O kokius piktus dalykus reiškia priekyje nupieštos raidės?

– Ar ten raidės? – paklausė kažkas iš minios.

– Nemoku skaityti, – atsakė kitas.

Tapo akivaizdu, kad skaityti nemoka ir Henris.

– Ką jos sako? – paklausė. – Maniau, kad tai tik papuošimai. – Prisiminęs, jog tikino pats pasiuvęs kepurę, pridėjo: – Piešinį gavau iš praeivio.

– Tai velnio ženklai! – vis garsiau, vis labiau pasitikėdama savimi improvizavo Šelbė. – Aštrios strėlės – jo ženklas!

Minia aiktelėjo ir susispietė glaudžiau. Pakilo toks dvokas, kad mergina vos galėjo įkvėpti.

Henris laikė kepurę toliau nuo jos.

– Ar tai tiesa? Kodėl tada jos nori?

– O kaip tu manai? Mano tikslas – sunaikinti ją vardan viso, kas pasaulyje šventa ir teisinga.

Minioje pasklido pritariantis murmesys.

– Sudeginsiu kepurę ir išvaduosiu pasaulį nuo blogio ženklo! – Šelbė išties įsijautė.

Pasigirdo keli nedrąsūs, džiugūs šūksniai.

– Apsaugosiu jus nuo kepurės prakeiksmo!

Henris pasikrapštė galvą.

– Bet tai tik kepurė, argi ne?

Aplink Šelbė stovėję žmonės ėmė gręžiotis.

– Na, taip, tačiau... mano užduotis yra paimti ją iš tavo rankų.

Teiloras pažvelgė į kepuraitę merginos rankose. Kilstelėjo kairį antakį.

– Šis siuvinys atrodo pažįstamas, – sumurmėjo. Vėl pažvelgė į Mailso kepurę. – Lygūs mainai?

Šelbė ištiesė nėriniuotą kyką.

– Lygūs mainai.

Vyras linktelėjo, apsikeitimas įvyko. Mailso *Dodgers* kepurę Šelbė laikė it gryno aukso luitą. Negalėjo sulaukti, kada atsidurs prie palapinės. Mailsas bus toks laimingas! Mergina nustrykčiojo per pievą, pro liūdnas ir ilgesingas dainas dainuojančius menestrelis, amžinąjį žaidimą – liestyne – žaidžiančius vaikus ir netrukus išvydo tamsoje sėdinčio Mailso pečių kontūrus.

Tik jis nesėdėjo tamsoje.

Mailsas sugalvojo, kaip uždegti laužą! Virš atviros ugnies jis skrudino dešreles. Pakėlęs akis

nusišypsojo. Kairiajame skruoste atsirado duobutė, kurios Šelbė anksčiau nepastebėjo. Merginai ėmė svaigti galva. Ko gero, nuo to bėgimo visą kelią. O gal nuo netikėto ugnies karščio.

– Alkana? – paklausė vaikinai.

Šelbė linktelėjo. Nervingai ieškojo žodžių naujienai apie atgautą kepurę. Laikė ją už nugaros. Drovėjosi savo laikysenos, elgsenos, dukšlių viduramžių drabužių. Tačiau tai Mailsas. Jis neteis. Tad kodėl ji taip nervinasi?

– Pamaniau, kad išalksi. Ei, kur tavo kepuraitė?

Ar balse suskambo apgailestavimas? Jos plaukai atrodo juokingai? Net guminės juostelės jiems susirišti nebeturėjo.

Mergina nuraudo.

– Iškeičiau.

– O. Dėl dovanų Liusei ir Danieliui?

Dėl veide žaidžiančios šviesos Mailsas atrodė kaip jos senasis gerasis draugas ir kartu visiškai naujas žmogus. Kažkas, ką ji labai norėtų pažinti.

– Taip.

Stovėdama priešais jį išsitaršiusiais liūto karčiais Šelbė jautėsi bjauriai. Kodėl jos plaukai ne tokie kaip Liusės – lygūs, blizgantys, seksualūs ir visokie kitokie? Plaukai, kurie patikdavo vaikinams. Mailsui patiko Liusės plaukai. Jis tebespoksojo į Šelbę.

– Kas?

– Nieko svarbaus. Sėsk. Štai sidras, šiek tiek duonos.

Šelbė nusileido ant žemės greta Mailso. Kepurę kruopščiai paslėpė suknelės klostėse. Norėjo atiduoti ją tinkamą akimirką, gal tada, kai jos skrandis liausis urzgęs. Mailsas įbruko spirgančią dešrelę į storą traškią duonos riekę ir padavė įlenktą skardinį puodelį su sidru. Įsmeigę vienas į kitą akis, susidaužė puodeliais.

– Kur viską gavai?

– Manai, vienintelė moki mainyti? Turėjau atsisveikinti su dviem gerais batraiščiais dėl šio sumuštinio, todėl, ledi, prašom valgyti.

Atsikandusi kąsnį ir gurkštelėjusi gėrimo, Šelbė džiūgavo, kad Mailsas nebežiūri į jos plaukus. Jis žvelgė į plačiai iki pat miesto sustatytas palapines, į dūmus, kylandčius nuo šimtų stovyklų laužų. Mergina pajuto tokią šilumą ir laimę, kokios jau seniai nepatyrė.

Baigęs valgyti savo sumuštinį ir nelaukdamas, kol Šelbė atsikąs antrąkart, Mailsas nurijo seiles.

– Žinai, ši Liusės ir Danielio saktė, jų neįmanoma meilė, nesulaužomas prakeiksmas, likimas ir visa kita... kai mokykloje pirmą kartą apie tai sužinojome, netgi kai sutikau Liusę, tai skambėjo kaip...

– Visiškas šlamštas? – įsiterpė Šelbė. – Bent jau aš taip maniau.

– Na, taip, – sutiko Mailsas. – Tačiau neseniai, keliaudamas su tavimi drauge per Pranešėjus, pamačiau, kiek daug visko yra pasaulyje. Jeruzalėje sutikau Danielį, stebėjau, kaip pasikeitė

susižadavęs Kemas... Galbūt tikra meilė iš tiesų egzistuoja.

– Taip, – kramtydama susimąstė mergina. – Taip.

Visai netikėtai ir stipriai panoro Mailso kai ko paklausti. Tačiau bijojo. Bijojosi ne to, kad teks miegoti greta žvėrių kupino miško, ar to, kad atsidūrė labai toli nuo namų ir nežino, ar ras kelią atgal. Ši baimė buvo primityvi ir susijusi su labiausiai pažeidžiama sielos dalimi. Jos intensyvumas kėlė drebulį.

Tačiau nepaklaususi nesužinos. Bus tik blogiau.

– Mailsai?

– Taip?

– Ar kada nors mylėjai?

Mailsas timptelėjo rudą žolės stiebelį ir ėmė sukti tarp delnų. Išsišiepė, paskui sutrikęs nusijuokė.

– Nežinau. Ko gero... ne, – užsikosėjo. – O tu?

– Ne. Toli gražu.

Nė vienas nežinojo, ką daugiau pasakyti. Kurį laiką abu tiesiog sėdėjo nervingoje tyloje. Buvo akimirka, kai Šelbė pamiršdavo, jog tyla erzinti. Atrodydavo, kad tiesiog jaukiai tyli su savo draugu Mailsu. Paskui vogčiomis nužvelgdavo vaikiną, pamatydavo, kad ir jis stebi stebuklingo mėlio akimis. Viskas imdavo atrodyti kitaip ir ji vėl susierzindavo.

– Ar kada nors svajojai gyventi kitoje epochoje? – pagaliau Mailsas pakeitė pokalbio temą. Tarsi kas didžiulį įtampos balioną būtų susprogdinęs. – Man patiktų vilkėti šarvus, būti galantiškam ir visa kita.

– Būtum puikus riteris! Tačiau aš čia visiems krintu į akis. Mėgau Kalifornijos triukšmą.

– Aš taip pat. Ei, Šel? – nuliejo žvilgsniu. Vasario vėjo gūšiai žnaibė per šiurkščią vilnonę suknelę, tačiau mergina pajuto, kad kaista. – Ar manai, jog mums grįžus į „Pakrantę“ kas nors bus kitaip?

– Žinoma, bus kitaip, – Šelbė nudelbė akis ir išrovė žolę. – Noriu pasakyti, sėdėsime valgykloje, skaitysime *Tribune* ir planuosime pokštus, kuriuos krėsime tiems, kurie nėra nefilimai. Nebegersime iš viduramžių šulinių ir nedarysime kitų nesąmonių.

– Ne tą turėjau galvoje, – Mailsas atsisuko į ją. Kilstelėjo pirštu merginos smakrą. – Kalbu apie mudu. Čia mes kitokie. Man patinka tai, kokie esame. – Pauzė. Ilga, liūdna pauzė. – O tau?

Šelbė žinojo, kad ne tą jis turėjo galvoje. Tačiau ji bijojosi kalbėti apie tai, ką jis galbūt norėjo pasakyti. Kas jeigu supras netinkamai? Nors, kol jiedu čia „buvo“, jai patiko. Labai. Visą dieną tas *jaudulys* dėl Mailso. Tik mergina nemokėjo to išsakyti. Neteko žado.

Kodėl jis tiesiog negali imti ir perskaityti minčių? (Negali sakyti, kad tai glumintų mažiau.) Bet ne. Mailsas laukė atsakymo, uždelsto, paprasto, tačiau tokio sudėtingo.

– Žinoma, – Šelbė ėmė rausti. Reikėjo prasiblaškyti. Siekė beisbolo kepurės. Tegu Mailsas žvelgia į ją, užuot stebeilijęsis į raudonus merginos skruostus.

– Paklausiau apie tavo kepuraitę, nes šįvakar turguje radau štai ką, – prabilo Mailsas, jai dar nespėjus ištraukti beisbolo kepurės.

Vaikinas ištiesė porą buivolo odos pirštinaičių rauktais rankogaliais. Jos buvo nuostabios.

– Nupirkai? Man?

– Tiesą pasakius, iškeičiau. Būtum mačiusi, kaip susijaudino pirštinių siuvėjas, išvydęs mažytį kramtomosios gumos pakelį, – nusišypsojo. – Šiaip ar taip tavo rankos visą dieną buvo tokios šaltos, pamaniau, pirštinės derės prie kepuraitės.

Šelbė nebeištvėrė. Pratrūko juokais. Susilenkė, krito ant žemės ir ūkčiojo. Buvo taip gera atsikratyti visos susikaupusios įtampos, išleisti ją į Valentino dienos išvakarių orą ir tiesiog kvatotis.

– Tau jos nepatinka, – nusiminė Mailsas. – Žinau, kad jos ne tavo įprasto stiliaus, tačiau tokios pačios spalvos kaip kepuraitė ir...

– Ne, Mailsai, ne tai, – Šelbė atsilošė ir pamačiusi jo veidą surimtėjo. Paskui vėl sukikeno. – Iškeičiau kepuraitę į šitą.

Pakėlė *Dodgers* kepurę.

– Negali būti.

Vaikinas ištiesė ranką tarsi vaikas negalintis patikėti, jog po Kalėdų eglute padėtos dovanos yra jo.

Šelbė lėtai paėmė pirštines. Mailsas čiupo kepurę.

Po ilgos akimirkos abu pasimatavo dovanas.

Virš mėlynų akių užsmaukęs kepurę Mailsas vėl virto savimi, tuo vaikinu, kurį Šelbė matė šimtuose pamokų „Pakrantėje“, vaikinu, su kuriuo pirmąkart žengė į Pranešėją. Pačiu artimiausiu jos draugu.

Pirštinės buvo stulbinančiai gražios. Minkščiausia oda, dailiausias darbas. Tiko tobulai, tarsi Mailsas būtų pažinęs jos rankas. Pakėlė akis norėdama padėkoti, tačiau draugo veido išraiška sustabdė.

– Kas negerai?

Mailsas pasikrapštė kaktą.

– Nežinau. Ar labai supyksti, jeigu tą kepurę nusiimsiu? Šiandien supratau, kad be jos geriau matau tave ir tai man patinka.

– *Matai mane?* – Šelbė nesuprato, kodėl būtent tuo metu jos balsas užlūžo.

– Taip. Tave.

Mailsas paėmė ją už rankų. Merginos pulsas pagreitėjo. Tą akimirką viskas tapo labai svarbu.

Kliudė tik vienas dalykas.

– Mailsai?

– Taip?

– Ar neprieštarausi, jeigu nusimausiu tas pirštines? Man jos labai patinka, mėvėsiu jas, pažadu, tačiau dabar aš... aš negaliu justi tavo rankų.

Itin švelniai, liesdamas vieną pirštą po kito, Mailsas nutraukė odines pirštines. Baigęs padėjo

pirštines ant žemės ir vėl suėmė abi jos rankas. Stipriai, raminančiai ir visiškai netikėtai. Šis prisilietimas privertė Šelbę šypsotis vidine šypsena. Už jų, ant lauro medžio šakos, švelniai treliavo lakštingala. Mergina nurijo seiles. Mailsas lėtai įkvėpė.

– Ar žinai, ką pamaniau, kai Rolandas pasakė, jog rytoj išsiųs mus namo?

Šelbė papurtė galvą.

– Pagalvojau: *Praleisiu Valentino dieną šioje neįtikėtina romantiškoje vietoje su man išties patinkančia mergina.*

Šelbė nežinojo, ką atsakyti.

– Kalbi ne apie Liusę, tiesa?

– Ne, – Mailsas stebėjo jos akis, kažko laukė. Merginai vėl ėmė svaigti galva. – Kalbu apie tave.

Per septyniolika metų Šelbę bučiavo daugybė varlių ir keletas rupūžių. Ir kaskart vaikinai būtinai kvailai paklausdavo: *Ar galiu dabar tave pabučiuoti?* Kai kurios merginos manė, jog taip elgtis mandagu, tačiau Šelbei tas klausimas virsdavo rakštimi subinėje. Visada atsakydavo ką nors sarkastiško, ypatinga nuotaika išsisklaidydavo. Bijojo, kad ir Mailsas to paklaus.

Laimei, vaikinai ilgai nuogąstauti nevertė.

Labai lėtai pasilenkęs delnu apglėbė jos skruostą. Akys spindėjo ta pačia, virš jų plytinčio žvaigždėto dangaus spalva. Prisitraukė merginos smakrą arčiau, švelniai pakreipė veidą. Šelbė užmerkė akis.

Lūpos susijungė nuostabiausiam bučinyje.

Paprasta, vos keletas švelnių pakštelėjimų. Nieko sudėtinga, juk jie tik pradeda. Atsimerkusi Šelbė pamatė Mailso žvilgsnį, šypseną, kurią pažinojo it savą. Suprato, jog gavo pačią geriausią Valentino dienos dovaną. Nebūtų jos keitusi į nieką kitą visame pasaulyje.

MEILĒS PAMOKOS

ROLANDO VALENTINO DIENA

Pirmas skyrius

ILGAS IR KLAIDUS KELIAS

Rolandas smarkiai šuoliavo prie šiaurinių miesto vartų. Nors maršrutas vedė pro pačios baisiausios gyvenimo akimirkos vietą, jis nuo kelio nenukrypo. Vykde misiją.

Dar prieš kelias valandas nepažintas žirgas – kumelė, paimta iš lordo arklidžių – instinktyviai pakluso jo poreikiams. Baltai it sniegas arabų ristūnei puikiai tiko juodas odinis riterio balnas. Prieš rasdamas šią kumelę, Rolandas buvo nusižiūrėjęs dėmėtą plačiašonį kaimiečio arklį. Darbinis arklys gali keliauti ilgiau nei didiko žirgas, gali ilgiau išbūti neėdęs, tačiau neatrodė teisinga vogti iš valstiečių.

Ši kumelė – dėl vienintelės juodos dėmės ant nosies pavadino ją Juode – pirmą kartą pabalnota žvingavo ir stojosi piestu, tačiau po kelių atsargių ratų palei pažliugusį kelią, netoli avių aptvarų, abu susidraugavo. Rolandas visada mokėjo susitarti su gyvūnais, ypač arkliais. Jo balse skambančią muziką gyvūnai išgirdavo geriau nei žmonės. Persigandusiai kumelaitei užtekdavo vos kelių pašnibždomis ištartų žodžių. Jie nuramindavo it saulė po audros.

Ijoję į turgaus maišalynę, raitelis ir žirgas jau buvo susieti nematoma draugyste. Deja, apie šarvus to pasakyti negalėjai. Iš lordo sūnaus ginklų kambario nudžiauta apranga Rolandui netiko. Šarvai buvo per ilgi, spaudė krūtinę, dvokė rūgščiu prakaitu. Prie *haute couture* pripratęs kūnas tokiam apdarui priešinte priešinosi.

Skriedamas pro vartus ir stengdamasis nepakliūti į lordo akiratį, Rolandas nekreipė dėmesio į sunerimusius miestelėnų žvilgsnius ir spėliones apie mūšį, į kurį jis joja. Šie oficialieji šarvai – su prakeikta grandinių liemene, apjuosta dvidešimt svarų sveriančiu, išpuoštu diržu ir dusinančiu plieniniu, ant suveltų plaukų tinkamai nesilaikančiu šalmu – buvo vilkimi tik mūšiuose. Paprastai kelionei jie buvo pernelyg gremėzdiški ir krito į akis. Rolandas tą žinojo, juto sulig kiekvienu plačiu, drebančiu kumelės žingsniu, tačiau tik toks apdaras tiko maskuotei. Ne tam atkeliavo visą šį kelią, kad leistųsi trukdomas mirtingųjų, kurie palaikę demoną mauru, mėgintų sučiupti ir įkalinti.

Jam reikėjo kaukės, kuri netrukdytų siekti tikslo: apsaugoti viduramžių Danielį nuo bėdos.

Ne Liusindą.

Danielį.

Rolandas neabejojo, kad Liusinda Prais žino, ką daro. Netgi to nenutuokdama, mergina visada pasielgdavo tinkamai. Įspūdinga. Angelai, sekdamę paskui Liusę Pranešėjais – Gabė, Kemas, netgi

Ariana – tinkamai jos neįvertindavo. Tačiau Rolandas pokytį pastebėjo jau „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje – keistą, nerūpestingą pasitikėjimą savimi, neišryškėjusį nė viename iš ankstesnių Liusės gyvenimų. Atrodė, kad mergina galų gale dirstelėjo į pačias savo senosios sielos gilybes. Kai Liusinda, galbūt nė pati nežinodama ką daro, ėmė žengti savarankiškus žingsnius, Rolandas suprato, jog ji viską išsiaiškina. Tai endšpilis[5]. Savo partiją privalo sužaisti pati.

Štai kodėl demonas nerimavo dėl Danielio.

Atrodė, kad Danielis pasipainios Liusės kelyje ir viską sugadins. kažkas privalėjo pasirūpinti, kad angelas neiškrėstų kokios nors kvailystės. Štai kodėl Rolandas nusekė jį Pranešėjais iš Liusės namų sodo.

Tačiau rasti Danielį pasirodė kur kas sudėtingiau, nei jis tikėjosi. Rolandas pavėlavo į Helstoną, prasilenkė Bastilijoje, panašu, kad neaptiks jo ir čia.

Jeigu būtų apsukresnis, būtų peršokęs laiku ir sulaikęs Danielį viename ankstesnių jo gyvenimų.

Jeigu būtų buvęs apsukresnis.

Tačiau tada pastebėjo du neprižiūrimus Anachronizmus – dienos šviesoje miesto centre vilkėdami prastus drabužius ir nevykusiai pamėgdžiodami tarmę jie atvirai rezgė savo planą.

Ar jie nieko nežinojo?

Nefilimai Rolandui visai patiko. Šelbė buvo rimta, padori, išvaizdi asmenybė. Mailsas... jis „Pakrantėje“ užsitarnavo reputaciją to, kuris bandė prie Liusės prisiartinti pernelyg arti, tačiau... juk taip būtų pasielgęs bet kuris Mailso vietoje atsidūręs vaikas. „Būkite vaikui atlaidesni“, – kalbėjo Rolandas. Mailsas turėjo auksinę širdį ir vos keletą trūkumų.

Demonas suprato, kad nefilimai čia atsidūrė tik paprasčiausio geranoriškumo vedami. Buvo prisirišę prie savo draugės Liusės. Akivaizdu, jog Šelbė ir Mailsas dėjo didžiules viltis į Valentino dienos mugės romantiką – dėl Liusindos ir Danielio, galbūt ir dėl savęs.

Ko gero, jie to dar nežino, – pagalvojo Rolandas ir šyptelėjo.

Labai retai mirtingieji suvokia savo tikrus jausmus anksčiau, nei šie trinkteli tiesiai į veidą.

Taip nutiko daugeliui porelių, besišildžiusių prie Danielio ir Liusindos jausmų ugnies. Jiedu tapo romantikos simboliais, idealais, kuriais norėjo tikėti visi mirtingieji ir keletas nemirtingųjų, nesvarbu, ar sugebėjo patys užmegzti tokius ištikimus santykius, ar ne. Danielis ir Liusinda buvo būdas informuoti pasaulį, kaip reikia mylėti. Galingi kerai, padedantys suvokti save.

Žinoma, Rolandas privalėjo nefilimus paerzinti dėl įžengimo į viduramžiškąjį Liusindos gyvenimą. Jie turėjo likti savoje vietoje savame laike, kur veiksmams nesukeltų jokių istorijos katastrofų. Todėl demonas vaikus šiek tiek pabarė. Dabar jie turėtų elgtis gražiai tol, kol jis grįš ir saugiai palydės namo. Kelionė kartu buvo vienintelis būdas, galintis užtikrinti, jog jie nenuklys kur nors, dar toliau nuo „Pakrantės“.

Tačiau kas svarbiausia? Galėjo juos nudžiuginti. Surasti Danielį ir pasirūpinti, kad jo paniurėlis „aš“ nukeliautų į Valentino dienos mugę. Suteikti Danieliui ir Liusei akimirką laimės nebuvo

sudėtinga, be to, atsirado proga kažką nuveikti.

Ir šioje ypatingoje epochoje Rolandui reikėjo ką nors daryti.

Kad nukreiptų savo mintis nuo kitų dalykų.

Šaltoje vasario tamsoje Rolandas jojo pro bažnyčios žemes, kuriose baudžiauninkų prižiūrimi javai nešė turtus į vietinių dvasininkų kišenes. Prajojo gotikinę bažnyčią smailiomis arkomis ir aštriomis viršūnėmis. *Dievo namai*. Nepajėgė sulaikyti besibraunančių minčių. Praėjo tiek daug laiko nuo dienų, kai lankėsi tokiuose pastatuose. Aukštu tiltu persikėlė per patvinusią purviną upę ir pasuko žirgą riterių tvirtovės link. Iki jos šiaurės kryptimi reikės joti pusę dienos.

Kelionė nebuvo maloni: nelygus kelias ir bjaurus oras. Iš po Juodės kanopų aukštyn tryško purvas, nudažęs kumelės šonus tamsia pilkai ruda spalva. Nuo šalčio Rolando šarvų lankstai tapo beveik nejudrūs.

Vis dėlto buvo miela grįžti į šią praeitį. Romantikas Danielis pasakytų, jog riteriškumas niekada nemiršta, tačiau jam juk niekada nesisekė suderinti meilės ir mirties. Rolandas tame ankstyvajame riteriškumo laikotarpyje išgyveno daugybę metų. Ta dvasia viduramžiais beveik išnyko, o dabartyje, epochoje, iš kurios Rolandas ką tik atkeliavo, riterių tikrai nebeliko. Tuo jis neabejojo.

Tačiau seniai, labai seniai...

Trumputę akimirką jis prisiminė vėjyje besiplaikstančių auksinių plaukų spindesį.

Spragtelėjo antveidį į viršų ir įkvėpė oro. Negalvos apie ją. Ne todėl čia atvyko.

Paragino Juodę ir mėgindamas praskaidrinti mintis papurtė galvą.

Liko mažiau nei mylia iki Rolando ieškomo riterių būrio. Jis nužvelgė horizontą: plati žalia slėnio įduba rytuose, o užpakalyje ir vakaruose – liūtis. Priekyje miestą saugančių kalvų linkiais vingiavo kelias. Ten stūksojo ir pilis, kurią Rolandas norėjo aplenksti iš tolo. Kitoje pilies pusėje driekėsi kelias – jeigu tik tebėra pakenčiamos būklės – nuvesiantis Rolandą tiesiai prie šios epochos Danielio. Prie jo paties viduramžių „aš“.

Grįžo seni to laikotarpio prisiminimai. Priešais juos išdygo keistai apsirengęs riteris ir atnešė karaliaus nurodymus. Prie jų palapinių riteris sulėtino žirgą ir perskaitė karaliaus įsaką, liepiantį vyrams palikti postus ir dvi dienas švęsti naują švento Valentino dienos šventę. Tokia Dievo valia. Vos keletas riterių mokėjo skaityti, kiti geromis naujienomis tiesiog patikėjo. Rolandas tebeatsiminė džiaugsmingus savo draugų šūksnius. Riteris daugiau neištarė nė žodžio – tiesiog perdavė įsakymą ir nušuoliavo tolyn... ant juodo it anglis žirgo.

Keista. Rolandas pažvelgė į Juodę, paglostė sidabriškai baltus karčius. Jeigu toks jo likimas – būti angelu nuleistu antveidžiu, įteiksiančiu Danieliui Valentino dienos dovaną ir nukreipsiančiu jį tiesiai į mylimos merginos glėbį – tada turi kažkas nutikti, idant baltąją kumelę galėtų iškeisti į juodą žirgą. Kažkas Rolandui į rankas turės įduoti karaliaus įsaką.

Kasdien nutinka ir keistesnių dalykų.

Niuktelėjo kulnais į Juodės šonus ir nujojo. Vieną akimirką jį mušė prakaitas, kitą – krėtė drebulys.

Pamažu priartėjo prie pilies. Ji saugojo šiauriausią grafystės feodą^[6], paskutinį postą kelyje į riterių stovyklą. Žvilgsniu aprėpė pažįstamus, priešais it kolosas stūksančius mūrus. Virš kiekvienos patalpos kyšojo kreidos baltumo kaminai. Sienose žiojėjo siaurutės stebėjimo angos. Kyšuliai ir atbrailos buvo puoštos tamsiai pilko akmens luitais, kurių dydis vertė Rolandą jaustis itin mažam. Pilies didingumas stulbino. Taip buvo visada, netgi tą trumpą laiko atkarpą, kai jis kone kasdien žengdavo pro vartus, o kas naktį kopdavo rantytais akmenimis į vienišą balkoną. Ant kumelės šonų nuleistos kojos sudrebėjo. Atrodė, kad širdis padidėjo dešimteriopai. Tvaksėjo taip tarsi kiekvienas dūžis būtų paskutinis. Oda prie pečių užkaito. Rolandas panorą skristi kuo toliau, tačiau sparnai buvo įkalinti aklinuose metaliniuose šarvuose, o jų nusiimti negalima. Be to, nesvarbu, kad ir kaip toli Rolandas nuskristų, nuo sieloje besikaupiančio siaubo nepabėgs. Pilyje gyveno mergina, vardu Rozalina. Vienintelė išties Rolando mylėta būtybė visoje visatoje.

[5] Endšpilis – žaidimo šachmatais pabaiga, kai ant lentos lieka tik keletas figūrų (*vert. past.*).

[6] Feodas – Vakarų Europoje feodalizmo laikais – paveldima žemės valda, kurią gaudavo vasalas iš senjoro už tarnybą (dažniausiai karinę).

Antras skyrius

YRANČIOS SIENOS

Raitelis nuslydo nuo Juodės nugaros. Ši tyliai sužvingo. Nuvedė ją prie plikašakės obels, augančios pietiniame Rozalinos tėvo valdų pakraštyje ir pririšo kamanas prie kelmo.

Kiek kartų Rolandas suko ratus aplink šio sodo medžius, nešdamas plačią savo mylimosios pintinę, sekdamas merginai iš paskos, gėrėdamasis lėtais judesiais, kai toji nuo šakų skindavo raudonus vaisius?

Jos tėvas buvo grafas arba kunigaikštis, arba baronas, arba koks nors kitas godus žemvaldys. Tūkstančius metų stebėjęs mirtingųjų karo žaidimus, Rolandas liovėsi sukti galvą dėl jų titulų. Vienintelė šio mirtingojo aistra buvo kariauti, vogti turtus iš gretimų feodų ir versti kaimynų gyvenimus tikru pragaru. Riterių būrys, kuriame tarnavo Danielis bei Rolandas, priklausė šiam žemvaldžiui, todėl Rolandas su draugais pilies viduje ir už jos sienų praleido daugybę valandų.

Pasiraušęs Juodės balnakrepšiuose rado džiovintą obuolį. Pašėrė juo kumelę, o pats bandė įvertinti situaciją.

Prisiminė tą Valentino dienos mugę. Žinojo, kad ji įvyko po jūdviejų romano su Rozalina pabaigos. Po penkerių metų.

Nederėjo čia sustoti. Turėjo žinoti, jog taip nutiks, kad prisiminimai užplūs mintis ir įskaudins.

Tuose tūkstantmečiuose nebuvo nė dienos, kurią Rolandas nesigailėjo taip išsiskyręs su Rozalina. Aplink tą gailestį kūrė visą savo gyvenimą, vieną po kitos tvėrė neįveikiamas tvoras. Apgailestavimas jo viduje pastatė tvirtovę, kurios dydis ištisomis visatomis lenkė stovinčiąją priešais. Galbūt todėl šis Anglijos pilies didingumas taip dramatiškai jaudino – priminė apie jo paties praeitį.

Kaltės atpirkimas gerokai pavėlavo.

Padrąsinančiai pakasė Juodę ir nuėjo pilies link. Į ją vedė akmenimis grįsta alėja. Iš abiejų pusių žiemojo raktažolių krūmai. Pačiame gale stūksojo sunkūs metaliniai vartai. Rolandas nusuko šoniniu takeliu. Žingsniavo palei mišką, kol nepastebimas atsidūrė vakarinės pilies sienos šešėlyje. Sieną kilo penkiasdešimt pėdų iki pirmojo lango, pro kurį galėjai dirstelėti į lauką.

Arba į vidų.

Ten jo laukdavo Rozalina. Ant palangės krisdavo geltoni plaukai. Tai būdavo ženklas, jog mergina viena ir laukia Rolando lūpų. Dabar langas tuščias. Pakėlęs akis demonas pajuto niūrų namų ilgesį.

Tarsi būtų atsidūręs labai toli nuo savo vietos.

Rolandas žinojo, jog šioje vietoje sargybos nebūdavo. Siena pernelyg aukšta. Išėjo iš šešelio ir atsistojo tiesiai po langu.

Perbraukė rankomis sieną, prisimindamas tiek kartų kojomis liestus griovelius. Prie Rozalinos niekada neišdrįso išskleisti sparnų. Užteko ir to, kad mirtingoji mylėjo jį nepaisydama odos spalvos. Jos tėvas niekada nematė Rolando be antveidžio. Nebūtų leidęs maurui už jį kautis.

Galėjo pasikeisti išvaizdą. Angelai nuolatos taip elgėsi. Kiek kartų Danielis dėl Liusės pakeitė mirtingąjį pavidalą? Visi liovėsi skaičiuoti.

Tačiau Rolandas nemėgo vaikytis madų. Buvo klasicistas. Siela patogiai jautėsi – tiek patogiai, kiek tai buvo įmanoma – būtent po tokia oda. Būdavo dienų – kaip šiandien – kai jo išvaizda sukeldavo šiek tiek nepatogumų, tačiau Rolandas viską ištverdavo. Rozalina sakė, kad myli jį už tai, koks yra viduje. O jis mylėjo už tą atvirumą... tačiau ji *nežinojo*. Kelių dalykų Rolandas niekada neketino atskleisti.

Neatsiskleis ir dabar, šarvų nenusimes, sparnų neapnuogins. Įprotis padės kopti siena įprastu būdu. Atmintin, tarsi nušviestas virš pasaulio išskleistų jo sparnų auksinio švytėjimo, grįžo takelis per akmenis.

Rolandas ėmė lipti.

Iš pradžių nerimavo dėl metalinių, girgždančių šarvų, tačiau grįžo šviesūs prisiminimai apie meilę, ir jis vėl pasijuto vikrus bei lankstus.

Po kelių minučių pasiekė išorinės sienos viršų ir užkėlė kojas ant siauros parapeto atbrailos. Išsitiesęs nuslinko prie tolimiausio bokštelio ir įdėmiai pažvelgė į kūginę ochros spalvos smailę. Nuo ten reikėjo pavojingai lipti prie bokštą juosiančio arkinių langų žiedo. Tačiau Rolandas žinojo, kad išorinėje vieno lango pusėje buvo siaurutė terasa, o visą bokštą juosė nedidelė akmeninė atbraila. Galėjo ten atsistoti ir dirstelėti vidun. Netrukus prislinko prie iškyšos ir tvirtai įsikibo į mūro kraštą palei langą. Tada pastebėjo atviras balkono duris. Vėjyje plaikstėsi raudonos šilkinės užuolaidos. O ten, už jų, slinko mirtingosios šešėlis. Rolandas sulaukė kvapą.

Ilgos geltonų plaukų bangos vilnijo nuostabios, žalios suknelės nugara. Ar ten ji? Ko gero.

Panoro pasilenkti, patraukti ją nuo lango, paversti pasaulį tokį, koks buvo. Tvirtai atbrailą suspaudę pirštai nutirpo. Lemiamą akimirką, kai auksaplaukė deivė apsisuko, Rolandas sustingo taip staiga ir visu kūnu, kad pamanė, jog smigs į žemę it ledo varveklis.

Pasitraukė atgal ant atbrailos, krūtinę prispaudė prie sienos, tačiau negalėjo atplėšti akių nuo merginos.

Ten buvo ne ji.

Selija, jaunesnioji lordo duktė. Dabar jai, ko gero, šešiolika. Tiek buvo ir Rozalinai, kai Rolandas sudaužė jai širdį. Mergina priminė seserį: šviesi oda, mėlynos akys, į rožės žiedlapius panašios lūpos ir tie stubinantys linų spalvos plaukai. Tačiau ugnis – galinga liepsna, kurią Rozalinoje taip dievino

Rolandas – Selijoje virto gęstančiomis žarijomis.

Jis vis stovėjo it įkaltas, negalėdamas pajudėti. Jeigu Selija pro langą pažvelgs į balkoną – atrodė, kad taip ji ir ketina pasielgti – Rolandą sučiups.

– Sese?

Tas balsas. Tarsi styginis instrumentas, tik šiek tiek sodresnis. Rozalina!

Sekundės dalelę Rolandas tarpduryje išvydo šešėlį, paskui aiškų, grakštų vienintelės mylėtos merginos profilį. Širdis sustojo. Nebegalėjo įkvėpti. Norėjo surikti jos vardą, ištiesti ranką...

Suprakaitavę delnai išdavė, pirštai atsileido. Keletą amžinybę trukusių akimirkų Rolandui atrodė, jog jis pakibo ore. Paskui it švininis svarmuo smigo šešetą ilgų aukštų žemyn.

Prisiminimas:

Atviros nutriušusios daržinės durys.

Rolandas pažino pilies žemėse šiaurės rytuose stovintį sukiužusį pastatą. Vasaros vakarais daržinės tarpduryje saulės spinduliai sušvisdavo maždaug šeštą valandą vakaro. Pagal auksine spalva nutviekstą šieną demonas spėjo, jog netoli septynios. Netrukus vakarienė arba toji, visada per trumpa, laiko atkarpa, kai Rolandas įkalbėdavo Rozaliną slapčiomis praleisti su juo kelias akimirkas.

Pro plačias medines duris išvydo tamsoje susiglaudusius du siluetus. Ten, tarp vištų lesalo ir surūdijusių pjautuvų krūvos, Rolandas pamatė savo ankstesnįjį „aš“.

Vos atpažino tą jaunuolį, koks kadaise buvo. Rolandas nepasikeitė, tačiau tas vaikinai atrodė išties jaunas. Kupinas vilties. Nesugadintas. Vilnonė tunika glaudėsi prie kūno, akys švietė tarsi naujagimės kumelaitės. Jos nuopelnas. Ji nubraukė tūkstantmečius sunkaus darbo Žemėje, amžiną egzistavimą Danguje ir slegiantį Nuopolį.

Rolandas dalyvavo kare, maištavo prieš Dievą, tačiau susidūrusi su meile jo širdis virto vaiko širdimi.

Vaikinas sėdėjo ant trikojo medinio suolo ir žiūrėjo – taip nuoširdžiai, kad prisiminęs Rolandas net susidrovėjo – į nuostabią šviesiaplaukę merginą. Ši, nekreipdama dėmesio į atlasinę suknelę apkibusius dagius, atsirėmė į šieno kupetą. Plaukai spindėjo dar labiau, nei Rolandas prisiminė, lygi, šviesi oda priminė šviežiai nugriebtą grietinėlę. Žemyn nuleistas žvilgsnis reiškė tai, jog vaikinai tematė ant šviesiai mėlynų akių krintančią švelnių blakstienų uždangą. Tomis dienomis mergina arba patempdavo putlias lūpas, kaip darė dabar, arba kartkartėmis apdovanodavo Rolandą trumpute šypsena. Šis laukė abiejų. Abi išraiškos keistai jį veikdavo.

Vaidindama, jog nuobodžiauja, Rozalina sujudėjo ant šieno. Apsimetinėti sekėsi prastokai. Merginą kaustė kiekvienas Rolando judesys. Dabar jis tą pastebėjo.

– Moku dar vieną juokelį. Ar mano ledi norėtų išgirsti? – prabilo jo praeities „aš“.

Rolandas prisiminė, kaip energingai tada kratė smakrą, ir veidas užsiliepsnojo iš gėdos. Prisiminė,

kodėl prireikė tiek įtikinėti Rozaliną, kad ši sutiktų pasimatyti su juo daržinėje.

Tada jis pribloškė ją baisiomis eilėmis.

Ant trikojo sėdintis jaunuolis nelaukė – akivaizdžiai *nebegalėjo* laukti – moteriško Rozalinos atodūsio.

Kai Rolandas pasinėrė į siaubingas eiles, nė vienas nebūtų patikėjęs, jog kadaise šis nevykęs poetas buvo Muzikos Angelas.

*Snieguotos viršūnės nebeakina,
Nes nuostabiau yra Rozalina.
Žiauriu pavirsta švelniaakis katinas,
Kai skreitą išskleidžia Rozalina.
Kaip posmai iš eilučių liejas,
Sukūrė taip mane Rozalina.
Suplukę dirba pėdų rišėjai,
Sunkiau darbuojas Rozalina.
Riešutas kevalą suskaldo.
Toks riešutas yra Rozalina.
Tas, kurs paslaptis įmint bando,
Tegu susiduria su Rozalina.*

Pabaigoje Rolandas pakėlė akis ir pamatė susiraukusį Rozalinos veidą. Dabar jis tą prisiminė, vėl stengėsi ištvirti, vėl pajuto tą patį sunkumą pilve. Tarsi priekalas ridentųsi nuo uolos.

Ji ištarė: *Kodėl kankini mane tokiomis sunkiomis eilėmis?*

Šįkart savo atmintyje Rolandas išgirdo tai, kas slypėjo jos balse. Žinoma! Ji *šaipėsi*.

Turėjo tą suprasti, kai Rozalina sučiupo jo ranką ir timpltelėjo į šieną. Rolando širdis stuksėjo pernelyg garsiai, kad išgirstų, ką ji nori pasakyti. O tai, be abejonės, buvo *užsičiaupk ir pabučiuok*.

O kaip jis pabučiavo ją!

Tą pirmąjį kartą, kai susilietė jų lūpos, kažkas Rolando viduje įsižiebė, atrodė, kad siela įsielektrino. Kūnas pastėro nuo pastangų visko nesugadinti. Lūpos prigludo prie jos lūpų, tačiau bejėgiškai. Rankos virto dviem, į jos pečius įsikibusiomis letenomis. Norėdama ištrūkti iš jo gniaužtų, Rozalina ėmė muistytis, tačiau, atrodė, kad jis sustingo amžiams.

Pagaliau mergina švelniai sukikeno ir išsirangė iš jo rankų. Atsilošė atgal į šieną. Lūpos susiraukė ir vėl tapo nebesiekiamos. Nuvėrė Rolandą žvilgsniu, koku vaikas žiūri į nusikaltusį žaislą.

– Trūko grakštumo.

Rolandas klūpėdamas pasviro į priekį, rankos paniro į šiurkštų šieną.

– Gal pakartoti? Esu tikras, galiu ir geriau...

– Na, manyčiau, kad gali, – suskambo drovus gražus juokas. Rozalina atsitraukė. Tiek, kad užtektų paerzinti. Paskui vėl atsigulė į šieną ir užmerkė akis. – Gali pamėginti dar kartą.

Rolandas giliai įkvėpė, siurbdamas į save kiekvienos jos kūno dalelės žavesį. Tačiau kai jau rengėsi apdovanoti mylimąją dar vienu nerangiu bučiniu, mergina prispaudė ranką prie jo krūtinės.

Ji turėjo pajusti, kaip smarkiai plaka širdis, tačiau nieko apie tai nepasakė.

– Šį kartą, – ėmė mokytį, – ne taip pompastiškai. Daugiau... *grakštumo*. Galvok apie laisvai besiliejančias eiles. Na, galbūt ne apie savo eiles. Galbūt kokį nors kitą mėgstamą eilėraštį. Įterpk save į bučinį.

– Taip? – Rolandas beveik nukrito ant jos, nusirideno ant šono ir veidu įsikniaubė į šiaudus.

Išraudęs atsisuko į Rozaliną.

Abu gulėjo greta ir žvelgė vienas į kitą. Rozalina paėmė vaikiną rankas. Per drabužius lietėsi klubai. Kojų pirštų galiukai bučiavosi nesivaržydami. Jos veidas atsidūrė vos per kelis centimetrus nuo jo veido.

– Pražiopsojai mano burną, – merginos lūpas praskyrė viliojanti šypsena. – Rolandai, meilė reiškia tai, jog nereikia bijoti duoti valios savo jausmams. Tikėk, jog trokštu visko, ką nori man pasiūlyti. Ar supranti?

– Taip, taip, suprantu! – Rolandas įkvėpė ir suvirpėjo, ruošdamasis kitam bandymui. Lūpos, rankos ir širdis kone sprogo nuo lūkesčio. Nedrąsiai pasilenkė prie jos...

– Rolandai?

Kas dabar?

– Apkabinkite mane tvirtai, sere. Aš nesubyrėsiu.

Pabučiavęs Rozaliną, jis suprato, jog net paties Liuciferio kvietimas nebūtų privertęs paleisti šios tyros mergelės.

Ateityje jos patarimu vadovausis tūkstančius kartų su kitomis moterimis ir retkarčiais pajus kažką panašaus, tačiau niekada niekada nebepatirs tokio paties jausmo.

Trečias skyrius

TAMSOS PATARIMAS

Rolandas pabudo. Norėjo vemti. Jautėsi sutrikęs.

Mieli prisiminimai apie mylinčią Rozaliną pamažu geso. Palietė tvinksinčią galvą ir suvokė, kad guli ant žemės.

Lėtai atsitūpė. Kūną bjauriai maudė, tačiau viskas bėgant laikui susitvarkys.

Pakėlė akis į balkoną. Anais laikais niekuomet nebuvo iš jo iškritęs. Ko gero, nevertėjo vilkėti viso šarvų komplekto. Ėmė niršti. Kiek kartų, tikėdamasis ją susitikti, kopė ta pačia siena? Kiek kartų ilgi šviesūs Rozalinos plaukai viliojo ją it Rapunzelės [\[7\]](#) garbanos?

Paprastai, kai Rolandas pasiekdavo balkoną, Rozalina jau laukdavo ir nuoširdžiai nudžiugdavo ją išvydusi. Tyliai sušukdavo jo vardą ir puldavo į glėbį. Tokia gaivi, trapi. Oda dvelkdavo rožių vandenių, kuriame maudėsi, o kūnas kone gauste gaudė jų slaptos meilės galia...

Rolandas papurtė galvą. Ne, jų meilė nebuvo vien šviesus ir tyras džiaugsmas. Vienas tamsus prisiminimas viską sutepė...

Paskutinis prisiminimas apie ją.

Paslapčiomis jiedu susitikinėjo visą žiemą, pavasarį ir vasarą. Pasaulis ėmė rudenėti, vasaros žalumą užgožė oranžinės ir raudonos liepsnos.

Abu ketino pabėgti nuo jos tėvo valdžios ir visuomenės nusistatymų, neleidžiančių didiko dukteriai tekėti už mauro. Prisidengęs naujojo gyvenimo planais, Rolandas vieną savaitę paliko savo mylimąją.

Tačiau jis melavo. Iš tiesų išvyko ieškoti patarimo. Ramybės nedavė mintis:

Ar Rozalina tebemylėtų ją, jeigu viską žinotų?

Ir:

Ar pavyktų išlaikyti jo prigimties paslaptį ir sukurti jai laimingą gyvenimą?

Tiesą pasakius, kreiptis galėjo į vienintelį asmenį.

Kemą rado pietiniame salų, kurias vieną dieną pavadins Naująja Zelandija, pakraštyje. Tuo metu abi salos dar nebuvo paliestos žmogaus. Dar visą pusę amžiaus maoriai nepasieks žemyno, todėl Kemas toje vietoje viešpatavo vienas.

Rolandas skrido baimindamasis smailių it durklai uolų. Tokių dar nebuvo matęs. Vėjai klastingai pūtė į sparnus ir blaškė tarp debesų. Neaprėpiamą, niekieno nepalietą sąsiaurį, kur nuo pasaulio slėpėsi Kemas, demonas pasiekė kiaurai permerktas ir krečiamas drebulio.

Vandenyje it veidrodyje atsispindėjo žaliomis bukų giraitėmis apaugę kalnai. Leisdamasis Rolandas įmerkė sparno kraštą. Nutvilkė ledinis šaltis. Sudrebėjęs tęsė kelionę.

Tolimiausiam sėšiaurio krašte demonas nusileido ant pilkai mėlyno riedulio, stūksančio priešais nesuvokiamai aukštą krioklį, kurio viršus skendėjo migloje. Krioklio papėdėje gulėjo puolęs angelas, Rolando brolis. Krintančio vandens lašai talžė jo sparnus.

Ką ten veikia Kemas? Kiek ilgai guli šioje kameroje, pasmerkęs save vandens kankynėms?

– Kemai!

Triskart surikęs brolio vardą, Rolandas liovėsi ir puolė traukti jį lauk. Pajutęs kažkieno prisilietimą, Kemas ėmė blaškytis ir įsikibo į uolas, kur gulėjo. Paskui pažino Rolandą ir leidosi ištempiamas. Veide sustingo įtarus žvilgsnis.

Vilkdamas brolį, Rolandas nusigavo už krioklio, ant uolos iškyšos. Tai pareikalavo daug jėgų. Demonas užduso, permirko ir sušalo iki pat kaulų smegenų. Iškyša buvo siaura, tačiau ant drėgno akmens užteko vietos abiem. Po vandens riaumojimo tapo klaikiai tylu.

Išsekęs Rolandas susvirduliavo, sparnai atsirėmė į uolą. Paskui susmuko žemyn ir atsisėdo.

– Keliuk namo, Rolandai.

Kemas pasirėmė ant vienos alkūnės. Žalių akių žvilgsnis klaidžiojo. Nuogas kūnas nuo nesiliaujančių vandens smūgių buvo virtęs viena bjauria purpurine mėlyne. Tačiau labiausiai pribloškė jo sparnai...

Juos raizgė naujos geltonos gyslelės. Nutviekti mėnesienos sparnai žėrėjo taip nuostabiai. Rolandas nevalingai ėmė jais grožėtis.

– Vadinasi, tai tiesa, – Rolandą pasiekė gandai, jog Kemas perėjo į Liuciferio pusę.

Atrodė, kad demonai nesiryžta atlikti ritualo, skirto naujiems nariams pasveikinti. Jie turėjo apsikabinti, suliesti sparnų galiukus kaip vienas kito pripažinimo ženklą, patvirtinantį, jog naujokai yra saugūs ir tarp draugų.

Kemas atsistojo, priėjo ir spjovė Rolandui į veidą.

– Neturi tiek jėgų, kad gražintum mane į tarnybą. Tegu Liuciferis pats ateina, jeigu mano, jog esu apsileidęs.

Rolandas nusišluostė veidą ir pakilo ant kojų. Ištiesė ranką Kemo link, tačiau demonas krūptelėjęs pasitraukė.

– Kemai, ne dėl to čia atkeliavau...

– O aš čia atkeliavau pabūti vienas, – Kemas nužingsniavo į tamsų iškyšos kampą, kur Rolandas išvydo krūvelę drabužių ir krepšių.

Keli brolio daiktai. Rolandui pasirodė, jog pažino pergamento ritinėlį – santuokos sutartį, tačiau Kemas ant kūno skubiai užsimetė susivėlusio avikailio drabužį ir įsikišo pergamentą į gilią vidinę kišenę.

– Tu dar ten?

– Man reikia patarimo, Kemai.

– Kokio? Kaip gyventi tinkamai? – Kemo akyse vėl švystelėjo kibirkštis, tačiau kaip išblyškusio, šešėlį primenančio vaiduoklio, kuris dabar stovėjo priešais Rolandą, pernelyg rėžė akis. – Pradėk nuo negyvenamos salos. Ši užimta, tačiau kažkur ten turi būti ir kitų.

Demonas mostelėjo ranka į pasaulį, į Rolandą.

– Aš myliu mirtingąją, – labai lėtai ištarė šis. – Noriu savo gyvenimą kurti su ja.

– Tu *neturi* gyvenimo. Tu esi puolęs, kitoje pusėje atsidūręs angelas. Tu *demonas*.

– Žinai, ką noriu pasakyti.

– Patikėk manimi. Meilė neįmanoma. Nešdinkis ir apsisaugok nuo galvos skausmo.

Tą akimirką Rolandas suprato, kaip kvaila buvo vykti pas Kemą patarimo. Vis dėlto *privalėjo* tą padaryti. Kemo meilės istorija žlugo, tačiau jis suprato, kaip jaučiasi Rolandas.

– Gal gali man pasakyti, kaip... *nesielgti*?

– Gerai, – Kemas giliai, trūkčiojančiai įkvėpė. – Puiku. *Nesižemink* meluodamas. *Neklausk* manęs, ar sužinojusi, kas esi, ji tave tebemylės. Atsakymą žino netgi didžiausias meilės kankinamas kvailys. Ji nebemylės. Negalės mylėti. *Nesvajok*, kad galėsi nuslėpti tokią paslaptį. Ir svarbiausia, vardan Liuciferio, *nepamiršk*, kad jokia šventykla Žemėje nepriims tavęs, susiruošusio vesti tą vargšę būtybę.

– Manau, jog galiu tai išverti, Kemai.

– Tiki, jog tu ir tavo meilė į viską žvelgiate tuo pačiu žvilgsniu?

– Taip. Mes atsidavę vienas kitam.

– O ką ji mano apie amžinybę?

Rolandas tylėjo.

– Nesakyk, jog nežinai? Nuostabu, tada papasakosiu aš. Rolandai, čia slypi neginčijama tiesa apie mūsų nemirtingumą: mirtingieji jo nesuvokia. Nemirtingumas juos gąsdina. Žinojimas, jog ji pasens ir mirs, o tu liksi jaunas ir stiprus velniūkštis, tavo mylimąją sunaikins.

– Galiu dėl jos pasikeisti. Galiu virsti senas, susiraukšlėti, nusilpti ir...

– Rolandai, – Kemas susiraukė. – Tau tai nebūdinga. Kad ir kas ji būtų, dabar išters lengviau. Dabar ji, be abejonės, jauna, daili ir gali rasti kitą draugą. Nešvaistytk geriausių merginos metų.

– Tačiau kažkaip meilė turi būti įmanoma. Tik todėl, kad judu su Lilit negalėjote...

– *Kalbame ne apie mane*.

Abu stovėjo tylėdami ir klausėsi aplink krintančio vandens aido.

– Puiku, – galiausiai ištarė Rolandas. – O ką pasakysi apie Danielį ir Liu...

– O ką jie? – Kemas suriko į krioklį. Veidą nudažė staigaus pykčio raudonis. – Jeigu tai tavo pavyzdžiai, jų patarimo ir klausk. – Bjaurėdamasis papurtė galvą. – Visi žinome, kuo jiems baigsis.

– Ką nori pasakyti?

Kemas įsmeigė žalias akis į Rolandą. Šis nuraudo supratęs, kad jo gailimasi.

– Galų gale jis paliks ją. Neturi kito pasirinkimo. Negali pasipriešinti prakeikimui. Prakeiksmas gyvuos ilgiau už Danielį ir jį sunaikins.

Rolando sparnų plunksnos pasišiaušė.

– Klysti. Tave pernelyg užvaldė Liuciferis...

– Esu netoli nuo tiesos! – sušuko Kemas ir apsisuko.

Ant brolio sprando Rolandas pastebėjo ženklą. Tatuiruotė glūdėjo po aukšta jo apdaro apykakle. Abejonių neliko.

– Nešioji jo ženklą? – sudrebėjo Rolando balsas.

Pats tokios tatuiruotės neturėjo. Gali ir nesitikėti, jog kada nors sulauks tokio pasiūlymo. Liuciferis žymėjo tik tam tikrus demonus, tuos, su kuriais norėjo palaikyti ypatingus santykius.

– Kema, negali...

Šis nutvėrė brolio veidą ir tvirtai laikė. Abu stovėjo šalia, intymiai susikibę. Rolandas nebežinojo: draugai jie ar priešai.

– Kas į ką kreipėsi patarimo, Rolandai? Nekalbame apie mane ir mano elgesį. Kalbame apie tave ir apgailėtiną meilės romaną, kurį teks baigti.

– Turi būti išeitis...

– Suvok: nebūtum atėjęs pas mane, jeigu jau nežinotum atsakymo.

Iš visų tą dieną prie krioklio Kemo ištartų žodžių atsisveikinimas skambėjo skaudžiausiai: taip, Rolandas jau žinojo atsakymą, kurio ieškojo. Tiesiog tikėjosi, jog kas nors pasakys priešingai ir išgelbės jį nuo to, ką privalo padaryti.

Kai grįžo, atrodė, kad Rozalina jau viską žino. Rolandas užlipo į jos balkoną, tačiau mergina neatskubėjo jo pabučiuoti. Vos įėjo į jos kambarį, mylimosios veidas įtariai sustingo.

– Jaučiu tavo pokytį, – suskambo šaltas nuo baimės balsas. – Kas tai?

Rolandas išvydo be galo liūdną Rozalinos žvilgsnį ir pajuto skausmą visame kūne. Nenorėjo jai meluoti, tačiau negalėjo rasti žodžių.

– O, Rozalina, tiek daug galėčiau tau papasakoti...

Ši, tarsi prisiminusi daugiažodes jo eiles, pareikalavo:

– Atsakyk man vienu žodžiu. Kas slypi mūsų ateityje?

Tai nutiko daugiau nei prieš tūkstantį metų, tačiau ir dabar Rolandas, pagalvojęs apie tai, ką jai atsakė, susigūžė. Troško sunaikinti tuos prisiminimus ir tą akimirką. Tačiau tai nutiko. Praeities pakeisti negali.

Ištarė Rozalinai vienintelį žodį.

– Sudie.

Norėjo ištarti „amžinai“, tačiau Kemas buvo teisus. Tarp moters ir puolusio angelo amžinybė

neįmanoma.

Pabėgo, kol ji neėmė maldauti pasilikti. Manė, kad buvo narsus. Tačiau gyvenimas parodė, jog klydo. Rolandas buvo priblokštas ir išsigandęs.

Vėliau matė ją tik kartą. Po dviejų savaitių jis nemačiomis priklydo prie jos pilies lango ir žvelgė į ištisą valandą verkiančią mylimąją.

Paskui Rolandas prisiekė niekam nebesukelti meilės skausmo. Išnyko.

Pasirinko tokį kelią.

Demonas brūkštelėjo per skruostą ir apstulbo supratęs, jog tai ašara. Nors nuo kitų skruostų šluostė milijonus sūrių lašelių, negalėjo prisiminti, kada pastarąjį kartą verkė pats.

Susimąstė apie Liusindą ir Danielį, jų amžiną ištikimybę vienas kitam.

Jie nebėgo nuo savo klaidų, o per amžius padarė jų tikrai daug. Grįždavo prie tų klaidų, peržiūrėdavo iš naujo, gilindavosi, kol galiausiai šioje dabartinėje Liusindos Prais reinkarnacijoje pavyko šį tą sutvarkyti. Būtent tai paskatino merginą skristi į praeitį – rasti išeitį iš prakeiksmo. Idant ji su Danieliu galėtų būti drauge.

Jie visada bus drauge. Visada turės vienas kitą, nesvarbu, kad ir kas nutiktų.

Rolandas neturėjo nieko.

Jis lėtai atsistojo ir davė savus Valentino dienos įžadus. Vėl užkops siena pas Rozaliną. Atpirks savo kaltę vieninteliu žinomumu būdu.

[7] Rapunzelė – brolių Grimų užrašytos vokiečių liaudies pasakos apie ilgaplaukę, bokšte uždarytą merginą, veikėja (*vert. past.*).

Ketvirtas skyrius

MEILĖS MOKINYS

Vėl išorinė siena, slinkimas palei akmeninį parapetą, statmenas kilimas prie bokštelio ir balkono. Vėl Rozalina.

Kai Rolandas pasiekė balkoną, saulė jau švietė žemai, o virš jo pečių driekėsi ilgi šešėliai. Juose tarsi šnibždėdami *mes čia*, sukosi ir formas keitė Pranešėjai, tačiau demonui netrukdė. Atvėso, ore pasklido dūmai ir artėjantis šaltis.

Įsivaizdavo įžengiąs į bokštą per balkoną, sėlinantis sutemų užtemdytomis salėmis ir randantis jos kambarį. Įsivaizdavo jos veidą.

Susverdėjusi iš nuostabos ji žengia atgal, veide atviras džiaugsmas, rankos sugniaužtos prie dailios krūtinės...

O jeigu ji pyksta?

Tebepyksta. Praėjus penkeriems metams. Įmanoma.

Nevertėtų to pamiršti.

Jiedu patyrė retą ir nuostabų dalyką. Rolandas sužinojo, jog mylinčios moterys stipriai kenčia. Jos myli taip, kaip demonas niekada nesupras. Atrodo, kad jų širdyse egzistuoja daugybė kertelių, kur meilė lieka ir niekada iš ten neišnyksta.

Ką jis čia veikia? Per plieninius šarvus kelią sau skynėsi vėjas. Nederėtų čia būti. Šis gyvenimo etapas baigtas. Galbūt Kemas klydo dėl meilės, tačiau nemelavo kalbėdamas apie tai, kaip laikas pakeis Rolandą.

Reikia lipti žemyn, šokti ant žirgo ir rasti Danielį.

Tik... jis negalėjo.

Ką *gali* padaryti?

Gali kristi kniūbsčias.

Gali atsiklaupiti ant kelių ir lankstyti jai, maldauti atleidimo. Gali, taip ir pasielgs...

Iki šios akimirkos nebuvo suvokęs, kad trokšta jos atleidimo.

Drebėdamas atsidūrė prie balkono. Jis nervinasi? O gal jaudinasi? Taip toli keliavo ir vis dar nežino, ką pasakys. Širdies kamputyje nejučia susidėjo eilės...

Ne. Tos eilės jau sukėlė keblumą. Prastos poezijos jai nereikia. Rozalinai reikia kūniškos, abipusės meilės.

Ar Rolandas gali jai tą duoti?

Raudona užuolaida sušnarėjo vėjyje ir prasiskyrė nuo drąsaus demono pirštų prisilietimo. Pats pasislėpė už akmeninės sienos, tačiau kraipė kaklą tol, kol žvilgsniu pasiekė miegamąjį, kuriame sėdėdavo drauge su ja.

Rozalina.

Ji sėdėjo kampe medinėje kėdėje ir tyliai dainavo. Moteris buvo nuostabi. Veidas senstelėjęs, tačiau metai buvo gailėstingi. Iš Rolando mergaitės ji virto gražuole jauna moterimi.

Rozalina spindėjo.

Jos grožis gniaužė kvapą.

Taip, Rolandas suprato, kad padarė klaidą. Buvo toks nepatyręs meilėje, toks kvailys. Ciniškas ir netikintis tąsa to, ką jie turėjo. Pernelyg skubotai patikėjo karčiais Kemo patarimais.

Tačiau pažvelkite į Liusę ir Danielį. Jie parodė Rolandui, kad meilė gali ištvirti netgi griežčiausias bausmes. Galbūt tai, kas nutiko iki šios akimirkos – atsitiktinumas, nubloškęs jį į šią epochą, sutikimas padėti Šelbei ir Mailsui, kelias, vedantis pro senąją Rozalinos pilį – nutiko ne šiaip sau.

Gavo antrą progą mylėti.

Šįkart pasikliaus širdimi. Jau rengėsi šokti pro atvirą langą...

Minutėlę.

Rozalina dainavo ne sau. Rolandas sumirksėjo, vėl įsižiūrėjo. Ji turėjo klausytoją. Mažytį kūdikį, susuptą į plunksnų antklodę. Kūdikis žindo. Rozalina buvo *motina*.

Kito vyro žmona.

Rolando kūnas įsitempė, iš lūpų išsprūdo aimana. Turėjo palengvėti išvydus, kaip jai puikiai sekasi, kokia ji laiminga, tačiau pasijuto labai vienišas.

Sunkiai nusirideno nuo balkono durų, susitrenkė nugarą į lenktą bokšto sieną. Koks vyras užėmė vietą, kurios Rolandui nederėjo palikti?

Išdrįso dar sykį pažvelgti vidun. Rozalina pakilo nuo kėdės ir paguldė kūdikį į medinį lopšį. Rolandas užmerkė akis ir klausėsi tolstančių jos žingsnių garso it dainos. Moteris nutipeno į prieškambarį ir išėjo iš kambario.

Taip negali baigtis. Toks mylimosios paveikslas negali būti paskutinis.

Kvailys. Kvailys, kad grįžo. Kvailys, kad nepaliko visko taip, kaip buvo.

Instinktyviai nusekė Rozalinai iš paskos. Nusirepečkojo palei plokščią bokšto atbrailą prie kito lango. Nubrozdintais pirštais įsikibo į sieną.

Patalpa, esanti greta kambario, kurioje matė mylimąją, kadaise priklausė jos broliui Džefriui. Tačiau prisišliejęs prie arkinio lango ir žvilgtelėjęs vidun, Rolandas pamatė netoli kabančius moteriškus drabužius.

Išgirdo žemą vyro balsą, paskui – Rozalinos atsakymą.

Ant damastiniu audiniu dengtos lovos krašto nugara į Rolandą sėdėjo jaunas vyras. Kai pasuko galvą, demonas išvydo gražų, tačiau ne itin įspūdingą profilį. Lygūs rudi plaukai, strazdanota oda, nuožulni nosis.

Moteris tysojo ant lovos, jos šviesi galva ilsėjosi vyro glėbyje. Įprasta padėtis dviem žmonėms, kurie vienas kito kūną pažinojo it savą. Moteris verkė.

Rozalina.

– Bet, Aleksandrai, kodėl?

Norėdama pažvelgti į vyrą, ji pakėlė ašarų išvagotą veidą ir Rolando širdis įstrigo gerklėje.

Aleksandras – jos vyras – paglostė susivėlusius geltonus žmonos plaukus.

– Mano meile, – pabučiavo nosį. Ten, kur galėdamas liesti lūpas, Rolandas bučiuotų vėliausiai. – Žirgas jau pabalnotas. Kareivinėse laukia vyrai. Žinai, kad norėdamas prie jų prisijungti, turiu išvykti dar prieš sutemstant.

Rozalina sugriebė baltą jo apatinių marškinių rankovę ir sukūkčiojo.

– Mano tėvas turi tūkstančius riterių, galinčių tave pakeisti. Meldžiu, nepalik manęs, nepalik *mūsų* dėl karo.

– Tavo tėvas ir taip jau buvo pernelyg kilniaširdis. Kodėl mano vietą turėtų užimti kitas, jeigu pats esu jaunas ir stiprus? Tai mano pareiga, Rozalina. Privalau joti. Grįšiu, kai žygis bus baigtas.

Moteris papurtė galvą. Skruostai išraudo nuo pykčio.

– Negaliu tavęs netekti. Negaliu be tavęs gyventi.

Suskambus šiems žodžiams, Rolando širdis stabtelėjo.

– Nereikės, – atsakė Aleksandras. – Duodu žodį: aš grįšiu.

Pakilęs nuo lovos, padėjo žmonai atsistoti. Rolandas su atsinaujinusi pavydu pastebėjo, kad Rozalina laukiasi antro kūdikio. Iš po dailios rauktos suknelės kyšojo pilvas. Nusiminusi moteris sudėjo ant jo rankas.

Rolandas niekada nepaliktų jos tokioje padėtyje. Kaip šis vyras gali vykti į karą? Ką reiškia karas meilės pareigų akivaizdoje?

Bet kokia širdies gėla, kurią Rozalina jautė dėl Rolando prieš penketą metų, nublanko prieš dabartinį skausmą, nes šis vyras buvo ne tik mylimasis ir sutuoktinis – jis buvo ir jos vaikų tėvas.

Demonui sugniaužė širdį. Negalima su tuo susitaikyti. Prisiminė visus tuos metus, skiriančius jį nuo šios viduramžių širdgėlos ir dabarties, iš kurios atvyko – amžius, praleistus mėnulyje, kur klajojo tarp uolų ir kraterių, apleidęs savo pareigas, tiesiog stengdamasis pamiršti, jog kadaise matė Rozaliną. Pagalvojo apie laiko vakuumą, kurį patyrė portale, jungiančiame liepą su rugsėju, palikęs viską taip,

kaip paliko ir mylimąją.

Tačiau dabar suprato, kad ir kiek tęstuji begalybė, Rozalinos ašarų niekada nepamirš.

Koks savimyla kvailys jis buvo. Jai nereikėjo atsiprašymo. Atsiprašymas reikėtų visišką savanaudiškumą. Taip Rolandas ieškotų palengvėjimo savo kaltai sąžinei. Ir vėl atvertų mylimosios žaizdas. Daugiau dėl Rozalinos jau negalėjo nieko padaryti.

Beveik nieko.

Jaunas, išstypęs ir nerangus vyras priėjo prie arklidžių, kur laukė Rolandas. Rankoje vyriškis nešėsi šalną. Veidas buvo atviras. Rolandas įdėmiai įsižiūrėjo. Nekentė šio vyro ir gerbė jį. Aleksandras akivaizdžiai jautėsi įsipareigojęs ir kartu nenorėjo kautis. Ar geras vardas ir pareiga jam reiškė daugiau nei meilė? O gal šis garbės ir pareigos mišinys buvo meilė? Paradoksai kilo aukščiau nei tolimiausios žvaigždės.

Kas norėtų išvykti į karą ir palikti mylinčią šeimą?

– Kary, – pakvietė Rolandas, kai vyras priartėjo tiek, kad jo akyse buvo galima įžvelgti kančią. – Tu – Aleksandras, giminaitis mano lordo Džono, kuriam priklauso šios valdos?

– O kas tu? – Aleksandras peržengė arklidžių slenkstį. Šviesiai rudos akys nužvelgė Rolando šarvus ir susiaurėjo. – Iš kokio mūšio atvykai taip apsirengęs?

– Esu siųstas čia užimti tavo vietos žygyje.

Aleksandras sustojo.

– Tave atsiuntė mano žmona? Jos tėvas? – papurtė galvą. – Pasitrauk, kary. Leisk man joti.

– Žinoma, neleisiu. Tavo užduotis pakeista. Pažįsti šias apylinkes geriau nei kiti. Jeigu mūšis šiaurėje nepasiseks, gali užgriūti pavojingi laikai. Jeigu atsitrauksime, būsi reikalingas čia. Ginsi miestą nuo įsibrovėlių.

Aleksandras pakreipė galvą.

– Parodyk savo veidą, kary, nes nepasitikiu žmogumi, kuris slepiasi už kaukės.

– Mano veidas nėra tavo rūpestis.

– Kas tu?

– Žmogus, žinantis, jog tavo pareiga – būti čia su šeima. Visi karo trofėjai netenka prasmės, palyginti su tikra meile ir šeimos garbe. Tuoju pat sustok, jeigu nori gyventi.

Aleksandras tyliai nusijuokė, tačiau veido išraiška sugriežtėjo. Išsitraukė kalaviją.

– Ką gi, pabandyk sulaukyti!

Rolandui reikėjo to tikėtis. Vis dėlto toks elgesys suerzino. Kaip šis vyras gali taip užsispyrusiai trokšti ją palikti? Rolandas niekada nepaliktu!

Ir, žinoma, kartą jau taip pasielgė. Paliko savo vienintelę tikrą meilę kaip beširdis kvailys. Nuo tada jis vienas. Nuošalumas gerai, tačiau po patirtos meilės jis virto bjauria, apgailėtina vienatve.

Jokiam žmogui negalima leisti taip suklysti. Tą Rolandas suvokė net apimtas pavydo. Dingtelėjo mintis sulaikyti Aleksandrą.

Nurijo seiles, viduje atsiduso ir išsitraukė kalaviją. Ginklas buvo metro ilgio ir aštrus it skausmas, diegiantis jo širdį. Nenorėjo stoti prieš tą vyrą.

– Kary, – griežtai ištarė Rolandas. – Aš nejuokauju.

Negrabiai mojuodamas kalaviju Aleksandras puolė. Vos juntamu riešo mostu Rolandas atrėmė smūgį. Dusliai sudžeržgė ašmenys.

Nuo lengvučio demono kalavijo judesio Aleksandras slystelėjo žemėn. Pakėlė akis nuo šlapio, arklidės grindis nuklojusio šieno.

– Kodėl taip noriai joji į savo paties mirtį? – paklausė Rolandas.

Aleksandras suniurnėjo ir pašokęs vėl atsistojo į kovos padėtį. Iškėlė kalaviją krūtinės aukštyje.

– Nesu bailys.

Galbūt ir ne bailys, tačiau itin nepatyręs. Ko gero, būdamas vaikas, išbandė ginklą per vasaros šventes drauge su vaikystės draugais smaigstydamas šieno stirtas. Aleksandras – ne karys. Atsidūręs kovos lauko priekyje žus pirmą valandą.

Arba Rolandas jį nužudys dabar...

Tą akimirką atklydo vizija: jo kalavijo ašmenys mitriai švysteli per nuogą šio vyro kaklą. Nuo stuburo atskirta galva. Nuo plieno į purvą varva slidus raudonas kraujas.

Kaip paprasta baigti trumpą šio žmogaus gyvenimą. Užimti jo vietą tame bokšte ir mylėti moterį taip, kaip ji nusipelnė. Rolandas žinojo, kaip tą padaryti.

Paskui sumirksėjo ir išvydo Rozaliną. Kūdikių.

Nežudyk, – priminė sau. – Tik perkalbėk.

Lengvai šoktelėjo į priekį, švystelėjo kardu Aleksandro pusėn. Šis paskubomis nurepečkojo atgal. Rolando ašmenų išvengė tik dėl laimingo atsitiktinumo.

Demonas karčiai nusijuokė.

– Siūlau tau malonę, kary. Patikėk manimi, vykdau aukštesnę valią nei tavo siuzereno. Žinok, jog nesutepsiu tavo ketinimų. Leisk keliauti į karą vietoje tavęs.

– Kalbi mįslėmis, – iš baimės Aleksandro oda palei lūpas įsitempė it odinis būgnas. – Negali manęs pakeisti.

– Taip, – Rolandas virte virė iš įniršio. – Bent jau *tai* sužinojau.

Įsiutęs demonas pamiršo savo tikslą. Nužingsniavo prie Aleksandro degdamas paniekinto meilužio pykčiu. Rolando kalavijo akivaizdoje vyras ištiesė ginklą ir sustingo. Nesitraukė. Tačiau antrąsyk susidūrus kalavijams, Rolandas Aleksandrą nuginklavo. Prikiso aštraus ginklo smaigalį prie dūstančio jauno vyro gerklės.

– Tikras riteris paklustų. Priimtų mano pasiūlymą ir tarnautų savo žmonėms čia, gindamas savo ir kaimynų namus, kai to prireiktų, – Rolandas nurijo seiles. – Ar paklūstate, sere?

Negalėdamas ištarti nė žodžio, Aleksandras gaudė orą. Žvilgsnis lakstė prie kaklo priremtu kalaviju. Persigandęs vyras linktelėjo. Paklus.

Rolandą užplūdo ramybė. Užsimerkė.

Jis ir tas išblyškęs mirtingasis Aleksandras mylėjo tą pačią nuostabią būtybę. Jiedu negali būti priešai. Rolandas pasirinko. Pasigailės Aleksandro ne dėl jo paties. Paliks jį gyvą dėl Rozalinos.

– Esi drąsesnis už mane, – kalbėjo tiesą, nes Aleksandru užteko jėgų mylėti Rozaliną, kai Rolandas pabūgo. – Pasinaudok proga, kurią tau suteikiu šiąnakt, ir grįžk pas šeimą, – iš visų jėgų stengėsi, kad balsas skambėtų ramiai. – Bučiuok žmoną, augink vaikus. *Štai kur garbė.*

Ilgą įtemptą akimirką abu žvelgė vienas į kitą. Rolandas pajuto, jog Aleksandras gali ką nors pamatyti per antveidžio plyšį. Kaip jis nejučia ore tarp jų tvyrančios gėlos? Nesupranta, kaip nedaug trūko, kad nužudęs Rolandas užimtų jo vietą?

Demonas patraukė kalaviją nuo vyro kaklo. Įkišo ginklą į makštis, atsisėdo ant arklio ir išjojo iš arklidžių į naktį.

Tuščią kelią užliejo melsva mėnesiena.

Rolandas patraukė į šiaurę. Reikėjo surasti Danielį – šiose varžybose su laiku derėjo išgelbėti bent vieną meilę. Ketvirtį valandos demonas paskendo mintyse apie Rozaliną, tačiau prisiminimai pernelyg skaudino. Ilgiau apie tai galvoti nepajėgė. Akys vėl įsmigo į kelią. Išvydo juodu it anglis žirgu atšuoliuojantį raitelį.

Netgi tamsoje riterio šarvai atrodė keistai, tačiau kažką priminė. Akimirką Rolandas pagalvojo, kad tai ankstesnysis jo „aš“, tačiau kai žmogus iškėlė ranką prašydamas sulėtinti žirgą, demonas suprato, kad mostai skubotesni nei jo paties.

Abu raiteliai sustojo vienas priešais kitą. Žirgai besisukdami prunkstė, alsavo šerkšnu.

– Keliaujate iš to dvaro? – visame kelyje sugaudė riterio, mostelėjusio į tolumoje dunksančią pilį, balsas.

Ko gero, Rolandą palaikė Aleksandru. Ar šis riteris atsiųstas palydėti jaunąjį vyrą į karą?

– T...taip, – sumikčiojo demonas. – Esu pakeistas...

– Rolandai? – užkimęs dirbtinis kario balsas virto džiaugsmu trykstančiu, nuostabiai žaviu balseliu.

Raitelis nusitraukė šalną. Ant šarvų nusruveno juodi plaukai. Mėnesienoje Rolandas išvydo veidą, kurį pažino geriau už bet kurį kitą nuo pat pasaulio pradžios.

– Ariana!

Abu nušoko nuo arklių ir puolė vienas kitam į glėbį. Rolandas nežinojo, kiek laiko praėjo nuo tos akimirkos, kai jo viduramžių „aš“ matė šią viduramžių Arianą, tačiau ką tik išgyventa emocinė kova ištaisais amžiais pavertė tą laiko atkarpą, kurioje nematė draugų.

Rolandas apsuiko lieknąją angelę ratu. Jos sparnai išsiskleidė per plyšius šarvuose. Demonas pavydėjo jiems laisvės. Žinoma, Arianos drabužiai buvo pritaikyti sparnams. Visada juos taip siuvo.

Skolintuose metaliniuose šarvuose jautėsi kaip narve, tačiau skūstis Arianai nenorėjo. Ji dar nežinojo, jog jis – Anachronizmas. Rolandas norėjo, kad taip ir liktų. Buvo toks laimingas ją matydamas.

Mėnuo it žibintas nušvietė baltą draugės odą. Kai ji pasuko galvą, demonas aiktelėjo.

Kairėje kaklo pusėje sublizgėjo siaubinga nudegimo žymė. Oda rauplėta, nusėta kraujosruvomis, virtusi baisia žaizda. Pats to nenorėdamas Rolandas atšoko. Ariana susidrovėjo.

Pabandė nudegimą uždengti ranka, tačiau užkliudžiusi žaizdą pirštais sudejavo.

Tą randą ateityje Rolandas matė tūkstančius kartų, išvysdavo kaskart netikėtai sutikęs Arianą, tačiau jo kilmė taip ir liko paslaptimi. Tik vienu būdu galėjai taip sužeisti angelą, tačiau niekada jos apie tai neklaus.

Dabar žaizda buvo šviežia, tarsi liepsnų nuberta. Ko gero, atsirado visai neseniai.

– Ariana, kas tau nutiko?

Angelė nusuko akis, nenorėdama rodyti Rolandui savo subjaurotos odos.

– Meilė – tai pragaras, – sušnarpštė.

– Bet... – Rolandas užsimerkė. Mintyse išgirdo žodžius „angelai negali tuoktis, išskyrus...“ Ariana iš gėdos nosisuko. Demonas prisitraukė ją prie savęs. – Ak, Ariana! – sušuko, apglėbdamas jos liemenį, akimis įsisiurbdamas ir bjaurėdamasis angelės kaklu. Negalėjo apkabinti jos taip, kaip troško, nepajėgė išspausti skausmo. – Kenčiu su tavimi.

Ariana linktelėjo. Ji žinojo. Niekada nemėgo verkti.

– Lankiau Danielį, – tepasakė.

– Aš pakeliui pas jį, – netikėta sėkmė užgniaužė Rolandui kvapą. – Danielis laukiamas švento Valentino mugėje.

– Šįvakar jis joja į miestą. Galbūt jau yra ten. Bent Liusinda bus laiminga.

– Taip, – Rolandas viską prisiminė aiškiau. – Tu buvai tas riteris, pranešęs stovyklos vyrams žinią. Ne aš. Tu suklastojai karaliaus įsaką, išleidžiantį juos Valentino dienos atostogų.

Ariana ties krūtine sukryžiavo pirštus.

– Kaip sužinojai?

– Aš aiškiaregys, – nustebo pajutęs, kad šypsosi.

Užteko to, kad ji čia. Brangiausia jo draugė. Šiek tiek praskaidrino niūrią kelionę į praeities širdgėlą.

Pakėlė Arianos šalną, padėjo jai užlipti ant žirgo. Atsisėdo pats ir vėl nuleido antveidį. Abu riteriai vienas šalia kito nujojo miesto link.

Kartais meilės esmė – ne laimėjimas, o išmintingas pasiaukojimas ir pasitikėjimas draugais. Tokiais kaip Ariana. Rolandas suvokė, jog draugystė – artimiausia meilei.

DEGINANTI MEILÈ

ARIANOS VALENTINO DIENA

Pirmas skyrius

PASLAPTIS

Ariana žvelgė į čiobreliais kvepiantį Toskanos rytą ir dūsavo. Tysojo ant žalios aksominės žolės, pasirėmusi alkūnėmis, smakrą padėjusi ant delnų ir mėgavosi prie metų laiko nederančia šiluma bei švelnių pirštų, bėgiojančių ilgais tamsiais jos plaukais, prisilietimais.

Taip Ariana ir Tesė leisdavo retas judviejų popietes. Viena mergina pindavo plaukus, kita pasakodavo istorijas. Paskui pasikeisdavo vaidmenimis.

– Kartą gyveno ypatinga angelė, – pasukusi galvą į šoną, kad Tesė galėtų suimti plaukus nuo kaklo, pradėjo Ariana.

Tesei pinti sekėsi geriau. Mergina atsisėdavo šalia Arianos su laukinių gėlių krepšeliu ant kelių. Palinkdavo virš siauros Arianos nugaros ir storuose angelės plaukuose regzdavo tvirtas kaseles. Susegdavo jas zigzagais ir Ariana tapdavo panaši į medūzą. Tokį stilių ji labai mėgo.

Kita vertus, Arianai pasisekdavo, jeigu pasišiaušusių raudonų Tesės plaukų kupetą pavykdavo sudėti į vieną lenktą kasą. Ji traukdavo, tempdavo, galynėdavosi šukomis su Tesės sruogomis, o ši spygčiojo iš skausmo. Tačiau Ariana mokėjo puikiai pasakoti. O kuo taptų kasų pynimas be geros istorijos?

Nuobodybe.

Ariana užmerkė akis ir sudejavo, kai Tesės nagai ėmė sukinėtis palei galvos odą. Nieko nėra maloniau už mylimosios prisilietimą.

– Ariana?

– Taip.

Angelė atmerkė akis. Žvilgsnis nuslydo virš ganyklos, kur dviejuose šimtuose fermos akru slankiojo pieningos karvės. Mėgo šias akimirkas – ramias, paprastas. Tik ji ir Tesė. Vėlyva popietė: dauguma pienininkių, dirbančių ūkyje, kuriame įsidarbino ir Ariana, jau grįžo į savo namus.

Pasirinko šį darbą, nes netoliese buvo Liusinda. Šiame gyvenime ta mergina užaugo Anglijos feode, vos už kelių minučių skrydžio į šiaurę.

Dažniausiai Danielį dusinte dusino Arianos ir kitų jam stebėti paskirtų angelų buvimas. Tačiau įsikūrusi pieninėje, angelė galėjo stebėti nevaržydama laisvės, o prireikus greitai atsidurti šalia jo ir Liusindos. Be to, Arianai patiko kartkartėmis pasinerti į mirtingųjų gyvenimo ritmą. Buvo smagu gauti darbo pieninėje, stengtis įtikti viršininkui. Tesė niekada nesuprato šio poreikio, antra vertus, jos

šeimininkas reikalavo mažiau nei Sostas.

Vos retkarčiais pavykdavo nukniaukti kelias akimirkas su Tese. Jos viešnagių pieninėje – apsilankymų šiame pasaulyje apskritai – tekdavo laukti labai ilgai, o pasimatymai ilgai netrukdavo. Ariana nenorėdavo galvoti apie tamsą, laukiančią Tesės iškart, kai jiedvi viena kitai ištardavo „sudie“, apie šeimininką, kuriam nepatikdavo, jog demonė išvyksta iš jo karalystės.

Negalvok apie jį, – priekaištaudavo sau Ariana. – Ne tada, kai Tesė šalia, ne tada, kai nėra jokio pagrindo abejoti meile!

Taip. Tesė šalia. Žolė tokia minkšta, fermos oras toks kvapus nuo laukinių gėlių, kad Ariana vos nenusukrieto į rūpestingą raminančio sapno prieglobstį.

Pasakojimas. Tesė mėgo jos pasakojimus.

– Kur sustojau? – paklausė Ariana.

– O... nepamenu, – suskambo sutrikęs Tesės balsas.

Suimdama plaukų sruogą mergina nagu įdrėskė kaklą.

– Oi! – Ariana pasitrynė kaklą. Tesė *neprisimena*? Juk mintyse pasiklysdavo Ariana, o ne Tesė. –

Ar kas nors negerai, meile?

– Ne, – paskubomis atsakė draugė. – Pradėjai kažkokią istoriją... Ypatinga...hmz...

– Taip! – nudžiugo Ariana. – *Ypatinga* angelė, vardu... Ariana.

Tesė timptelėjo plaukų sruogą.

– Ir vėl apie tave? – nusijuokė, tačiau juokas suskambo santūriai. Atrodė, kad mergina jau nuskrieto kažkur toli.

– Ir apie tave! Tik luktelėk, – norėdama pažiūrėti į Tesę, Ariana apsivertė ant šono.

Kasą pinanti ranka nuslydo angelės šlaunimi.

Tesė vilkėjo baltą medvilninę suknelę siaura liemene ir trumpomis rauktomis rankovėmis. Pečius dengė strazdanų spiečiai. Arianai jie priminė žvaigždžių galaktikas. Draugės akių spalva buvo tik šiek tiek tamsesnė už stulbinančias blyškias mėlynas Arianos akių raineles.

Pati gražiausia Arianos sutikta būtybė.

– O kuo ta angelė tokia ypatinga? – po akimirkos susidomėjo Tesė.

– Ak, nuo ko pradėti? Apie ją galima pasakoti *tiek* nuostabių dalykų! – susimąščiusi, kaip pakreipti pasakojimą, Ariana staigiai krestelėjo galvą.

Pajuto, kad viename šone atsileido nepririšta kaselė.

– Ak, Ariana! – suirzo Tesė. – Tu viską sugadinai!

– Nieko negaliu padaryti, jeigu mano plaukai turi kitų planų! Gali būti, kad tavieji taip pat!

Ariana ištiesė ranką prie ilgą raudoną Tesės kasą juosiančio kaspino.

Tačiau mergina buvo greitesnė. Kvatodamasi iš Arianos, pakilusios ant kojų ir pasileidusios jos vytiš, Tesė it krabas nurepečkojo žole.

– Tos nepaprastos angelės plaukuose, – šūktelėjo Ariana draugei, bėgančiai per aukštą žolę ir

gaivų vasario vėją, – susivėlė *bjauriausias* veltinis, plačiai ją išgarsinęs. Kai kurie ją vadino Veltūne, – mergina žingsniavo aukštai keldama kojas, iškėlus rankas ir pirštais kutinėdama plaukus. – Didžiuliuose gauruose išnykdavo miestai. Veltinis surinkdavo ištisas armijas! Suaugę vyrai verkdami dingdavo juodoje gyvatiškų garbanų gelmėje.

Tada Ariana užkliuvo už ilgos beformės pienininkės suknelės krašto ir sunkiai krito ant žemės. Atsistojusi keturiomis pažvelgė į Tesę, kuri stovėjo užstodama saulę. Raudonus plaukus juosė šviesos aureolė.

Draugė pasilenkė norėdama padėti Arianai atsikelti, švelniai suėmė angelės riešus.

– O vieną dieną... – purvinus delnus Ariana ketino valytis į suknelės priekį. Tesė pliaukštelėjo per merginos rankas ir iš virvute perrišto krepšelio išsitraukė medvilninę nosinę. – Vieną dieną toji angelė sutiko kai ką ir jos gyvenimas pasikeitė...

Tesė šiek tiek kilstelėjo smakrą. Klausėsi.

– Toji sutikta būtybė buvo velniūkštė. Gana rimta, nuolatos priekaištaudavo dėl Veltūnės pokštų, pašiepdavo jos sumanymus, vis primindavo Veltūnei, jog yra ir svarbesnių dalykų nei *plaukai*.

Tesė netikėtai nususuko. Atsisėdo žolėje nugara į Arianą. Galbūt nepatiko įžanga? Bet juk laukia tęsinys! Visos istorijos privalo turėti kulminacinį tašką, staigmeną! Ariana atsigulė palei ištiestas Tesės kojas ir pasirėmė viena alkūne. Kita ranka pamėgino išskirti ties krūtine tvirtai sukryžiuotas draugės rankas. Tačiau netgi tuomet, kai mylimoji suspaudė jos rankas, Tesė neatplėšė akių nuo žolėje įsiterpusios blyškiai gelsvos laukinės gėlės.

– Baik ši kvailą pasakojimą, Ariana, – prašneko it apimta transo. – Šiandien neturiu tam nuotaikos.

– Ak, luktelėk! Aš tik pradėjau! – mergina suraukė kaktą. – Daugeliu atžvilgiu ši tariama priešininkė buvo visiška Veltūnės priešingybė. Jos plaukai priminė raudoną pienės pūpsnį. – Ariana paglostė Tesės plaukus. – Blyški it drobė oda nudegdavo nuo menkausio saulės prisilietimo, – perbraukė lygią nuogą mylimosios ranką.

– Ariana...

– Tačiau tas padaras pasirodė esanti demonė su šukomis. Jos rankoms pakluso pragaištingos sruogos. Šios būtybės prigimtis, priešinga angelei, buvo...

– Užteks! – išrėžė Tesė, staigiai nusuko žvilgsnį ir įsistebeilijo į negilų, akmenukais nusėtą upelį ganyklos pakraštyje. – Atsibodo tos pasakos.

Atsistojo. Ariana taip pat skubiai pakilo.

– Tai ne pasaka, – atkakliai tvirtino ji, nepaisydama šiurpstančios odos. Atsisėdo tiesiai ir pakreipė galvą į Tesę. – Tai, kad mudvi čia, kartu...

– Rodo tik tiek, kad jis nekreipė dėmesio.

– *Nekreipė?* – Pieva nuslinko šaltas vėjas.

– Pareiškė man ultimatumą.

Iš Arianos skruostų atslūgo kraujas, dingo ir nuostabios pievos spalvos. Mėlynas dangus

apsiblausė, žolė neteko gyvybingumo. Netgi Tesės plaukai atrodė blyškūs. Ariana žinojo, kad ši akimirka ateis. Žinojo nuo pat pradžių, tačiau vis tiek užgniaužė kvapą.

Sprande Tesė turėjo tatuiruotę – besišakojančius saulės spindulius. Taip Liuciferis žymėjo įtakingiausiuosius demonus.

– Jis žino. Dabar nori, kad grįžčiau, – suskambo ledinis Tesės balsas. Atrodė, kad tas ledas slenka į Arianos sielą.

– Bet tu ką tik čia atsiradai! – Ariana jau ketino bėgti prie mylimosios, kristi prie jos kojų ir raudoti, tačiau tik įsistebeilijo į rankas. – Nenoriu, kad išvyktum. Nekenčiu, kai iškeliauji.

– Ariana... – Tesė žengė prie jos, tačiau mergina įniršusi pasitraukė.

– Tai, ką galime ir ko negalime, ne jo reikalas! Koks monstras gali be atvangos kalbėti apie laisvą valią ir vis tiek nepaleisti tavęs, idant sektum savo širdimi?

– Negaliu rinktis.

– O taip, gali, – atsakė Ariana. – Tiesiog to nedarai.

Nesulaukusi Tesės atsakymo, Ariana pajuto krūtinę slegiančią pirmąją raudos bangą didumo sulig cunamiu. Pajuto didžiulę gėdą. Nusisuko ir nubėgo per ganyklą, palei upelio vagą, užkilo neaukštu žolėtu šlaitu vakariniame fermos pakraštyje. Ištrypė šeimininkės žoleles, nes per ašaras nematė čiobrelių. Girdėjo, kad iš paskos bėgo Tesė, tylūs žingsniai artėjo, tačiau ji nesustojo tol, kol nepasiekė seno tvarto durų. Čia rytojaus ryte, prieš auštant, ateis melžti karvių.

Prispaudė prie šiurkščios medinės sienos ir davė valią ašaroms.

Tesė apkabino Arianą iš nugaros, raudona kasa sušvytavo virš peties. Priglaudė galvą tarp menčių. Akimirką abi stovėjo ir tyliai verkė.

Ariana apsisuko, prisišliejo prie saulės įšildytos sienos. Tesė paėmė ją už rankos. Demonės pirštai buvo ilgi, ploni ir blyškūs, o Arianos – smulkučiai, iki gyvuonies nukramtytais nagais. Pro atviras duris surūdijusiais vyriais Ariana įstūmė Tesę į tvarto vidų, kad saugiai pasislėptų nuo kitų netrukus vakarieniauti grįšiančių melžėjų.

Abi stovėjo tarp šieno ir arklių. Kampe susiglaudusios gulėjo kelios karvės. Visur tvyrojo gyvulių kvapas: arklių muskusas, viščiukų pūkų saldumas, ant karvių odos išdžiūvęs prakaitas.

– Mudvi galime būti drauge, – tyliau balsu prabilo Tesė.

– Kaip? Nepaklusi jam?

– Ne, Ariana, – demonė papurtė galvą. – Daviau priesaiką. Esu susaistyta su Liuciferiu.

Tesė pasuko galvą. Ketino pažvelgti pro tvarto duris į begalinę pievą. Arianos akys užkliuvo už dailią odą darkančios tamsios saulės spindulių tatuiruotės – vienintelės dėmės, išliekančios puolusių angelų kūnuose. Visos rašalo žymės, žaizdos ar randai – išskyrus įbrėžimus sparnuose – bėgant laikui išnykdavo.

Liuciferio žymė buvo vienintelė Tesės kūno vieta, kurios Ariana nemylėjo. Pakėlusį ranką palietė savo baltą, be jokios dėmelės kaklą. Nesuteptą.

– Yra kitas būdas, – Tesė prisispaudė prie Arianos. Pėdos uždengė viena kitą. Tesės meilė kvepėjo it jazminai, o ji pati dažnai kartodavo, kad Ariana kvepia šviežia grietinėle. – Būdas liautis gyvenus štai taip, nuolatos slepiant tą, kas vyksta tarp mūsų.

Tesė ištiesė rankas į Arianą, palietė jos pečius. Angelė akimirką pamanė, kad jos vėl apsikabins. Pajuto, kaip kūnas laukia, trokšta būti apglėbtas...

Tačiau sprandu lėtai nuslinko šalti pirštai.

– Gali prisijungti prie manęs.

Ariana susverdėjo. Kūnu nubėgo šiurpuliai.

– Prisijunk kaip gimininga man siela. Prisijunk ir užimk savo vietą tarp Pragaro aukštuomenės.

Antras skyrius

VELNIO TROŠKIMAI

Ariana atšoko.

– Ne, – sušnibždėjo neabejodama, jog toks pasirinkimas neįmanomas. – Niekada.

Mėlynos Tesės akys įnirtingai maldavo.

– Galime liautis slėpusios savo meilę ir paskelbti apie tai visam pasauliui.

Balsas sugaudė, ataidėjo nuo tvarto gegnių. Ariana suirzo.

– Argi to nenori? – sušuko Tesė. – Nenori, kad liktume drauge, sutraukytume despotiškus pančius, neleidžiančius būti savimi?

Ariana papurtė galvą. Taip neteisinga. Tesė išsikraustė iš proto. Turėjo pačią tauriausią, gražiausią sielą, kokią tik kada nors teko sutikti, tačiau šįkart demonė nuėjo per toli. Jeigu Ariana jai bent kiek rūpėtų, Tesė žinotų atsakymą.

Tačiau...

Ariana sudvejojo. Akimirką pamėgino situaciją įsivaizduoti Tesės akimis. Žinoma, angelė troško mylėti Tesę nebesislėpdama. Visada to norės. Ką dar turi padaryti, idant tai įrodytų?

Ne! Kaip Tesė galėjo paprašyti tokio dalyko? Pereiti į Pragaro pusę! Tai ne meilė. Tai beprotybė.

– Galbūt taisyklės neklysta, – nedrąsiai ištarė Ariana. – Galbūt angelai ir demonai neturėtų...

– Kas? – pertraukė Tesė. – Pasakyk.

– Liuciferis to niekada neleis, – išsisukinėdama pasakė Ariana.

Nusisukusi ėmė žingsniuoti tvartu. Praėjo pro arklius aptvaruose, karvių gardus. Visi turėjo savo vietas. Pažvelgė į Tesę ir suprato, jog dar niekada nebuvo taip nutolusi nuo šios itin mylėtos būtybės.

– Liuciferis gali sutikti... – pradėjo Tesė.

– Žinai, ką jis mano apie meilę! – atrėžė Ariana. – Nuo tada, kai... – nutilo.

Ta sena istorija dabar nesvarbi.

– Nesupranti, – dirbtinai nusijuokė Tesė, tarsi Arianai nesisektų suvokti paprastučio aritmetinio uždavinio. – Jis sakė, kad jeigu atsivesiu tave...

– Kas sakė? – Ariana staigiai pasuko galvą. – *Liuciferis?*

Tarsi išsigandusi Tesė žengė atgal. Akimirką Ariana pamanė, jog draugė kažką išvydo tvarto gegnėse. Akmeninė statula... chimera. Atrodė, jog jas stebi. Sumirkčiojo ir chimera dingo. Vėl pamatė susijaudinusias Tesės akis ir pasijuto išduota.

– Papasakojai *jam*?

Ariana nužygiavo prie Tesės. Sustojo prie pat mylimosios krūtinės. Ši dėl netikėtos akistatos ėmė kilnotis, tačiau demonė nepasitraukė.

– Kaip tu drįsti? – Ariana pasisuko ant kulno ir nusispjovė.

Angelei dar nespėjus išbėgti iš tvarto, Tesė sugriebė jos riešus. Ariana ištrūko. Jautė oda slenkančius demonės pirštus.

– Palik mane ramybėje! – pati to nenorėdama suriko Ariana, tačiau Tesė vis tiek nesiklausė.

Ji vėl puolė prie angelės ir taip stipriai trūktelėjo suknelės rankovę, kad įplėšė audinį.

– Taip, papasakojau! – išrėkė tiesiai Arianai į akis. – Priešingai nei tau, man nesvarbu, kas apie tai žinos!

Ariana ją stumtelėjo. Taip stipriai, kad Tesė atbula nuskriejo į pieno kibirų stirtą. Šie tarškėdami krito ant jos, baltą odą aptaškydami keliais baltais lašeliais.

Demonė nuspyrė kibirus ir pašoko ant kojų. Paskui – Ariana to nesitikėjo – jai už pečių išsiskleidė sparnai. *Niekada* viena kitai nerodė savo sparnų. Dėl to susitarė prieš ištisus amžius. Pernelyg akivaizdus įrodymas, jog jų meilei egzistuoti nelemta.

Dabar platūs demoniški Tesės sparnai pripildė tvartą žėrinčios šviesos. Sparnų spalva priminė paskutinę saulėlydžio akimirką. Aukštai iškilę virš pečių jie dunksojo it dvi viršukalnės. Visiškai ištiesti, standūs, šiek tiek į Arianos pusę palinkusiais kraštais. Lėtai švytavo.

Įprasta kovos laikysena.

Tarsi pajutę įtampą, nujausdami kažką blogo, sužvingo arkliai, ėmė bliauti karvės.

To, kas nutiko vėliau, Ariana neplanavo, tačiau negalėjo susilaikyti. Sparnai priėmė iššūkį. Paskubomis išsiskleidė. Užplūdo toks nuostabus natūralumo pojūtis, kad angelė nevalingai iš džiaugsmo suriko. O kitą akimirką pamačiusi prie šonų besikilnojančius sparnus labai pasigailėjo.

Tesė suplakė savo didžiuliais auksiniais sparnais ir jos kūnas pakilo. Sekundės dalelę demonė sklandė ore, paskui nėrė žemyn ir pargriovė Arianą. Abi nusirito tvarto grindimis.

– Kodėl taip elgiesi? – suriko angelė griebdama Tesę už pečių ir stengdamasi išsilaikyti grumtynėse.

Tesė kumštyje sugniaužė kuokštą ilgų Arianos garbanų. Norėdama pažvelgti angelei į akis, truktelėjo plaukus atgal.

– Noriu parodyti, kad kaučiausi dėl tavęs. Bet ką dėl tavęs padaryčiau.

– Paleisk mane!

Ariana nenorėjo kovoti su savo mylimąja, tačiau sparnai pajuto seną magnetinę trauką prie amžinojo priešo. Mergina sukliko iš skausmo ir trenkė į veidą, kurį troško tik beprotiškai mylėti.

– Jeigu prisijungsi prie manęs, – įniršusi Tesė prispaudė Arianos rankas prie žemės, – jis tave pripažins. Pripažins mūsų meilę.

Gūždamasi po mylimąja, Ariana papurtė galvą. Nuogastavo dėl tolesnių Tesės veiksmų, tačiau

privalėjo pasakyti tiesą.

– Tai apgaulė.

– Užsičiaupk.

– Tai būdas įvilioti mane ten, į apačią. Jam tereikia dar vienos sielos, – Ariana priešinosi mylimosios gniaužtam, savo pačios švininiams sparnams, kurie sukibirksčiuodavo kaskart, brūkstelėję per Tesės plunksnas. – Liuciferis – prekeivis, – sušuko mėgindama perrėkti sparnų šlamesį, – liekantis turguje po saulėlydžio tik tam, kad parduotų dar vieną, paskutinę prekę. Vos tik prisijungčiau prie tavęs...

Tesė sustingo, nuraudęs veidas atsidūrė vos pora centimetrų nuo Arianos. Paleido angelės plaukus, leido jai atsikelti. Apglėbė delnu merginos skruostą.

– Ar pamąstysi apie tai?

Mėlynų Tesės akių žvilgsnis tvoskė tokiu karščiu, kad Arianos širdis atsileido.

– Prisimenu pirmą kartą, kai ištariau tau *sudie*, – sušnibždėjo demonė. – Taip bijojau, kad daugiau tavęs nebeišvysiu.

Ariana sudrebėjo.

– Ak, Tesriele.

Kaip ji galėjo atsisakyti paskutinio bučinio? Pakėlė galvą ir kovingumas ištirpo. Tesės veidas persimainė. Vėl užplūdo erdvę tarp jų kūnų užpildžiusi meilė. Abi perbraukė pirštais viena kitos plaukus, rankos susipynė. Merginos susiglaudė. Kai susitiko lūpos, visas Arianos kūnas užsiliepsnojo nepatenkinama aistra. Siurbė į save mylimąją, troško niekada neišsivaduoti iš šio glėbio, žinojo, kad kai tai baigsis...

Jų nebeliks.

Angelė atmerkė akis ir pažvelgė į ramų jos tikrosios meilės veidą. Niekada negalvos, jog Tesė – demonė. Niekada.

Prisimins ją tokią.

Pati to nesuvokdama, atitraukė lūpas. Širdis apsunko, nuliūdo.

Lėtai atsisėdo, paskui atsistojo.

– Aš... aš negaliu prisijungti.

Tesės akys susiaurėjo, balsas stulbinamai atšalo. Taip būdavo visada, kai kas nors užgaudavo jos išdidumą. Nuo žemės demonė nepakilo.

– Tu – puolęs angelas, Ariana. Laikas tai suvokti ir nusileisti nuo altoriaus.

– Aš ne toks puolęs angelas *kaip tu*. Puoliau, nes tikiu meile.

– Melas! Kritai, nes Danielis nusitempė ir tave, ir mane, ir visus kitus.

Ariana krūptelėjo.

– Danielio meilė bent jau nereikalauja išduoti savo prigimties.

– Esi tuo įsitikinusi?

Klausimas pakibo ore. Ariana nužingsniavo prie lovio, pastatyto šalia tolimiausios sienos, ir pridėjo pašaro. Arkliams įpylė šulinio vandens. Išgirdo Tesės atodūsi.

– Tikiu Danielio motyvais, – pasakė. – Tikiu Liusinda.

– Ir vėl esi neteisi. Tau juos *priskyrė*. Privalai jais rūpintis, arba tie idiotai iš Svarstyklių ateis tavęs.

– Tai nereiškia, jog netikiu! Nenusisuksi nuo Liusindos ir Danielio.

– Užuot taip pasielgusi, padėsi tašką mūsų draugystei? – dabar Tesė pravirko. Atsisėdo tvarto viduryje ir braukė ašaras purvina nosine. – Rytoj Valentino diena, Ariana.

– Žinau. Susitarėme skristi į švento Valentino dienos mugę, kur bus Liusinda, Danielis ir visi kiti, – angelės balsas sudrebėjo. – Ketinome pasilinksminti.

– Pasilinksminti? Apsimesti, kad aš nesu tavo mylimoji, o tu nesi mano? Apsimesti, jog ieškome to, kuo jau dalijamės? – Tesė susiraukė.

Ariana tylėjo. Tesė buvo teisi. Situacija darėsi nepakeliama.

Demonė galų gale atsistojo ir priėjo prie Arianos. Paėmė iš jos rankų kibirą ir pastatė ant žemės. Aplėbė delnu skruostą.

– Tegu Liusė ir Danielis džiaugiasi sava Valentino diena. Mes švęskime savąją. Pažymėkime tikrąją meilę sutartimi. Prisijunk prie manęs, Ariana. Drauge būtume tokios laimingos – jeigu *išties* būtume drauge.

Ariana nurijo gerkle kylančią baimę.

– Myliu tave, tačiau negaliu laužyti pažadų.

Išsivadavo iš Tesės rankų. Akys suskubo fiksuoti visas smulkmenas: lėtai švelnaus vėjelio plaikstomus raudonus plaukus, blyškias basas pėdas šiurkščiuose šiauduose, tuščią orą, kur buvo Arianos ranka, graibančius pirštus, šviesiai mėlynose akyse besitvenkiančias ašaras.

Netgi išpūdingą auksinį sparnų spindesį.

Tai paskutinis kartas, kai jiedvi mato viena kitą. Paskutinis „sudie“.

Trečias skyrius

PIRMASIS PJŪVIS – GILIAUSIAS

Niekada.

Niekada.

Niekada.

Ariana skrido apsunkusia siela. Turėjo žinoti, jog taip nutiks! *Žinojo*. Kažkas sieloje jau seniai juto, kad tokia diena ateis – Liuciferis pakvies Tesrielę grįžti.

Tačiau niekada nesitikėjo, jog Tesė paprašys palikti Rojų, iškeisti jį į Pragaro liepsnas!

Pyktis įsiliepsnojo. Atsakydami sparnai lankstėsi ir tiesėsi.

Retkarčiais, kai Ariana pernelyg ilgai užsibūdavo mirtinguoju pavidalu, užmiršdavo, kokie didžiuliai, stiprūs jos sparnai, koks ypatingas malonumas išskeisti juos iš pečių. Sparnuotas džiaugsmas. Turėjo susijaudinti, kaip visada, kai imdavo sklęsti danguje, tačiau dabar sidabriniai sparnai tik liūdnai priminė, kas yra ji, kas jos meilė, priminė tai, jog ji su Tese niekada negalės būti drauge.

Niekada.

Prisimenu pirmą kartą, kai ištariau tau „sudie“, – tvarte ištarė Tesė. – Taip bijojau, kad daugiau tavęs nebeišvysiu.

Ariana taip pat nepamiršo tos akimirkos. Prieš tūkstančius metų. Ji, Anabelė ir Gabė plūduriavo tamsiame lietaus debesyje Kanano žemių[8] pakraštyje, stebėdamos besimeldžiantį mirtingąjį Abraomą. Staiga iš niekur pasirodė angelas ir pakibo priešais jas.

– Kas tu? – Gabė nedraugiškai kreipėsi į angelą ryškiai raudonais plaukais ir skaidriomis it krištolas, mėlynomis akimis.

Arianai patiko nepažįstamo angelo sparnai. Kūnas atrodė minkštas it kamuolinis debesis. Spindinčioje baltoje odoje švystelėjo žaibas. Mergina prisiminė kilusį norą ištiesti ranką ir paliesti, įsitikinti, ar tas angelas tikras.

– Esu Tesrielė. Danguje buvome seserys, – nepažįstamoji pagarbiai nulenkė galvą. – Virš Europos ir Azijos dundančio griaustinio angelas.

Tesrielė žvelgė į Arianą, sukeldama merginos sieloje miglotus prisiminimus. Sesuo. Taip. Danguje jiedvi viena kitos gerai nepažinojo – jas skyrė kitų angelų būriai, tačiau ryšys visada egzistavo. Ši paslaptis viliojo.

– Atnešu žinių iš brolio Rolando, – pasakė Tesriėlė.

Išgirdusi tą vardą, Ariana aiktelėjo.

– Rolandas gyvena Liuciferio valdose, – griežtai prašneko Gabė. – Atneši mums žinių iš Pragaro?

– Atnešu žinių... – Tesriėlės balsas sudrebėjo. Ariana pajuto meilę šiai angelei.

Nematė Rolando nuo pat Nuopolio ir beviltiškai jo ilgėjosi. Angelė atnešė žinią. Sprausdamasi pro Gabę, kuri stabdė ją balto sparno kraštu, Ariana puolė į priekį.

– Išeik, palik mus ramybėje, – paliepė Gabė.

Paskutinis žodis.

Tesriėlė nususuko ir liūdnai papurtė galvą. Dar kartą trumpai ir sielvarto persmelktu žvilgsniu dirstelėjo į Arianą.

– Sudie.

– Sudie!

Tačiau tai nebuvo atsisveikinimas. Po kelių metų, vaikštinėdama mirtingųjų upės sekluma, Ariana vėl sutiko raudonplaukę angelę.

– Tesriele?

Raudonplaukė pažvelgė iš upės, kurioje maudėsi nuoga, skaisčiai balti sparnai braukė vandens paviršių, o ilgi raudoni plaukai apgludo nugarą.

– Ar tai tu? – sušnibždėjo Tesriėlė. – Maniau, niekada tavęs nepamatysiu.

Ji pakilo iš upės. Ariana nusuko akis, nes mirtingasis angelės pavidalas jaudino ir trikdė. Išgirdo sparnų sujudinto vandens garsą, pajuto šilto vėjo prisilietimą, o po sekundės prie jos prisispaudė saldžiausios lūpos. Ryte prarijo drėgnos rankos ir drėgni sparnai.

– Kas tai? – sumirksėjo priblokšta Ariana, kai Tesriėlė pasitraukė.

Lūpos dilgčiojo nuo netikėto geismo.

– Bučiny. Pažadėjau sau: jeigu kada nors dar susitiksime, pabučiuosiu tave.

– O jeigu dabar išvykčiau ir grįžčiau, – balsu susimąstė Ariana. – Ar vėl taip pabučiuotum?

Tesriėlė plačiai nusišypsojo ir linktelėjo.

– Sudie, – sušnibždėjo Ariana ir užsimerkė.

Atsimerkė.

– Labas.

Tesriėlė ją vėl pabučiavo.

Ir vėl.

Tamsiame fiorde Norvegijos šiaurėje... laive, pakėlusiamė bures į Vest Indiją... ant dulkėtos negyvenamos Persijos plynaukštės... pilant liūčiai drėgname miške... Pasaulis tuomet buvo paprastas, jaunas, nė vienam angelui dar nereikėjo pasirinkti, į kurią pusę pasukti. Ariana ir Tesriėlė

nesiliaudamos kartodavo viena kitai *sudie*, kad ištarusios *labas* vėl pasibučiuotų.

Dabar, jausdamasi taip toli nuo mylimos demonės lūpų, kaip dar niekada nebuvo, Ariana danguje pralenkė garnių porelę. Jie kartu, o jai lemta likti vienišai, nes niekas nedrįs sulaužyti seniai prisiektos ištikimybės. Ši mintis varė iš proto. Reikėjo tolimos ir apleistos vietos, kur jos širdis galėtų netrukdoma išsiskaudėti.

Ariana skynėsi kelią per žemiau esančio slėnio viržynus. Ašaros temdė akis. Nenorėjo palikti Tesės. Negalėjo išvykti taip greitai, kaip norėjo. Netrukus ištrūko iš mažyčio žalio slėnio, kuriame buvo įsikūrusi pieninė. Pamilo tą vietą.

Meilė. Kas ji?

Atrodė, jog Danielis ir Liusinda tą žino. Kartkartėmis Ariana manė, jog tuoj suvoks meilės prasmę: švelnios akimirkos bučiniu sujungiančios ją su Tese, akimirksniai, kai abi sielos visiškai užsimiršdavo. O, jeigu būtų galėjusios taip likti amžinai, apimtos begalinės palaimos, meluojančios pačios sau.

Galbūt meilė – melas pačiam sau?

Ne. Pasaulis jas nugalėjo. Dienos šviesoje Ariana suprato, kad tai, ką jautė Tesei, buvo meilė. Ne tik meilė. Viskas. Ir tai buvo neįmanoma.

Štai kodėl kartą abi jau patyrė tokį bjaurų išsiskyrimą.

Nuo Nuopuolio praėjo penki šimtai metų. Ariana apsisprendė. Grįžo į bekraštį Dangu ir susitaikė su Sostu. Jos sparnai sušvito nuostabiai mirgančiu sidabru – tai reiškė, jog angelę vėl priėmė. Ariana nekantravo parodyti juos mylimajai. Aptiko Tesrielę sutartoje susitikimo vietoje – po Amazonės kriokliu.

– Pažvelk, ką padariau...

– *Ką tu padarei?*

Arianos sparnai sušvito naujutėliu sidabrinu spindesiu, o Tesės – susitėpė bjauriu, akį rėžiančiu aukso atspalviu.

– Niekada nesakei, kad svarstai... – Arianos balsas užlūžo.

– Tu taip pat nieko nepasakojai, – Tesės akys pritvinko ašarų, tačiau demonė jas nusišluostė ir piktai pažvelgė.

– Kodėl? Kodėl perėjai į Jo pusę?

– Argi tavo pasirinkimas nėra savavalis? Tavo šeimininkas yra autoritetas tik todėl, kad pati taip sakai.

– Jis bent jau geras, to nepasakysi apie tavo šeimininką!

– *Gėris. Blogis.* Tai tik žodžiai, Ariana. Kas gali jais tikėti?

– Kaip... kaip dabar tave mylėsiu? – sušnibždėjo Ariana.

– Paprasta, – Tesė liūdnai papurtė galvą. – Nemylėsi.

Jas sutaikė Rolandas. Dabar Ariana beveik troško, kad jis nebūtų taip pasielgęs. Tačiau tuo metu ji ilgėjosi Tesės labiau nei būtų kada nors pripažinusi. Rolandas suorganizavo slaptą susitikimą Jeruzalėje, po kurio turėjo įvykti Kemo ir Lilit vestuvės.

Vestuvės neįvyko.

Tačiau Ariana ir Tesrielė susitiko. Vos pamatė viena kitą, nesutarimai išsyk ištirpo nesulaikomame bučinyje.

– Turime būti laisvos, kad galėtume veikti savarankiškai, – pasakė Tesrielė. – Tačiau niekada nebūsime tokios stiprios ir tvirtos kaip tada, kai esame drauge.

– Elkis atsargiai, – nuolatos perspėdavo Rolandas, kai ji išsmukdavo susitikti su Tese.

Ariana buvo atsargi. Jų nė sykio nesučiuo. Nė vienas angelas neįtarė, kad Ariana slapta susitikinėja su artimiausia Liuciferiui demone. Saugojosi visko, tik pamiršo savo širdį.

Tiesiog nesitikėjo, kad Tesrielė lieps rinktis.

Tačiau tokia akimirka atėjo. Liko vienintelė išeitis.

Atsisveikinti visam laikui.

Ariana nepajėgė kvėpuoti. Ašaros vagojo skruostus. Angelė atsiduso ir nuskriejo, pati nežinodama, kur keliaus.

Ar kada nors dar išvys savo mylimąją?

Aštrus skausmas pervėrė širdį, agonija užpildė visus kaulų plyšelius. Kas nutiko? Sielą persmelkė tamsi nuojauta ir Ariana sukliko iš baimės.

Griebėsi už širdies, tačiau bėda buvo ne vien skausmas.

Kažkas negerai.

Tesė.

Skrydžio virš šiaurės Italijos kalnų pusiaukelėje Ariana staiga nėrė priešinga kryptimi. Sparnai pašiorpo, širdis kone sustojo, tačiau angelės galvoje sukosi vienintelė mintis: reikia grįžti į pieno fermą. Mylinčios būtybės nuojauta, lėtai smegenis užvaldantis suvokimas...

Pagaliau neabejojo...

Kažkas nutiko...

Kažkas nenusakomo.

Ketvirtas skyrius

MEILĖ SUTEIKIA SPARNUS

Tvartas buvo tuščias.

Saulė nusileido.

Pro atviras duris liejosi šalta sidabraspalvė Toskanos mėnesiena. Daugiau šviesos skleidė tik Arianos sparnai, švelniu, vaivorykštiniu spindesiu apgaubę gyvulius. Šie nemiegojo. Arkliai žvengė, vištos nepaliaudamos kudakavo savo garduose, karvės nuo pieno išsipūtusiais tešmenimis gulėjo muskusu kvepiančiame šiene.

Jie taip pat kažką juto.

Ariana paklaiko – kur Tesė? Nužingsniavo tvartu ieškodama užuominų, tačiau rado tik jų grumtynių pėdsakus. Išvartyti pieno kibirai. Nutrintas purvinas šienas toje vietoje, kur jos susigrūmė. Jeigu užmerktų akis, išvystų Tesę tokią, kokią norėtų matyti. Besišypsančią, skaisčiai nuraudusiais skruostais.

Nuo alsavimo priešais veidą kaupėsi garų debesėliai. Ariana žvelgė, kaip jie dingsta šaltame ore. Norėjo rėkti, stabdyti viską, kas nyksta. Nuojauta buvo tokia stipri, kad mergina ėmė gražyti rankas. Prisiminė taką palei arklių aptvarus, kuriuo žingsniavo prieš išlėkdama į dangų, prisiminė piktus žodžius, spjaute išspjautus viena kitai, ir gailėjosi visko, ką pasakė ar padarė Tesei. Visko, kas kilo ne iš visiškos meilės.

Štai.

Sparno kraštas perbraukė drėgno šieno krūvelę. Ariana sustingo.

Kas tai?

Angelė susmuko ant kelių. Sparnai sušvito baltai, nutvieksdami persigandusius gyvulius, kurie susispaudę gardų kampuose įdėmiai ją stebėjo.

Ant šieno telkšojo bala. Blizganti raudona bala.

– Tesriele!

Ariana pašoko ir it paklaikusi ėmė tyrinėti grindis, ieškodama kitų mylimosios kraujo pėdsakų. Apskrido ratą. Nardydama šen ir ten it vyturys išnaršė kiekvieną tvarto metrą. Nieko neaptiko.

Galiausiai leido sparnams nešti ją į lauką, prie tolimosios tvarto sienos.

Ten, šalia atvirų durų, mergina pastebėjo nedidelį į žolę besisunkiančio kraujo klaną. Priartėjo ir pakibo virš jo. Norėjo paliesti, bet...

Ne. Susilaikė.

Nuo kraujo balos tiesėsi tamsiai raudoni lašeliai, formuodami kelių centimetrų ilgio gijas, rodančias Šiaurinės žvaigždės kryptimi.

Tesė keliavo. Bet kas jai nutiko?

Dairydamasi kitų ženklų, Ariana nusklendė palei žemę. Daug kur pastebėjo kraujo dėmes ant aukštos žolės stiebelių, paskui pėdsakus pametė. Vienoje vietoje, kirtęs upelio vagą, pėdsakas dingo visiškai. Jurdama, kad viskas prarasta, Ariana sudejavo.

Paskui netoli verkiančio gluosnio ji vėl aptiko mylimosios ženklus.

Kraujas tekėjo apie dvidešimt metrų – pėdsakai išsiplėtė, lašai aptaškė didelį plotą – atrodė, kad atsivėrė nauja žaizda. Ar priešas medžiojo Tesę ir žalojo ją skrendančią? Apimta nevilties Ariana ėmė lėkti dar greičiau, skubėdama įsiterpti tarp Tesės ir ją įskaudinti drįsusio blogio.

Tik vienas padaras galėjo pulti galingą demoną. Tamsiausiuose vaizduotės reginiuose Ariana išvydo Liuciferį, jo akių raineles, vešliais juodais plaukais apaugusius milžiniškus sparnus.

Tačiau ar galėtų Liuciferis ateiti čia ir parsitempti Tesę atgal į Pragarą? Ariana niekada nematė mylimosios, susidūrusios akis į akį su šeimninuku, tačiau tokio susitikimo vizijos neduodavo ramybės. Angelė neįsivaizdavo, kaip elgtųsi pamačiusi Tesę skriaudžiantį Liuciferį. Viduje besikaupiantis įniršis trukdė skristi.

Tokia meilė pražūtinga netgi angelui.

– Tesriele! – išrėkė bekraščiams žaliems laukams.

Nieko neišgirdo.

Vakaruose susikaupę audros debesys uždengė dangų purvina širma. Ariana vylėsi, jog Tesė nepatraukė ta kryptimi. Lietus – jo kvapas, poveikis žemei, visa nuplaunanti jėga – išmuš angelę iš kelio.

Tačiau galbūt Tesė to ir siekė.

Vadinasi, keliaus į patį audros centrą.

Ariana suglaudė sparnus. Susikaupė ir ėmė greitėti. Supurtė sukury. Kūnas šokčiojo į kairę ir į dešinę, aukštyn ir žemyn, kol pagaliau kiaurai permirko, ėmė drebėti ir springti lietumi.

Tada pamatė Tesę. Ji aukštiekninka gulėjo ant akmeninio kyšulio Dolomitų prieškalnėje. Netoli nuo tos vietos, kur Ariana pirmąkart pajuto baisų pavojų.

Atrodė, kad demonė *merdėja*. Tačiau angelai nemiršta. Abiejuose šonuose nenatūralioje padėtyje tysojo sparnai. Iš jų sruveno kraujas. Kaupėsi ant plokščios uolos apačioje. Tesė buvo viena.

Viena.

Arianą nuo mylimosios skyrė šimtų pėdų aukštis, tačiau ji negalėjo nepažinti dulksvo sidabrinio spindesio Tesės rankoje.

Kodėl Tesė laiko žvaigždėstrėlę?

Angelė taip greitai nūrė žemyn, kad ausyse suriaumojo vėjas. Nusileido ant šviesiai pilko riedulio,

stūksančio kelis metrus priešais demonę. Sparnų skleidžiama šviesa apgaubė jos kūną ramaus spindesio aureole. Dabar Ariana aiškiai pamatė, kad strėlė sužalojo kairįjį demonės sparną. Pusiau neperskyrė, tačiau kadaise galingas įvairiaspalvis sparnas dabar kabėjo ant ploniausios nežemiškų gyslelių gijos.

Ariana pervėrė įtūžis. Nužudys tą, kuris taip pasielgė. Kad ir kas jis būtų.

Paskui pažvelgė į pelenų spalvos Tesės veidą, šiek tiek atmerkta į ją žvelgiančias akis.

Viską suprato.

Nebuvo ko kaltinti. Taip baisiai demonė susižalojo pati.

Vos prieš kelias valandas Ariana mąstė apie angelo odos skaistumą, apie tai, kaip niekas negali ten palikti žymės. Tačiau tai nebuvo visiška tiesa – kai kas palikdavo neišdildomus randus.

Liuciferio tatuiruočių rašalas neišblukdavo.

Žvaigždėstrėlės žaizdos žymė neišnykdavo. Jeigu angelas išgyvendavo.

Mišinys...

– Tesriele, ne!

Demonė laikė strėlę dešinėje rankoje ir vėl taikėsi į žaizdą, tarsi ketindama amputuoti savo paausnotą sparną. Tačiau pirštai stipriai drebėjo ir strėlė pjaustė kitas sparno vietas. Iš raumeningo centro plūdo kraujas. Atrodė, kad tik dabar pastebėjo Ariana.

– Grįžai, – suskambo balsas, plonytis it kalnų oras.

– Ak, Tesriele, – Arianos ranka prigludo prie širdies. – Jie niekada nebeatsigaus.

– Tokia ir buvo mintis. Norėjau, kad kas nors primintų tave.

– Nekalbėk taip, – angelė suklypo ant kelių ir nurėpliojo prie ant žemės gulinčios Tesės. – Ką tu veikei su strėle? Derėjaisi su Azazeliu^[9]? Taip elgtis nedera!

– Dera, jeigu priežastis pakankamai svarbi. Jeigu negaliu turėti tavęs, išvis nieko nenoriu, – Tesės veidas persikreipė, nes žvaigždėstrėlė nuslydo sužalotu sparnu. Pasigirdo plyštančią odą primenantis garsas, tačiau sparnas liko kaboti. – Tai sunkiau, nei tu manai.

– Liaukis! – sukliko Ariana, griebdama strėlę iš Tesės.

Demonė akimirksniu pasuko strėlę.

– Traukis, – silpnai ištarė. – Žinai, kas nutiks, jeigu mane paliesi.

Ariana žvelgė į mylimą puolusią angelę, apsipyliusią krauju, kuris – jeigu ji palies – taps nuodais.

Tačiau netgi tai Arianos nesustabdė. Ji troško, jog Tesė žinotų: ji ne viena ir yra mylima.

Ausyse suskambo draugės juoko aidas ir sušildė vidų. Brangiosios, mielosios, gražiosios Tesės vaizdinys praplaukė pro Arianos akis.

Ji padarė nesuvokiamą dalyką.

Palinko prie Tesrielės, užgulė ją ir sugriebė strėlę. Tesrielės kraujas beprotiškai degino. Ariana suriko. Keistas, ant angelo kūno patekusio demoniško kraujo sukeltas skausmas priminė tūkstančius atšipusių, į jos sielą smingančių kalavijų.

Kraujas susimaišęs su krauju buvo dar blogiau.

Ariana sugriežė dantimis ir pamėginusi ištraukti strėlę iš demonės rankos kone paklaiko iš skausmo.

– Paleisk mane!

Tesės nagai perdrėskė angelės gerklę. Pasipylė kraujas. Ariana sustūgo it žvėris.

Susiliejęs su Tesrielės krauju, jos kraujas užvirė, pavirto rūgštimi ir nusvilino odą. Kur tik kairiajame kūno šone susimaišydavo jūdviejų kraujas, ten iškildavo burbulai, bjaurūs randai nusėjo gumbais koją, liemenį ir kaklą.

Ariana nepasitraukė.

– Pažvelk, ką padarei, – netekusios tiek daug kraujo Tesės lūpos pamėlo. Kančią pabrėžė sadistiškas juokas. – Netgi mano kraujas tau reiškia anatema[10], o man toks yra tavasis. Jie visada...

– Balsas sutrūkčiojo, akys ėmė klaidžioti. – Jie visada tą sakė.

– Nejudėk!

Ariana pamėgino nekreipti dėmesio į deginančią rūgštį.

Rūpėjo tik tai, kaip sustabdyti Tesės kraujavimą. Nežinodama, ką daryti, suėmė rankomis abu suglebusius sparnus.

– Tu viską tik sunkini! – suspigo Tesė.

– Liaukis! Jau netekai pernelyg daug kraujo.

Demonę ėmė purtyti konvulsijos, tačiau ji padėjo ranką ant akmens ir pakėlė galvą tiek, kad užtektų įdėmiai pažvelgti į Arianos akis.

– Sudaužei man širdį. Negali būti ta, kuri mane išgydys.

Arianos lūpa suvirpėjo.

– Galiu. Išgydysiu.

Ji įsikabino į pienininkės suknelę ir ploną audinį dantimis suplėšė į skiautes. *Nepadės*, – galvojo vyniodama bei tempdama medžiagą į negrabiai sukurptą raištį ir kruopščiai dengdama juo kraujuojantį kairįjį Tesės sparną.

Greitai susuko kitą raištį. Pirštai nutirpo nuo šalčio ir baimės. Tesės kūnas priešinosi, tačiau jos akys buvo užmerktos. Demonė nereagavo į Arianos įtikinėjimus pabusti.

Raiščiai nepadės. Tesės žaizdoms reikėjo dangišku jėgų įsikišimo. Reikėjo Gabės pagalbos, kuri tikrai įtūš, tačiau ji buvo *Gabė*, todėl vis tiek padės. Tesės sparnai niekada nebus tokie kaip anksčiau, tačiau galbūt vieną dieną ji vėl galės skristi.

Tik kai kiek įmanydama geriau sutvarstė Tesės sparnus, Ariana pažvelgė į savo pačios kūną. Išvydo apgailėtiną vaizdą.

Kaklą degino skausmas. Kairysis suknelės šonas sudriskęs į skutus. Oda išmarginta nutekėjusiu krauju, sidabriniais pūliais, angeliško kūno audinio gabalėliais. Neturėjo kuo apsirišti žaizdų. Visą medžiagą sunaudėjo Tesei.

Įsikniaubė į demonės sterblę ir sukūkčiojo. Reikėjo pagalbos, tačiau apdegusi ir išvargusi nešti Tesės negalėjo. Šiaip ar taip – kokia prasmė? Galbūt Tesė buvo teisi: kai vienas mylimasis kenčia sudaužytos širdies skausmą, kad ir kaip stipriai kitas norėtų padėti, pagydyti nesugebės.

Ariana suvokė, jog kiekviena būtybė, prieš puldama mylėti, turi išmokti pasitenkinti vienatve, nes nežinia kada kitas mylimasis iš tos meilės pasitrauks. Didžiulis paradoksas: sieloms reikia vienai kitos, tačiau taip pat būtina, kad jos to poreikio ilgėtųsi.

– Turiu keliauti, – sušnibždėjo angelė Tesei. Ši alsavo sunkiai, paviršutiniškai. – Atsiųsiu pagalbą. Kas nors atvyks ir tavimi pasirūpins.

– Mylėsiu tave ir niekada nepamiliu nieko kito. Įrodysiu tai iškeliaudama ir kovodama už tokią meilę, kokia dalijomės mudvi, už meilę, kuria tikiu. Viliuosi, jog vieną dieną rasi tą, kurio ieškai, – Arianos skruostu nuslydo ašara. – Laimingos Valentino dienos, mano vienintele.

Danguje lanku švystelėjo krintanti žvaigždė. Šiaurė. Kryptis, kuria Ariana turės skristi, norėdama rasti Danielį ir Liusindą.

Kol angelė kilo nuo uolos, tvinkčiojo kaklas, nors pati buvo sužeista, sparnai išliko galingi ir nepaliesiti. Plačiai juos ištiesė ir nuskrido.

[9] Azazelis – pragaro ginklakalys (*vert. past.*).

[10] Anatema (gr. *Ανάθεμα* – atskyrimas, pašalinimas) – klaidatikių atskyrimas nuo Krikščionių bendruomenės (Bažnyčios), prakeikimas; bažnytinė bausmė, griežtesnė nei ekskomunikacija. Buvo praktikuojama viduramžiais visose krikščioniškose (*vert. past.*).

AMŽINA MEILĖ

DANIELIO IR LIUSINDOS VALENTINO DIENA

Pirmas skyrius

LABAI SENA MEILĖ

Liusė atitoko tolimiausiame siauros alėjos gale. Virš galvos žiojėjo saulės išblukinto dangaus prorėža.

– Bilai? – sušnibždėjo.

Jokio atsakymo.

Išsvirduliavo iš Pranešėjo ir nieko nesuvokė. Kur ji dabar? Kitame alėjos gale plieskė ryški šviesa. Išgirdo bruzdesį. Kažkokia žmonių prikimšta turgavietė. Liusė pastebėjo vaisius ir iš rankų į rankas keliaujančius naminius paukščius.

Geliantis vėjas alėjoje telkšančias balas pavertė tiže, tačiau vilkėdama juoda pokylių suknele Liusė prakaitavo... Kur pirmąsyk užsivilko šią sudriskusią suknelę? Karaliaus puota Versalyje. Rado ją kažkokios princesės spintoje. Paskui nenusivilkusi šio drabužio atsidūrė spektaklyje *Henris VIII*, Londone.

Pauostė petį. Tebedvokė dūmais nuo *Globe* teatrą sudeginusio gaisro.

Iš viršaus atsklido garsus trenksmas. Plačiai atsilapojo langinės. Dvi moterys iškišo galvas pro langus antrame aukšte. Liusė krūptelėjo, prisispaudė prie šešėlyje stūksančios sienos ir ėmė klausyti susijaudinusių moterų pokalbio prie skalbinių virvės.

– Ar Lora stebės iškilmes? – prie virvės segdama didžiules šlapias kelnes paklausė apkūnoka moteris paprastu pilku gobtuvu.

– *Stebėjimas* nieko blogo, – atsakė kita, jaunesnė moteris. Papurtė sausus lininius marškinius ir išmaniai sulankstė. – Jeigu tik pati nedalyvaus tuose nepadoriuose žaidimuose. Kupidono urna! Oi! Lorai tik dvylika metų! Pernelyg jauna, kad kam nors sudaužytų širdį!

– Ak, Sale, – vos šyptelėjusi atsiduso kita moteris. – Tu tokia griežta. Švento Valentino diena skirta visoms širdims, jaunoms ir senoms. Juk ir judviem su ponu nepakenktų šiek tiek romantikos, tiesa?

Į alėją įsuko vienišas prekeivis. Vyras vilkėjo mėlyną tuniką ir mėlynas aptemptas kelnes. Stūmė medinį karutį. Moterys įtartinai jį nužvelgė ir sušneko tyliau.

– Kriaušės, – uždainavo pardavėjas prie atvirų langų, kuriuose moterų galvų ir rankų nebebuvo. – Apvalus meilės vaisius! Kriaušė jūsų Valentinui pavers ateinančius metus tikra saldybe.

Liusė nuslinko palei sieną prie alėjos galo. Kur Bilas? Tik dabar suvokė, kaip stipriai tapo

priklausoma nuo tos mažytės chimeros. Reikėjo kitų drabužių. Užuominos, kur ir kokiame laikotarpyje atsidūrė. Informacijos apie tai, ką ji čia veikia.

Kažkoks viduramžių miestas. Valentino dienos šventė. Kas galėjo pamanyti, jog tradicija tokia sena?

– Bilai! – sušnibždėjo.

Ir vėl nesulaukė atsakymo.

Pasiekė kampą ir apsidairė.

Priešais stūksančios masyvios ir didingos pilies vaizdas privertė stabtelėti. Į mėlyną dangų kilo pasakų bokštai. Nuo aukštų stiebų švelniai plaikstėsi auksaspalvės vėliavos. Kiekvienoje buvo išsiuvinėtas liūtas. Liusė beveik tikėjosi išgirsti trimitų gausmą. Atrodė, kad netyčia atsidūrė pasakoje.

Mergina instinktyviai panorą, kad čia būtų Danielis. Aplink tvyrojo toks grožis, kad nepasidalijęs su tuo, kurį myli, tiesiog negalėjai viskuo patikėti.

Tačiau Danielio nebuvo. Tik mergina.

Šią merginą Liusė pažino akimirksniu.

Jos praeities „aš“.

Žvelgė, kaip ji žingsniuoja akmenimis grįstu tiltu, vedančiu prie aukštų pilies durų. Praėjusi pro duris, patraukė prie įėjimo į fantastišką rožių sodą. Krūmai buvo suformuoti į aukštas it sienos gyvatvoves. Praeities Liusindos plaukai buvo palaidi, ilgi ir netvarkingi, besidriekiantys iki pusės baltos lininės suknelės nugaros. Ji ilgesingai pažvelgė į sunkius rožinius ir raudonus žiedus, taip viliojančiai žydinčius virš sodo vartų.

Paskui mergina atsistojo ant pirštų galiukų, ištiesė per vartus blyškią ranką ir belapio krūmo viduryje pasiekusi vienintelės, neįtikėtina raudonos rožės stiebelį, palenkė jį prie nosies.

Ar įmanoma liūdnei uostyti rožę? Liusė nežinojo. Suprato, kad kažkas toje merginoje – joje pačioje – buvo *liūdna*. Kodėl? Ar tai susiję su Danieliu?

Liusė jau ketino visiškai išlįsti iš šešėlių alėjos, tačiau išgirdo balsą. Išvydo prie jos praeities „aš“ artėjančią figūrą.

– Štai kur tu.

Liusinda paleido rožę. Ši švystelėjo atgal į sodą. Žiedas įstrigo spygliuose. Raudoni ašaros formos lapeliai pabiro ant merginos pečių. Ji atsisuko į balso pusę.

Liusė pamatė, kaip pakito merginos laikysena. Pasirodžius Danieliui jos veidu nuvilnijo šypsena. Tą patį pajuto ir Liusė. Galbūt jūdviejų kūnai ir skirtingi, kasdienybė nepanaši, tačiau kalbai pasisukus apie Danielį, jų sielos tampa viena.

Vaikinas vilkėjo visą šarvų komplektą, tik šalmas nedengė galvos. Auksiniai plaukai sugludę nuo prakaito ir purvo. Akivaizdu, jog atvyko iš kelionės: dėmėta kumelė atrodė išvargusi. Liusė iš paskutiniųjų kovojo su potraukiu pulti į Danielio glėbį. Jo grožis gniaužė kvapą: toks riteris

švytinčiais šarvais galėjo užtemdyti bet kurį pasakų karžygį.

Tačiau šis Danielis nebuvo jos. Šis Danielis priklausė kitai merginai.

– Grįžai! – Liusinda pasileido bėgti.

Vėjyje suplevėsavo garbanos.

Praeities „aš“ rankos išsitiesė, vos keli centimetrai nuo Danielio...

Narsiojo riterio vaizdas suplazdėjo ore.

Ir dingo. Liusės pilve susikaupė šleikštulys – ji stebėjo, kaip ploname ore nyksta Danielio arklys ir šarvai, o Liusinda – negalėjusi sustabdyti laiko – stačia galva trenkėsi į raugėjančią akmeninę chimera.

– Klaida! – sukikeno chimera ir apsuko mirties kilpą.

Liusinda suklykė, užmynė suknelę ir rankomis bei keliais krito į purvą. Nuo pilies fasado ataidėjo grubus Bilo juokas. Padaras pakilo aukščiau ir ėmė apžiūrinėti į jį per gatvę įsistebeilijusią Liusę.

– Štai kur tu! – priartėjo vartaliodamasis kūliais.

– Juk liečiau niekada daugiau taip nesielti!

– Kalbi apie mano akrobatinius triukus? – Bilas užsoko jai ant peties. – Jeigu nesitreniruosiu, nelaimėsiu medaliu, – sušneko rusišku akcentu.

Liusė nustūmė jį žemyn.

– Turėjau galvoje apsimetimą Danieliu.

– Ne dėl tavęs apsimečiau. Dėl jos. Gal tavajai praeities „aš“ tai pasirodė juokinga.

– Nepasirodė.

– Ne mano kaltė. Be to, neskaitau minčių. Tikiesi, jog suvoksiu, kad kaskart prabilusi kalbi visų Liusindų vardu. Nieko neminėjai apie pasišaipymą iš praeities. Juk tai smagu. Bent jau man.

– Tai *žiauru*.

– Jeigu primygtinai reikalauji smulkmenų, ką gi, ji visa tavo. Manau, nereikia tau aiškinti, jog tai, ką *tu* su jomis darai, nėra itin humaniška.

– Tu mane išmokei keliauti trimatėje erdvėje.

– Apie tai ir kalbu, – šiurpiai sukikeno.

Liusės rankų oda nuėjo pagaugais.

Bilo akys užkliuvo už mažytės akmeninės chimeros ant vieno sodo vartų stulpo. Apsivertęs ore padaras grįžo prie stulpo ir tarsi pagaliau radęs tikrą draugą uždėjo ranką chimera ant peties.

– Mirtingieji! Galiu su jais gyventi, bet į liepsnojančias Pragaro gelmes nusiųsti negaliu. Nenuginčijama tiesa, – pažvelgė į Liusę. – Ne kažin koks gražbylys.

Liusė nebeištvėrė. Nulėkė pirmyn ir padėjo Liusindai atsikelti nuo žemės. Merginos suknelė suplyšo ties keliais. Veidas liguistai išblyško.

– Ar viskas gerai? – paklausė Liusė, tikėdamasi dėkingumo, tačiau mergina atšoko.

– Kas... kas tu? – aiktelėjo. – Ir koks velnias yra tas padaras? – švystelėjo ranka Bilo pusėn.

Liusė atsiduso.

– Jis tik... nesijaudink.

Šiai viduramžių inkarnacijai Bilas, ko gero, velnio nepriminė. Tikėtina, jog prie jos prilėkusi Liusė pasirodė ne ką geriau: kažkokia pamišusi mergiotė, apsirengusi dėmiais dvokiančia futuristine pokylių suknele.

– Atsiprašau, – ištarė Liusė per merginos petį dirstelėjusi į Bilą.

Šis atrodė patenkintas.

– Mąstai apie trimatę kelionę? – paklausė chimera.

Liusė sutraškino krumpliais. Puiku. Žinojo, kad norėdama pasistūmėti savo paieškose, turi susiliesti su šiuo praeities kūnu, tačiau merginos veide slypintis sumišimas ir nesuprantamos išdavystės šešėlis privertė sudvejoti.

– Tai, hm... tai užtruks tik akimirką.

Praeities „aš“ išplėtė akis, tačiau vos pamėgino atsitraukti, Liusė griebė ją už rankos ir suspaudė.

Po kojomis sujudėjo kieti akmenys. Pasaulis ėmė sukstis it kaleidoskopas. Skrandis šoktelėjo iki gerklės. Kai viskas vėl grįžo į savo vietas, Liusei liko susiliejimui būdingas šleikštulys. Sumirksėjo ir vieną neramų akimirksnį išvydo bekūnį abiejų merginų vaizdinį. Viduramžių Liusinda – nekalta, įkalinta, persigandusi, ir šalia jos Liusė – kalta, išsekusi, apsėsta minčių.

Laiko gailėtis nebuvo. Dar vienas mirksnis...

Vienas kūnas, viena prieštaringa siela.

Viską stebėjusio storalūpio Bilo šypsena.

Per šurkščią lininę Liusindos suknelę Liusė griebėsi už širdies. Skaudėjo. Visas kūnas virto viena širdgėla. Toks persikėlinėjimas jau virto antrąją prigimtį – iš Rusijos į Taitį ir Tibetą – tačiau, kad ir kiek kartų tai darytų, vargu ar pripras prie netikėtai aštriai užplūstančių praeities emocijų.

Dabar Liusė juto primityvų skausmą, nepatirtą nuo pirmųjų dienų „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje, kai taip stipriai mylėjo Danielį, kad manė, jog kančia perplėš pusiau.

– Atrodai liguistai, – suskambo gana patenkinto priešais veidą suplazdėjusio Bilo balsas.

– Tai mano praeitis. Ji...

– Išsigandusi? Nelaiminga dėl to niekam tikusio mulkio riterio? O taip, šios epochos Danielis kvailino tave it lošimo automato svirtis kazino Senjorų dieną.

Chimera mėsliai sukryžiuo rankas ant krūtinės ir padarė dar nematytą dalyką. Bilo akys švystelėjo violetine šviesa.

– Galbūt apsilankysiu Valentino dienos mugėje, – tęsė padaras kimiu, apsimestiniu balsu. Storžieviškai supaprastintas Danielio įsikūnijimas. – Galbūt rasiu ir geresnės veiklos, tarkim, kaposiu nevykėlius savo didžiuoju kalaviju...

– Nesielk taip, Bilai, – susierzinusi Liusė papurtė galvą. – Jeigu Danielis nepasirodys šiame Valentino dienos reikale, tai tik dėl geros priežasties. Esu tuo įsitikinusi.

– Taip, – vėl sugergždė Bilo balsas. – Tu visada įsitikinusi.

– Jis stengiasi mane apsaugoti, – ginčijosi mergina, tačiau balsas suskambo netvirtai.

– Arba save...

Liusė pavartė akis.

– Gerai, Bilai, ką turėčiau sužinoti šiame gyvenime? Kad, tavo manymu, Danielis yra mulkis?

Supratau. Ar galime tęsti toliau?

– Ne visai taip.

Chimera nusileido ant žemės ir atsisėdo šalia.

– Tiesą pasakius, šiame gyvenime atostogausime, – pasakė. – Tą lėmė tavo įžūlumas ir maišeliai mano paakiuose, – Bilas išsitiesė ir parodė raukšlėtos nukarusios odos klostę. Suskambo maišelyje kratomų stiklo rutuliukų barškesį primenantis garsas. – Sakyčiau, abiem reikia laisvadienio.

– Štai koks reikalas: dabar Valentino diena, arba kitaip sakant, ankstyvoji jos forma. Danielis – riteris, tai reiškia, kad gali rinktis vakarėlius. Gali savo apsilankymu pagerbti nesibaigiančią, bažnyčios palaimintą aukštuomenės šventę jo lordo pilyje, – Bilas mostelėjo galva į už jų kylančius baltus bokštus. – Neabejoju, ten bus puikus keptas elnias, galbūt netgi su žiupsneliu druskos, juk privalai draugauti su *dvasininkija*. Juk tai jų puota.

Liusė dirstelėjo atgal, į pasakų pilį. Ten gyveno Danielis? Ar jis dabar už tų sienų?

– Arba, – tęsė chimera, – jis gali linksmintis *tikrame* vakarėlyje, šiandakt surengtame pievoje, ne tokiems gerbiamiems prasčiokams, kur alus liejasi it vynas, o vynas teka it alus. Jie šoks, valgys ir, svarbiausia, eis pas mergas.

– Eis pas mergas?

Bilas maža rankele pamosikavo ore.

– Tau nėra dėl ko jaudintis, mieloji. Danielio akys mato tik vienintelę mergiotę iš visų. Kalbu apie tave.

– Merga, – ištarė Liusė žvelgdama į šiurkštaus audinio suknelę.

– Yra viena pasileidusi merga, – Bilas niuktelėjo Liusei alkūne, – kuri dalyvaus mugėje ir pro kaukės akių plyšius minioje ieškos savo gražuolio, – patapšnojo jai skruostą. – Argi neskamba nuostabiai, mažoji sese?

– Ne linksmybių ieškoti atkeliavau, Bilai.

– Pamėgink vieną vakarą, kas žino, tau gali patikti. Daugeliui žmonių patinka.

Liusė nurijo seiles.

– Tačiau, kas nutiks, kai jis mane ras? Ką turėčiau sužinoti prieš sudėgdama, prieš...

– Tprū, tprū! – suriko Bilas. – Lėčiau, karštakoše. Juk sakiau – šis vakaras skirtas tik linksmybėms.

Šiek tiek romantikos. Naktis, – mirktelėjo, – mums abiem.

– O kaip prakeikimas? Kaip galiu viską mesti ir švęsti Valentino dieną?

Užuot atsakęs išsyk, padaras mėsliai patylėjo.

– O jeigu pasakyčiau, kad ši Valentino diena yra vienintelė, kurią jūs, vaikai, galite praleisti drauge?

Žodžiai Liusę pribloškė.

– Vienintelė? Mes... niekada nešventėme Valentino dienos?

Bilas papurtė galvą.

– Po šiandienos? Ne.

Liusė prisiminė dienas Doveryje, kai jiedvi su Kele stebėdavo kitas mergaites, kurios Valentino dieną gaudavo šokoladinių širdelių ir rožių.

Sielojimasis dėl to, kokios vienišos jos likdavo su savo braškiniais pieno kokteiliais vietinėje užkandinėje, tapo tradicija. Jos leisdavo išstis valandas spėliodamos, ar egzistuoja bent mažytė tikimybė kada nors Valentino dieną būti pakviestoms į pasimatymą.

Mergina nusijuokė. Nelabai ir suklydo: Liusė niekada nešventė Valentino dienos su Danieliu.

Dabar Bilas pasakoja, kad ji teturi šią naktį.

Paieška keliaujant Pranešėjais, visos pastangos sulaužyti prakeikimą ir sužinoti, kas glūdi už visų jos reinkarnacijų, begalinio ciklo pabaigos siekimas – taip, visa tai buvo svarbu. Be jokios abejonės.

Tačiau juk pasaulis nepasibaigs, jeigu šį vienintelį kartą ji pasidžiaus drauge su Danieliu?

Pakėlė galvą į Bilą.

– Kodėl dėl manęs tai darai? – paklausė.

Chimera truktelėjo pečiais.

– Turiu širdį, jaučiu silpnybę...

– Kam? *Valentino dienai*? Kodėl aš tuo netikiu?

– Netgi aš kadaise mylėjau ir praradau.

Akimirkos dalelę atrodė, kad Bilas nuliūdo ir susimąstė. Įsmeigė akis į Liusę ir sušnarpštė.

Mergina nusikvatojo.

– Gerai, – pasakė. – Pasiliksiu. Tik šiąnakt.

– Puiku, – padaras staiga pašoko ir kreiva letena parodė į alėją. – Dabar eik, pasilinksmink, – sušnairavo. – Tiesą pasakius, pasikeisk suknelę. *Tada* pasilinksmink.

Antras skyrius

PRIEŠTARINGA SIELA

Po kelių valandų Liusė padėjo alkūnes ant nedidelės palangės.

Žiūrint iš antro namo aukšto gyvenvietė atrodė kitaip. Sujungtų akmeninių pastatų labirintas, šen ir ten – šiaudiniai stogai. Tarsi viduramžių daugiabutis.

Vėlyvą popietę daugelis langų ir tas, pro kurį žvelgė Liusė, buvo apdengti tamsiai žaliomis gebenėmis ar tankiomis, į vainikus supintomis bugienio šakomis. Tai reiškė, jog vakare mieste vyks mugė.

Valentino diena, – susimąstė Liusė. Juto, jog Liusinda bijo.

Kai Bilas dingo už pilies ribų švęsti savo paslaptingojo „laisvadienio“, įvykiai ėmė klostytis labai greitai. Ji viena klajojo po miestą, kol tarsi iš niekur išdygo keleriais metais vyresnė mergina ir nutempė Liusę drėgnais bei šaltais laiptais į šį mažytį dviejų kambarių namelį.

– Pasitrauk nuo lango, sese, – iš kambario atsklido aukštas garsus balsas. – Įleisi Valentino dienos skersvėjį!

Mergina buvo vyresnioji Liusindos sesuo Helena, o aprūkęs dviejų kambarių namas – vieta, kur ji su šeima gyveno. Pilkos patalpos sienos buvo tuščios, o baldus atstojo medinis suolas, stalas ant kryžmai sunertų kojų ir šūsnis miegoti skirtų šiaudinių čiužinių. Ant grindų paskleista šiurkščių šiaudų ir pabarstyta levandų – menkutis bandymas atsikratyti bjauraus lajinių žvakių skleidžiamo kvapo.

– Tuoji! – šūktelėjo Liusė.

Mažytis langelis buvo vienintelė vieta, kur nekamavo klaustrofobija.

Apačioje, dešinėje pusėje, ji matė jau anksčiau pastebėtą turgavietę, o pakankamai pasilenkusi galėjo išvysti baltos akmeninės pilies kraštelį. Šis erzinantis vaizdas nedavė Liusindai ramybės – Liusė tą jautė sieloje, kurią abi dalijosi – nes tą vakarą, kai Liusinda pirmąkart rožių sode sutiko Danielį, grįžusi namo atsitiktinai išvydo jį, svajingai žvelgiantį pro aukščiausio bokšto langą. Nuo to laiko mergina kiekviena įmanoma proga stengėsi vėl jį pamatyti, tačiau vaikiną nebesirodė.

– Į ką ji taip ilgai spokso? – sušnibždėjo kitas balsas. – Kas gali būti taip įdomu?

– Gerasis Viešpats nežino, – atsiduso Helena. – Mūsų sesuo nugrimzdusi į svajones.

Liusė lėtai apsisuko. Dar niekada kūnas nebuvo toks keistas. Viduramžių Liusindos dalis apatiška ir suglebusi, sužlugdyta meilės, kurią prarado. Buvo tuo įsitikinusi. Liusindos Prais dalis tvirtai laikėsi minties, jog vilties yra.

Paprasčiausia užduotis – kalbėtis su priešais stovinčiomis trimis merginomis, kurių dailius veidus iškreipė nerimas – reikalavo didelių pastangų.

Viduryje stovinti aukščiausia mergina buvo Helena, vienintelė Liusindos sesuo ir vyriausia iš penketo vaikų. Ką tik ištekėjo, todėl, tarsi norėdama tą pabrėžti, tankius šviesius plaukus buvo susipynusi į dvi kasas ir susegusi į solidų kuodą.

Šalia Helenos stovėjo Lora, jaunoji kaimynė. Liusė suprato, kad tai mergina, apie kurią prieš skalbinių virvės plepėjo dvi moterys. Tik dvylikos metų, o jau kerinčiai žavi. Šviesiaplaukė didelėmis mėlynomis akimis juokėsi taip garsiai ir žaismingai, kad, ko gero, girdėjo visas miestas.

Loros motinos globėjiškumas ir tai, ką Liusindai pasakojo pati mergina – apie pasiglostymus su berniukais pažais vėsiuose lordo miško užkampiuose – sukėlė juoką. Liusė susivaldė. Tai, ką ji sužinojo iš Liusindos minčių apie Lorą, priminė jai Arianą. Kaip ir angelę, Lorą lengva įsimylėti.

Kambaryje buvo ir Eleonora, seniausia, artimiausia Liusindos draugė. Abi užaugo it seserys, vilkėdamos viena kitos drabužius. Ir riedavosi kaip seserys. Eleonora turėjo aštrų liežuvį ir dažnai kandžiomis pastabomis sunaikindavo svajingus Liusindos sumanymus. Tačiau jai sekėsi stipriai mylimą draugę gražinti į realybę. Liusė suvokė, jog toji draugystė ne itin skyrėsi nuo dabarties santykių su Šelbe.

– Na? – paklausė Eleonora.

– Na, kas gi? – išsigando Liusinda. – Nespoksokite visos į mane!

– Tik triskart paklausėme, kokią kaukę ketini rinktis šiam vakarui, – Eleonora priešais Liusindos veidą sumosikavo trimis ryškiaspalvėmis kaukėmis. – Maldauju, nutrauk tą nežinomybę!

Paprastos odinės, akis bei nosį uždengiančios domino kaukės, šilkinio kaspiniu surišamos ant pakaušio. Pagamintos iš tos pačios šiurkščios medžiagos, tačiau kiekviena nudažyta skirtingai: raudona, išmarginta mažomis juodomis našlaitėmis, žalia, išpiešta dailiais baltais žiedais ir dramblio kaulo spalvos kaukė su blyškiai rausvomis rožėmis netoli akių.

– Ji žvelgia taip, tarsi niekada per penketą dalyvavimo maskarade metų nebūtų šių kaukių mačiusi! – sumurmėjo Eleonora Helenai.

– Ji apdovanota gebėjimu naujai matyti senus daiktus, – atsakė Helena.

Liusė sudrebėjo, nors kambaryje buvo šilčiau nei daugelį žiemos mėnesių. Atsidėkodamas už kiaušinius, kuriuos miestelėnai įteikė kaip dovaną, lordas kiekvieną namų ūkį apdalijo mažu ryšeliu kedro malkų. Taigi, židinyse liepsnojo skaisčiai ir linksmai, sveiku raudoni nuspalvindamas merginų skruostus.

Danielis buvo tas riteris, kuriam pavedė surinkti kiaušinius ir išdalyti malkas. Ryžtingai įžygiavo pro duris, bet išvydęs Liusindą išsvirduliavo lauk. Tądien viduramžių Liusinda jį matė paskutinį kartą. Kai ištikus mėnesius slapčia susitikinėdavo miške, Liusės praeities „aš“ buvo tikra, jog Danielio daugiau nepamatys.

Kodėl?

Liusė juto Liusindos gėdą dėl prasto jos šeimos būsto, tačiau tai neatrodė teisinga. Danieliui nerūpėtų faktas, jog Liusinda valstiečio duktė. Jis žinojo, kad mergina visada buvo daugiau nei tai. Čia slypėjo kažkas kita. Kažkas, ko pernelyg nuliūdusi Liusinda aiškiai nesuvokė. Tačiau Liusė galėjo padėti – surasti Danielį, gražinti jį atgal, bent jau tam laikui, kuris liko gyventi.

– Manau, tau tiktų dramblio kaulo spalvos kaukė, – stengdamasi padėti pasufleravo Lora.

Tačiau Liusė negalėjo prisiversti galvoti apie kaukes.

– Ak, bet kuri tiks. Gal dramblio kaulo, derės prie suknelės, – bukai timptelėjo nudėvėtos plačios vilnonės suknelės audinį.

Merginos prapliupo juoktis.

– Juk neketini vilkėti *šios* prastos turguje pirktos suknelės? – aiktelėjo Lora. – Visos ketiname pasirodyti su pačiais geriausiais drabužiais! – Ji dramatiškai susmuko skersai medinio, netoli židinio stovinčio suolo. – Ak, niekada nenorėčiau įsimylėti vilkėdama baisiąją antradienio suknią!

Į Liusės mintis įsiveržė prisiminimas: apsivilkusi gražiausia suknele Liusinda apsimetė ledi ir įsmuko į pilies rožių sodą. Štai kur pirmąkart sutiko Danielį. Štai kodėl jų meilė nuo pat pradžių atrodė it išdavystė. Danielis Liusindą palaikė ne valstiečio dukterimi.

Štai kodėl mintis apie tai, kad teks vėl vilkėti tą gražią raudoną suknelę ir apsimesti, jog linksminasi šventėje, Liusindą pribloškė.

Tačiau Liusė Danielį pažinojo geriau nei Liusinda. Jeigu vaikinui pasitaikys proga drauge praleisti Valentino dieną jis tuo tikrai pasinaudos.

Žinoma, šio vidinio sąmyšio merginoms paaiškinti ji negalėjo. Tik nususuko ir plaštakos viršumi subtiliai nusišluostė ašaras.

– Ji atrodo taip, tarsi meilė jau būtų ją radusi ir bjauriai įskaudinusi, – tyliai sumurmėjo Helena.

– Aš sakau – jeigu meilė su tavim elgiasi bjauriai, tai ir tu būk jai bjauri! – įsakmiu tonu pareiškė Eleonora. – Sutrypk liūdesį šokių bateliais!

– Ak, Eleonora, – išgirdo save Liusė. – Tu nesuprasi.

– O tu *supranti*? – nusijuokė draugė. – Toji, kuri net savo vardo į Kupidono urną neįmetė!

– Ak, Liusinda! – Lora sudėjo rankas prie burnos. – Kodėl? Bet ką atiduočiau, jeigu motina leistų įdėti savo vardą į Kupidono urną!

– Štai kodėl jos vardą į urną teko įmesti man! – sušuko Eleonora, sučiupdama Liusės suknelės šleifą ir tempdama ją ratu.

Po gaudynių, per kurias nuvirto suolas ir ant lango atbrailos stovėjusi lajinė žvakė, Liusė sugriebė Eleonoros ranką.

– Tu to nepadarei!

– Šiek tiek linksmybių tau nepakenks! Noriu, kad šįvakar šoktum, linksmai ir energingai, su kitais kaukėtaisiais. Nagi, padėk man išsirinkti kaukę. Kuri spalva mažina mano nosį: rožinė ar žalia? Galbūt gudrumu priversiu vyrą mane įsimylėti!

Liusės skruostai degė. Kupidono urna! Kaip tai susiję su Valentino dienos Danieliu?

Anksčiau nei ji pajėgė prabilti, kambaryje atsirado Liusindos pokylių suknelė – ilga, iki žemės, raudonos vilnos, pagražinta siaura ūdros kailio apykakle. Iškirptė gilesnė nei bet kokio drabužio, kurią Liusė vilkėtų grįžusi namo į Džordžiją. Jeigu Bilas pamatytų, ko gero, į ausį sukriuksėtų „oho!“

Kol Helenos pirštai į palaidus juodus Liusės plaukus pynė bugienio uogų kekes, toji sėdėjo ramiai. Galvojo apie Danielį, apie tai, kaip nušvito jo akys pirmąsyk pamačius Liusindą...

Visas išgąsdino beldimas. Tarpduryje pasirodė moters veidas. Liusė iškart pažino: Liusindos motina.

Nemažtydama puolė į saugų, šiltą motinos glėbį.

Abi suglaudė pečius, tvirtai ir švelniai. Pirmą kartą per visus aplankytus gyvenimus Liusė pajuto stiprų ryšį su motina. Vienu metu tapo labai laiminga ir pasiilgo namų.

Grįžusi į Tanderboltą Džordžijoje, Liusė kiek įmanydama dažniau stengėsi elgtis kaip subrendusi ir savarankiška asmenybė.

Mergina suprato, kad Liusinda elgiasi taip pat. Tačiau tokiomis akimirkomis kaip ši – kai širdgėla apniaukdavo visą pasaulį – niekas negalėjo padėti, tik jaukus motinos glėbys.

– Mano dukterys, tokios gražios ir užaugusios, verčiate mane jaustis senesne nei esu! – pirštais glostydamą Liusės plaukus nusijuokė motina šviesiai rudomis akimis ir lygia, išraiškinga kakta.

– Ak, mama, – Liusė priglaudė skruostą prie motinos peties.

Prisiminė Doreną Prais ir stengėsi nepravirkti.

– Mama, papasakok mums dar kartą, kaip sutikai tėtį Valentino dienos mugėje, – paprašė Helena.

– Tik ne ta sena istorija! – sudejavo motina, tačiau merginos matė, jog jos akyse jau bręsta pasakojimas.

– Taip! Taip! – ėmė skanduoti visos.

– Ką gi, buvau jaunesnė nei Liusinda, – suskambo plonas motinos balsas. – Mano mama liepė užsidėti kaukę, kuria ji puošėsi prieš daugybę metų. Man einant pro duris, motina pasakė: „Šypsokis, vaike, vyrams patinka linksmos mergelės. Te tampa tavo naktys laimingos kaip ir dienos...“

Moteriai panirus į meilės istoriją, Liusė suvokė, kad jos akys vėl krypsta į langą, įsivaizduoja pilies bokštus ir besižvalgantį Danielį. Ieškantį jos?

Pabaigusi pasakojimą, motina kažką ištraukė iš prie juosmens pririšto maišelio ir šelmiškai mirktelejusi įteikė Liusei.

– Čia tau, – sušnibždėjo.

Mažas, virvele apvyniotas ryšulėlis. Liusė nužingsniavo prie lango ir atsargiai, drebančiais pirštais nuvyniojo virvelę.

Viduje rado nėrinuotą širdies formos servetėlę dydžio sulig jos kumščiu. Kažkas priemone, Liusei priminusia mėlyną *Bic* rašiklį, įrašė žodžius.

Rožės raudonos,
Žibutės mėlynos,
Cukrus saldus,
Toks kaip ir tu.

Susirasiu tave šįvakar...

Myliu,

Danielis.

Liusė vos nepaspringo iš juoko. Šito Danielis *niekada* nerašytą. Akivaizdu, kažkas už to slypi. Bilas?

Tačiau tai Liusės daliai, kuri buvo Liusinda, žodžiai tepriminė keverzonių maišalynę. Liusė suprato, kad mergina nemoka skaityti. Vis dėlto ji perdavė savo praeities „aš“ eilėraščio prasmę ir pajuto, kaip išplinta Liusindos suvokimas. Įsimylėjėlei eilės suskambo it gaiviausias, nuostabiausias kada nors girdėtas kūrinys.

Eis į šventę ir susiras Danielį. Parodys Liusindai, kokia galinga gali būti jų meilė.

Šįvakar bus šokiai. Ore tvyros magija. Ir – netgi jeigu tai bus vienintelis kartas visoje ilgoje Danielio ir Liusindos istorijoje – šįvakar ji patirs ypatingą džiaugsmą, galėdama Valentino dieną praleisti su tuo, kurį myli.

Trečias skyrius

DŽIUGI NETVARKA

– Eleonora! – suriko Liusė tankioje šokėjų minioje pro šalį energingu džigo[11] ritmu šokinėjančiai draugei.

Tačiau Eleonora neišgirdo.

Sunku pasakyti, ar Liusės balsą užgožė patenkintos minios, stebinčios lėlių teatro spektaklį, šūksniai. Pasirodymas vyko vienoje kilnojamųjų scenų, įrengtų vakarinėje šokių aikštės pusėje, ir buvo skirtas triukšmingai, alkanai miniai, išsirikiavusiai palei ilgus maisto stalus rytinėje pievos dalyje. Galbūt balsas nugrimzdo pievos viduryje nerūpestingai straksinčių, besisukinėjančių ir ratu skriejančių, romantiškai nusiteikusių šokėjų minioje.

Atrodė, kad Valentino mugės šokėjai ne tik šoka – jie rėkavo, juokėsi, visa gerkle pritarė trubadūrų dainoms, šaukė draugus per visą purviną šokių aikštę. Darė viską vienu metu. Ir iš visų plaučių.

Draugė atsidūrė ten, kur Liusės nebegirdėjo. Šokio žingsneliais trypčiojo ir sukosi ažuolais apjuostoje pievelėje. Liusei neliko nieko kito, tik vėl atsisukti į nerangų partnerį ir tūptelėti.

Išstypęs pagyvenęs vyras pageltusiais skruostais ir netaisyklingomis lūpoms bei sukumpusiais pečiais atrodė tarsi norėtų pasislėpti už per mažos lūšies kaukės.

Tačiau Liusindai tai nerūpėjo. Ji neprisiminė, kada taip smagiai šoko. Jie šoko nuo pirmo saulės bučinio horizontui, o dabar danguje it šarvai švytėjo žvaigždės. Praeities danguje visada švietė tiek daug žvaigždžių. Naktis buvo vėsi, tačiau Liusės veidas nuraudo, o kakta sudrėko nuo prakaito. Besibaigiant dainai, ji padėkojo partneriui ir trokšdama pasprukti prisigretino prie šokėjų eilės.

Juk džiugiai bešokdama po žvaigždėmis, Liusė nepamiršo tikrosios savo buvimo čia priežasties.

Nužvelgė pievą ir sunerimo: jeigu Danielis kažkur ten, gali jo ir nerasti. Ketvertas juokdarių, kostiumais apsivilkusių trubadūrų susirinko ant išklypusios pakylos šiaurinėje pievos pusėje ir timpčiodami liutnių bei lyrų stygas uždainavo dainą, sentimentalią it Bitlų baladė. Vidurinės mokyklos šokiuose šios lėtos dainos vienišas merginas – ir Liusę – priversdavo sunerinti, tačiau čia dainas derino su judesiais ir nė vienas nelikdavo be partnerio. Tiesiog griebdavai artimiausią šiltą kūną, laimei ar nelaimei, ir šokdavai. Šį kartą – džigas su pasišokčiojimais, šokis judant ratu, susibūrus į maždaug aštuonių žmonių grupeles. Liusė juto, kad kai kuriuos judesius Liusinda žino iš prigimties, kitus buvo lengva išmokti.

Jeigu tik Danielis čia būtų...

Liusė pasitraukė į pievos pakraštį. Norėjo pailsėti. Apžiūrinėjo moterų sukneles. Šiuolaikiniais standartais suknelės nebuvo itin prašmatnios, tačiau moterys vilkėjo jas taip išdidžiai, kad apdarai atrodė tokie pat elegantiški kaip ir matyti Versalyje. Vyravo vilnoniai audiniai, keletas suknelių buvo puoštos medvilnės ar drobės elementais, įsiūtais apykaklėje arba apsiuvuose. Daugelis miestelėnų teturėjo vieną porą batų, todėl visur švysčiojo nudėvėti odiniai aulinukai. Tačiau Liusė greitai suprato, jog šokiams tokia avalynė kur kas patogesnė nei kojas spaudžiantys aukštakulniai.

Mūvėdami geriausius bridžius vyrai atrodė it dabitos. Dauguma dėl šilumos vilkėjo ilgas vilnones tunikas. Gobtuvai karojo ant pečių – ši vakarą nešalo, oras buvo gana šiltas. Daugelis vyriškų odinių kaukių mėgdžiojo miško gyvūnų snukius ir derėjo prie gėlėmis išmargintų moteriškų veido apdangalų. Kelios moterys mūvėjo brangiai atrodančias pirštines. Tačiau kitos šįvakar Liusės paliestos rankos buvo šaltos, suskirdusios ir raudonos.

Iš purvinų palei pievą besidriekiančių kelių spoksojo katės. Kūnų maišalynėje savo šeiminių ieškojo šunys. Oras kvėpėjo pušimi, prakaitu, bičių vaško žvakėmis ir saldžiu šviežiai keptų meduolių muskusu.

Prasidėjus naujai dainai, Liusė pastebėjo Eleonorą. Ši atrodė nudžiugusi, kad ją išgelbėjo iš raudona lapės snukio kauke pasipuošusio vaikinuko rankų.

– Kur Lora?

Eleonora mostelėjo į medžius, kur jų jaunoji draugė kažką šnibždėdama glaudėsi prie nepažįstamo vaikinuko. Mosikuodamas ore jis rodė knygą. Atrodė, kad Loros partneris itin daug dėmesio skyrė savo plaukams. Dėvėjo kaukę, primenančią triušį.

Besibraudamos per minią abi merginos sukikeno. Ant žolėje ištiestos vilnonės paklodės sėdėjo Helena su vyru. Abu dalijosi mediniu pašildyto sidro puodeliu ir nerūpestingai juokėsi. Liusė ir vėl pajuto, kaip ilgisi Danielio.

Visur įsimylėliai. Netgi Liusindos tėvai išėjo į šventę. Jiedu žingsniavo pieva, o šiurkšti balta tėvo barzda braižė motinos skruostą.

Liusė atsiduso, pirštais pačiupinėjo kišenėje gulinčią nėriniuotą servetėlę.

Rožės raudonos, žibutės mėlynos. Jeigu ne Danielis rašė šiuos žodžius, tada kas?

Kai paskutinį kartą gavo žinutę tariamai nuo Danielio, tai buvo Atstumtųjų spąstai...

Kemas ją išgelbėjo.

Sprandą nutvilkė karštis. Ar tai spąstai? Bilas sakė, jog tai tik Valentino vakarėlis. Tiek daug padėjo paieškose, vargu ar būtų palikęs ją vieną, jeigu egzistuotų koks realus pavojus. Tiesa?

Liusė nuginė šalin tą mintį. Bilas žadėjo, jog čia bus Danielis. Ji patikėjo. Tačiau laukimas žudė.

Mergina nusekė paskui Eleonorą prie ilgo stalo, kur stovėjo lėkštės ir dubenys kasdienio, šiupinį primenančio maisto. Pamatė pjaustytą antį su kopūstais, ant iešmų keptus triušius, katiliukus su mažyčiais ryškiai oranžiniu padažu užpiltais žiediniais kopūstais. Lėkštėse krūvelėmis gulėjo obuoliai, kriaušės, iš aplinkinių miškų surinkti džiovinti serbentai. Per visą medinį stalą driekėsi

beformiai apdege mėsos ir vaisių gabalai.

Liusė žvelgė į vyrą, kuris nuo per liemenį apjuosto diržo nusegė plokščią peilį ir atsiplovė didelį pyrago gabalą. Beišeinančiai pro duris, Liusindos motina padavė negilų medinį šaukštą, kurį ji pasikabino ant liemenį juosiančios vilnonės virvelės. Šie žmonės buvo pasirengę valgyti, taisyti ir kovoti. Liusė buvo pasirengusi mylėti.

Šalia vėl išdygo Eleonora ir prie nosies pakišo košės dubenėlį.

– Ant viršaus – agrastų uogienė. Tavo mėgstamiausia.

Liusė panardino šaukštą į tirštą mišinį. Pasklido gardus aromatas. Burnoje susikaupė seilės. Košė buvo karšta, maistinga ir skani – kaip tik tai, ko reikia, kad sukauptų jėgas kitam šokiui. Pati to nesuvokdama, suvalgė viską.

Nustebusi Eleonora dirstelėjo į tuščią dubenį.

– Išalkai šokdama?

Sušilusi ir patenkinta Liusė linktelėjo. Tada pastebėjo du rudomis sutanomis vilkinčius dvasininkus. Jie sėdėjo atokiau nuo minios, ant medinio suolo po guobos medžiu. Nė vienas nedalyvavo linksmybėse. Labiau priminė prižiūrėtojus nei užautojus, tačiau jaunesnysis pagal ritmą judino kojas. Kitas susiraukšlėjusiu veidu niūriai žvelgė į minią.

– Viešpats mato ir girdi šį nepadorų ištvirkavimą, vykstantį taip netoli Jo namų, – paniekinamai ištarė raukšlėtasis vyras.

– Dar arčiau, – nusijuokė kitas dvasininkas. – Ar atsimenate, pone Docketai, kiek bažnyčios aukso nukeliavo Jo Šviesybės pokyliui, surengtam Valentino dienos proga? Už tą elnią sumokėta dvidešimt aukso monetų? Šių žmonių linksmybės kainuoja tik šokiams skiriamą energiją. O šoka jie kaip angelai.

O, kad Liusė dabar matytų savąjį angelą, šokantį priešais...

– Angelai, kurie rytoj pramiegos darbo valandas, atminkite mano žodžius, pone Herikai.

– Nejaugi šiuose jaunuose veiduose nematote džiaugsmo? – jaunesniojo vikaro žvilgsnis nuklydo pieva, sutiko Liusės akis ir nušvito.

Mergina suvokė, kad pasislėpusi po kauke, atsakydama vikarui šypsosi. Tačiau jos džiaugsmas šį vakarą gerokai padidėtų, jeigu atsidurtų Danielio glėbyje. Kitaip, kokia viso šito romantiško laisvadienio prasmė?

Atrodė, kad Liusė ir raukšlėtasis vikaras tebuvo vieninteliai maskaradu nesimėgaujantys žmonės. Paprastai mergina mėgo gerus vakarėlius, tačiau dabar tetroško kiekvienam praeinančiam vaikinui nuplėšti kaukę. Gal ji jau prasilenkė su Danieliu minioje? Kaip sužinoti, ar šios eros Danielis jos ieško?

Ji taip atvirai įsispoksojo į aukštą blondiną erelio kauke, kad šis sparčiai nužingsniavo pro žaislininko palapinę bei lėlių teatrą ir atsistojo priešais.

– Turėčiau prisistatyti, ar jūs ir toliau norėtumėte tiesiog spoksoti? – pašaipus balsas buvo

nepažįstamas ir kartu kažką priminė.

Akimirką Liusė sulaikė kvapą.

Įsivaizdavo ekstazę, apimančią jo rankoms apkabinus jos liemenį... tai, kaip jis atlošdavo ją prieš bučinį... mergina troško paliesti vietą, kur iš menčių išsiskleidžia sparnai, slaptą randą, apie kurią žinojo tik ji...

Kai norėdama pakelti kaukę, Liusė ištiesė ranką, vaikiną nusišypsojo iš jos drąsos, tačiau šypsena išnyko taip greitai kaip ir Liusės, kai ši išvydo po kauke paslėptą veidą.

Vaikinas buvo tobulai gražus. Problema ta, kad jis nebuvo Danielis. Kiekvienas jo veido bruožas – kampuota nosis, stiprus žandikaulis, skaisčiai pilkos akys – išbluko, palyginti su vaikinų, apie kuriuos ji galvojo.

Liusė giliai, liūdnai atsiduso.

Vaikinas neslėpė sumišimo. Bandė kažką sumurmėti, paskui vėl užsitraukė kaukę. Liusė pasijuto baisiai.

– Atleiskite, – pasakė skubiai traukdamasi. – Palaikiau jus kai kuo kitu.

Laimei, susidūrė su Lora, kurios veidą, skirtingai nei Liusindos, nušvietė magiška naktis.

– Ak, tikiuosi, jie greitai trauks iš Kupidono urnos! – šokinėdama ant kulnų ir gailėstingai traukdama Liusę nuo vaikinų erelio sušnibždėjo Lora.

– Ar vis tiek įbrukai ten savo vardą? – Liusė išspaudė šypseną.

Lora papurtė galvą.

– Motina mane nužudytų!

– Ilgai neužtruks, – šalia atsirado Eleonora.

Ji nervinosi. Pasitikėjo savimi visur, išskyrus bendravimą su vaikinais.

– Trauks suskambus bažnyčios varpams, suteikdami įsimylėjėliams progą pašokti. Galbūt, jeigu pasiseks, ir pasibučiuoti.

Bažnyčios varpai. Liusėi pasirodė, kad aštuntos valandos varpai ką tik skambėjo, tačiau neabejojo, jog laikas bėga greičiau, nei ji suvokia. Ar jau beveik devynios? Laikas, kurį galėjo praleisti su Danieliu, bėgo greitai, todėl stovėti ir it apsėstai stebėti kaukių galeriją buvo neprotinga. Nė viename antveidyje nešvytėjo violetinės akys.

Privalo veikti. Kažkas kuždėjo, kad šokių aikštelėje gali sektis geriau.

– Ar vėl šoksime? – paklausė merginų, tempdama jas atgal į minią.

Užautojai žolę sutrypė į purvą. Muzika tapo įmantresnė, užgrojo greitą valsą. Šokiai taip pat pasikeitė.

Liusė mėgdžiojo lengvus, greitus žingsnelius, mokėsi sudėtingesnių rankų judesių. Delnas į delną su džentelmenu priešais, paprastas tūpsnis, keletas šuoliukų plačiu ratu aplink partnerį, posūkis į kitą

pusę ir apsikeitimas su mergina iš kairės. Delnas į delną su kitu jaunuoliu ir šokis kartojasi.

Viduryje dainos, gaudydama kvapą ir kikendama, Liusė sustojo priešais naują partnerį. Staiga pajuto, kad kojos tarsi prisiklijavo prie purvinos žemės.

Jaunuolis buvo aukštas ir lieknas, dėvėjo leopardo dėmėmis išmargintą kaukę. Toks piešinys Liusindai atrodė egzotiškas – jos miestą juosiančiuose miškuose leopardų nebuvo. Ko gero, pati elegantiškiausia vakarėlio kaukė. Vyras ištiesė pirštinėtas rankas. Kai Liusė atsargiai ištiesė savas, atsidūrė tvirtame, beveik savininkiškame glėbyje. Pro leopardo akių plyšius švelniai sušvito smaragdo žalumo akių rainelės ir įsmigo į merginos akis.

[11] Džigas – airiškas šokis (*vert. past.*).

Ketvirtas skyrius

ŽVAIGŽDĖSE SLYPINTI PRASMĖ

- Labas vakaras, ledi. Kaip vikriai jūs šokate. It angelas.
- Liusės lūpos prasiskyrė atsakymui, tačiau balsas įstrigo gerklėje.
- Kodėl Kemas turėjo sugadinti šį vakarėlį?
- Labas vakaras, sere, – virptelėjusiu balsu atsakė Liusė.
- Nuo šokių įraudo veidas, išsidraikė kasos, viena suknelės rankovė nuslydo nuo peties. Nuoga oda pajuto Kemo žvilgsnį. Ketino pataisyti rankovę, tačiau pirštinėta ranka ją sulaikė.
- Tokia miela netvarka, – perbraukė pirštu per raktikaulį ir Liusė sudrebėjo. – Uždega vyro vaizduotę.
- Pasikeitė dainos tonas – ženklas šokėjams pakeisti partnerius. Kemo pirštai pasitraukė nuo odos, jiedu šoko atskirai vienas nuo kito, tačiau Liusės širdis tebesidaužė.
- Stebėjo Kemą akies krašteliu. Jis stebėjo ją. Mergina kažkaip juto, kad šis Kemas nėra iš dabarties ir nemedžioja jos laike. Tai čia gyvenantis ir viduramžių oru kvėpuojantis Kemas. Neabejotinai elegantiškiausias šokėjas visoje pievoje. Žingsnelius dėliojo puikiai, tarsi nežemiškai ir neliko damų nepastebėtas. Pagal dėmesį, kurio jis sulaukė, Liusė suprato, kad vaikinai nėra iš šio miesto. Atvyko specialiai į Valentino dienos mugę. Tačiau kodėl?
- Jie vėl stojo į porą. Ar ji tebešoko? Kūnas tapo sustingęs ir nevikrus. Atrodė, kad net muzika įstrigo ties begaliniu viduriniu taktu. Liusė sunerimo, kad ji ir Kemas taip ir liks stovėti priaugę prie savo vietų bei spoksos į vienas kito akis amžinai.
- Ar viskas gerai, sere? – Liusė nenorėjo to pasakyti. Tačiau jo veide glūdėjo kažkas keisto.
- Tamsa, kurios net kaukė nepaslėpė. Ne blogio tamsa, ne bauginanti jo apraiška „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos kapinėse. Ne, šio Kemo širdį suluošino sielvartas.
- Kas galėjo priversti jį taip atrodyti?
- Kemo akys susiaurėjo, tarsi justų jos mintis, ir veide kažkas pasikeitė.
- Niekada nesijaučiau geriau, – kilstelėjo galvą. – Nerimauju dėl tavęs, Liusinda.
- Manęs? – Liusė iš visų jėgų stengėsi neparodyti, kaip sujaudino jo žodžiai.
- Troško kitokios kaukės, nematomos, kuri neleistų Kemui manyti, jog žino, kaip ji jaučiasi.
- Vaikinas pakėlė kaukę ant kaktos.
- Sieki neįmanomo. Liksi sudaužyta širdimi ir viena. Nebent...

– Nebent kas?

Jis papurtė galvą.

– Tavyje tiek daug tamsos, Liusinda. – Leopardo kaukė vėl užslinko ant veido. – Grįžk atgal, grįžk atgal...

Kemas pasileido šokti ir balsas nutilo.

– Palauk! – Liusė dar nebaigė pokalbio.

Tačiau vaikinai dingo šokyje.

Lėtais ratais žingsniavo su nauja partnere. Lora. Sumurmėjo kažką į nekaltos mergaitės ausį, ši atlošė galvą ir nusijuokė. Liusė įtūžo. Troško patraukti paprastą, skaisčią Lorą tolyn nuo Kemo tamsos. Norėjo sugriebti Kemą ir priversti paaiškinti. Norėjo kalbėtis konkrečiai, ne akimirksniu prabėgančiais, melodramatiškais intervalais tarp džiugo žingsnelių visuomeninės viduramžių šventės įkarštyje.

Štai jis ir vėl ateina nepriekaištingai valdydamas žingsnius, tarsi pats lemtų muzikos tempą. Liusė dar niekada nesijautė tokia nesivaldanti. Kemas beveik užėmė vietą priešais ją, tačiau juodai nuo galvos iki kojų apsirengęs aukštas šviesiaplaukis vyras mitriai jį nustūmė. Atsistojo priešais ir nė nemėgino apsimitinėti šokantis.

– Labas.

– Labas, – Liusė įtraukė oro.

Aukštas, raumeningas, be galo paslaptingas. Pažintų jį bet kur. Mergina ištiesė rankas, trokšdama pajusti ryšį, saldžiausią jausmų antplūdį, prisilietus prie tikrojo mylimojo odos...

Danielis.

Muzika jau ketino pranešti, kad metas keisti partnerius, ir sulėtėjo – beveik magiškai virto nuostabiai gražiu kūrinium.

Pievoje išdėliotų žvakių liepsnelės vėl sumirgėjo tamsaus dangaus fone, atrodė, kad visas pasaulis sulaikė kvapą. Liusė įsistebeilijo į Danielio akis ir visi judesiai bei spalvos aplink jį išbluko.

Ji rado jį.

Jo rankos išsitiesė, apjuosė jos liemenį. Liusės kūnas suvirpo nuo prisilietimo malonumo ir sutirpo Danielio glėbyje. Nieko pasaulyje nebuvo nuostabesnio už šokį su jos angelu. Pėdos bučiavo žemę lengviausiais žingsneliais, juk skrydis Danielio kūnui buvo įgimtas. Merginos širdis džiugiai plazdėjo. Taip būdavo tik tada, kai šalia jusdavo mylimąjį.

Nieko nebuvo nuostabesnio. Galbūt išskyrus jo bučinį.

Liusės lūpos prasiskyrė laukdamos, tačiau Danielis tik stebėjo ir gėrė ją akimis.

– Maniau, niekada neateisi, – ištarė ji.

Liusė prisiminė pabėgimą Pranešėjais iš savo namų sodo, praeities gyvenimų gaudynes ir degančius praeities kūnus, prisiminė kovas, kurias juodu su Danieliu patyrė tam, jog ji liktų saugi ir gyva. Kartais buvo lengva pamiršti, kaip puikiai jiedviem drauge sekėsi. Koks jis mielas, koks geras.

Būdama drauge Liusė jautėsi it skristų.

Vieno žvilgsnio užteko, kad mažičiai rankų plaukeliai pakiltų, o skrandis imtų nervingai vartytis. Šis pojūtis ničnieko nereiškė, palyginti su tuo, kas jai nutikdavo bučiuojant Danielį.

Jis pakėlė kaukę ir taip stipriai priglaudė merginą prie savęs, kad ši nebegalėjo pajudėti. Nenorėjo. Įdėmiai tyrinėjo kiekvieną veido dalelę, ilgiausiai akimis užsibūdama ties švelnia lūpų kreive. Viską ištyrusi, negalėjo patikėti. Tikrai jis!

– Visada pas tave grįšiu, – jo akys gramzdino ją į transą. – Niekas negali manęs sulaikyti.

Trokdama jį pabučiuoti, Liusė pasistiebė ant pirštų galiukų, tačiau Danielis prie lūpų prispaudė pirštą ir nusišypsojo.

– Eime su manimi, – sušnibždėjo imdamas už rankos.

Nusivedė ją pro pievos pakraštį, besilinksminančiuosius, juosiančių ažuolų žiedą. Aukšta žolė kuteno pėdas, kelią nušvietė mėnesiena. Pagaliau jie įžengė į vėsią miško tamsą. Ten Danielis pakėlė mažą švytintį žibintą, tarsi plano dalį.

– Kur mes einame? – paklausė Liusė, nors, kol jie drauge, tai nebuvo svarbu.

Danielis tik papurtė galvą ir nusišypsojo. Ištiesė ranką ir padėjo jai peršokti ant tako užvirtusią medžio šaką.

Beeinant muzika tilo, galiausiai tapo sunkiai atskiriama nuo tylaus pelėdų ūkavimo, voverių šnarėjimo medžiuose ir švelnios lakštingalos giesmės. Žibintas Danielio rankoje šokinėjo, šviesa trūkčiojo, krito ant nuogų šakų raizgalynės priešais juos. Kadaise Liusė būtų sunerimusi dėl miško šešėlių, tačiau dabar tie potyriai atrodė tūkstantmečio senumo.

Jiedu ėjo susikibę rankomis. Pėdomis pajuto siaurutį akmenukais nubertą takelį. Naktis vėso, ieškodama šilumos mergina prigludo prie Danielio ir jaukiai įsitaisė apgaubusių rankų glėbyje.

Priėjo kryžkelę. Vaikinas akimirka stabtelėjo tarsi pasiklydęs. Atsisuko į Liusę.

– Viską paaiškinsiu, – ištarė. – Esu skolingas tau Valentino dienos dovaną.

Liusė nusijuokė.

– Nesi skolingas. Tik noriu būti su tavimi.

– Tačiau gavau tavo dovaną...

– Mano dovaną? – Liusė nustebusi pakėlė akis.

– Sujaudino mane iki širdies gelmių, – paėmė jos ranką. – Turiu atsiprašyti už tai, kad verčiau tave sunerinti dėl mano jausmų. Iki pat vakar dienos nemaniau, kad galėsiu su tavimi šiandakt čia susitikti.

Kranktelėjo varna, praskriejo virš galvų ir nutūpė ant kreivos šakos.

– Tada atjojo pasiuntinys ir perdavė visiems mano prižiūrimiems riteriams griežtą nurodymą dalyvauti mugėje. Kone nuvariau arklį – taip skubėjau šįvakar rasti tave. Tiesiog troškau atsidėkoti tau už labai apgalvotą dovaną.

– Bet, Danieli, aš ne...

– Ačiū, Liusinda, – vaikinas parodė odinį dėklą durklui.

Liusė stengėsi neparodyti sumišimo, tačiau to daikto anksčiau niekada nematė.

– Ak, – patyliukais nusijuokė ir pirštais pačiupinėjo servetėlę kišenėje. – Ar kartais nejauti, kad kažkas mus stebi?

Danielis nusijuokė.

– Visą laiką.

– Gal tai mūsų angelai sargai, – pajuokavo Liusė.

– Galbūt, – atsakė Danielis. – Tačiau, laimei, manau, dabar čia esame tik mudu.

Nuvedė ją prie kairiojo takelio. Jiedu nuėjo dar kelis žingsnius, pasuko į dešinę ir praėjo pro kreivą ažuolą. Tamsoje Liusė pajuto nedidelę, apskritą vietą, kur, ko gero, kadaise augo dabar nukirstas didžiulis ažuolas. Jo kelmas styrojo aikštelės viduryje. Kažkas ant jo stovėjo, tačiau to Liusė dar nepajėgė įžvelgti.

– Užsimerk, – liepė Danielis.

Mergina padarė kaip liepiama ir pajuto, kad žibintas juda tolyn. Išgirdo Danielį, šnarantį aplink aikštelę, ir vos nepradėjo dirsčioti, tačiau pasistengė valdytis. Norėjo patirti staigmeną taip, kaip ją paruošė Danielis.

Po akimirkos Liusės nosį užpildė pažįstamas kvapas. Ji užsimerkė ir giliai įkvėpė. Kažkas švelnaus, gėlėto... su niekuo nesupainiojamo.

Bijūnai.

Tebestovėdama užmerktomis akimis, Liusė prisiminė klaikų „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos bendrabučio kambarį, kurį nuostabų pavertė ant lango stovinti vaza su Danielio į ligoninę atneštais bijūnais. Prisiminė uolos atbrailą Tibete, kur atsidūrė, kad pamatytų Danielį, vieną po kito teikiančių žiedus jos praeities „aš“ pernelyg greitai pasibaigusiame žaidime. Beveik užuodė vasarnamį Helstone, pilte užpiltą baltais it plunksnos bijūnų žiedais.

– Dabar atsimerk.

Danielio balse išgirdo šypsena. Atsimerkusi išvydo jį, stovintį priešais kelmą, papuoštą didžiule aukštoje varinėje vazoje pamerkta bijūnų puokšte. Užsidengė burną ir aiktelėjo. Tačiau tai buvo ne viskas. Mylimasis prikaišiojo žiedų tarp liaunų šakų. Vazomis pavertė visų aplinkinių kelmų duobutes. Švelniais, sniego baltumo žiedlapiais nuklojo žemę. Nupynė jai vainiką. Visur prikabinėjo mažyčių žibintų ir uždegė juose žvakes. Visa aikštelė magiškai švytėjo. Ketindamas uždėti jai ant galvos vainiką, Danielis žengė į priekį ir Liusė – drauge su viduramžių „aš“ – kone ištirpo.

Viduramžių Liusinda nesuvokė tokios gėlių gausybės. Neįsivaizdavo, kaip tai įmanoma vasario mėnesį, tačiau vis tiek gėrėjosi kiekviena staigmenos detale. Tačiau Liusinda Prais žinojo, kad šie skaisčiai balti bijūnai reiškė daugiau nei Valentino dienos dovaną. Jie Danielio Grigorio amžinos meilės simbolis.

Ant jo veido mirgėjo žvakių šviesa. Danielis šypsojosi, tačiau atrodė, jog nervinasi tarsi nežinotų, ar jai patiks dovana.

– Ak, Danieli, – Liusė puolė į jo glėbį. – Gėlės nuostabios.

Vaikinas apsuko ją ratu ir tvirtai uždėjo ant galvos vainiką.

– Juos vadina bijūnais. Ne tradicinės Valentino dienos gėlės, – mėsiai krestelėjo galva. – Tačiau vis dėlto... jie tam tikros tradicijos dalis.

Liusei patiko suprasti tikslią Danielio žodžių prasmę.

– Galbūt galėtume paversti juos sava Valentino dienos tradicija? – pasiūlė.

Vaikinas ištraukė iš puokštės didelį žiedą ir laikydamas prie jos širdies įspraudė tarp pirštų. Kiek kartų per visą jų istoriją Danielis kartojo šį veiksma? Jo akyse Liusė matė niekada nesenstančią ugnelę.

– Taip, sava Valentino dienos tradicija, – susimąstė. – Bijūnai ir... nagi, reikėtų dar ko nors. Ar nereikėtų?

– Bijūnai ir... – Laužė galvą Liusė. Daugiau nieko nereikėjo. Ničnieko, tik Danielio ir... ką gi... – Ką pasakytum apie bijūnus ir bučinį?

– Labai labai gera mintis.

Tada jis pabučiavo ją. Lūpos prasivėrė su niekam neprilygstančiu geismu.

Audringas, naujas, tiriantis bučinys. Tarsi niekada nebūtų bučiavęsi.

Pirštus įpynęs į jos plaukus, karštai alsuojantis ties kaklu, lūpomis tyrinėjantis ausies spenelius, raktikaulį, gilią suknelės iškirptę Danielis paskendo bučiniuose. Nė vienas nepajėgė pakankamai kvėpuoti, tačiau nenorėjo liautis.

Liusės kaklu nuslinko karščio peršulys. Pulsas padažnėjo.

Ar vyksta *tai*?

Mirs iš meilės tiesiog čia, švytinčio balto miško viduryje. Nenorėjo palikti Danielio, nenorėjo išlėkti į dangų, į dar vieną juodą skylę, su vieninteliu bendrakeleiviu Bilu.

Velniai rautų tą prakeikimą. Kodėl ji prie jo prikaustyta? Kodėl negali išsilaisvinti?

Akyse susikaupė nusivylimo ašaros. Pasitraukė nuo Danielio lūpų, prispaudė savo kaktą prie jo kaktos ir sunkiai alsuodama laukė, kada ugnis nusvilins sielą ir pasiims šio kūno gyvenimą.

Tik... kai liovėsi bučiavusi Danielį, karštis atslūgo tarsi nuo ugnies nukėlus puodą. Ji vėl suskubo prie jo lūpų.

Karštis išsiskleidė joje it rožė vasarą.

Tačiau kažkas buvo kitaip. Ši ugnis nebuvo ta visa ryjanti, naikinanti liepsna, išstremdavusi ją iš praeitų gyvenimų kūnų ir išstisus teatrus paversdavusi dūmais. Šįkart Liusė juto šiltą, svaiginančią ekstazę, užplūstančią bučiuojant tą, kurį išties myli – tą, kuris tau skirtas amžiams. Ir dabar.

Danielis nervingai ją stebėjo, jusdamas, kad vyksta kažkas svarbaus.

– Ar kas nutiko?

Tiek daug reikėjo pasakyti...

Ant liežuvio galo sukosi tūkstančiai klausimų, tačiau tada vaizduotę supurtė gergždžiantis balsas.

Vienintelė Valentino diena, kurią judu galėsite praleisti drauge.

Kodėl taip yra? Tarp jų tvyrojo tiek daug meilės ir vis dėlto nei anksčiau, nei kada nors vėliau šios garsios romantiškos metų dienos vienas kito glėbyje jie nebepraleis.

Tačiau dabar stovi čia, sustingę akimirkoje tarp praeities ir ateities. Liūdnoje ir malonioje, brangioje, gluminančioje, keistoje ir neįtikėtinai gyvoje akimirkoje. Liusė nenorėjo jos sugadinti. Galbūt Bilas, gerasis jaunas dvasininkas ir brangioji draugė Lora buvo savaip teisūs.

Galbūt yra gera tiesiog mylėti.

– Nieko tokio. Tiesiog bučiuok mane, bučiuok, bučiuok...

Danielis pakėlė Liusę nuo žemės ir laikė it liūliuotą. Lūpos priminė medų. Mergina apšivijo rankomis jo kaklą. Jo rankos palietė nugarą. Liusė vos galėjo kvėpuoti. Ją perpildė meilė.

Tolumoje suskambo bažnyčios varpai. Dabar prasidės traukimas iš Kupidono urnos, vaikinių rankos ras mylimąsias, merginų skruostai iš lūkesčio nuraus, kiekvienas tikėsis bučinio. Liusė užmerkė akis ir palinkėjo, kad kiekviena pora pievoje, kiekviena pora visame pasaulyje galėtų patirti tokį saldų bučinį, koks teko jai.

– Laimingos Valentino dienos, Liusinda.

– Laimingos Valentino dienos, Danieli. Tebūnie dar daug tokių dienų.

Danielis šiltai, viltingai pažvelgė ir linktelėjo.

– Pažadu.

Epilogas

SARGAI

Pievoje keturi trubadūrai baigė paskutiniąją dainą ir pasitraukė nuo scenos, atlaisvindami ją Kupidono urnai. Kai prie pakylos ėmė rinktis kikenantys, susijaudinę vieniši jaunuoliai ir merginos, trubadūrai nusliūkino šalin.

Vienas po kito pakėlė kaukes.

Šelbė nusviedė savo fleitą, Mailsas dar sykį sučirpino lyros stygas, o Rolandas suderino išpuoštą liutnią. Ariana įdėjo obojų į siaurą medinį dėklą ir nuėjo pasivaišinti dideliu puodeliu punšo. Tačiau susiraukė ir pridėjo ranką prie kaklo žaizdą dengiančio kruvino audinio.

– Puikiai improvizavai, Mailsai, – pasakė Rolandas. – Ko gero, jau kažkur anksčiau grojai lyra?

– Pirmą kartą, – nerūpestingai atsakė Mailsas, nors buvo akivaizdu, jog komplimentas nudžiugino.

Dirstelėjo į Šelbę ir spustelėjo jos ranką. – Turbūt gerai grojau todėl, kad akompanavo Šelbė.

Mergina ėmė vartyti akis, tačiau netrukus liovėsi ir palinkusi švelniai pakstelėjo Mailsui į lūpas.

– Taip, gali būti.

– Rolandai? – staiga paklausė Ariana ir apsisuko, norėdama apžiūrėti pievą. – Kas nutiko Danieliui ir Liusindai? Prieš akimirką jie buvo štai ten. Ak, – taukstelėjo sau į kaktą. – Ar meilėje negali būti teisybės?

– Mes ką tik matėme juos šokančius, – atsakė Mailsas. – Neabejoju, jiems viskas gerai. Jiedu kartu.

– Aiškiai pasakiau Danieliui: *Sukitės su Liusinda pievos centre, kur galėtume jus matyti.* Panašu, kad jis vis dar nesuvokia, kiek pastangų visa tai kainuoja!

– Manau, jis turėjo kitų planų, – mažliai ištarė Rolandas. – Meilė kartais taip elgiasi.

– Ei, atsipalaiduokite, – Šelbės balsas nuramino kitus. Atrodė, kad naujai gimusi jos meilė sutvirtino pasitikėjimą pasauliu. – Mačiau Danielį, besivedantį ją į mišką. Tuo keliu. Stokit! – suriko ir truktelėjo juodą Arianos apsiaustą. – Nesekite iš paskos. Nejaugi nemanote, kad po visko jie nusipelnė šiek tiek laiko pabūti vieni?

– Vieni? – sunkiai atsiduso Ariana.

– Vieni.

Rolandas priėjo prie Arianos ir atsargiai, vengdamas sužeisto kaklo, apglėbė.

– Taip, – Mailso pirštai susipynė su Šelbės. – Jie nusipelnė šiek tiek laiko pabūti vieni.

Tą akimirką po žvaigždėmis visus persmelkė paprastutis suvokimas. Kartais nepajėgiančiai atsiplėšti nuo žemės meilei prireikia angelų sargų pagalbos. Tačiau, kai ji, pirmą kartą ruošdamasi skrydžiui, suplazda sparnais, reikia tikėti, jog pakils ir nusklės aukščiau visų įmanomų viršūnių, į dangų, ir dar toliau.